

VERÓK TÜNDE

TE DÖNTESZ!

HOL VAN ISTEN?

III.

*Lépésről, lépésre,
egyre közelebb Istenhez*

TARTALOMJEGYZÉK

| | |
|--|-----|
| Expozé..... | 4 |
| Hol van Isten?..... | 5 |
| El tudod-e fogadni? | 12 |
| Az igaz barát..... | 16 |
| Az akarat 2 | 20 |
| Akarom, nem akarom..... | 24 |
| Van-e reinkarnáció? | 34 |
| Egészen Istenért..... | 36 |
| Szíved kérései..... | 41 |
| A házasság..... | 48 |
| Honnan tudjuk, hogy jó úton járunk?..... | 53 |
| A mi Júdásunk..... | 59 |
| A lelki szegénység..... | 63 |
| Krisztus követése..... | 67 |
| Az ember harca..... | 70 |
| Isten szeret minket..... | 78 |
| A megmenekülés | 85 |
| Te döntesz II. | 91 |
| Mindennapi bálványaink | 95 |
| Isten szeretete | 98 |
| Kik vagyunk mi? II. | 101 |
| Az önzésünk megsemmisülése..... | 107 |
| Ki kell ábrázolódnia bennetek..... | 110 |
| A megtisztulás | 115 |
| Isten ajándéka..... | 119 |

| | |
|---------------------------------------|-----|
| A hit II. | 124 |
| Mi a lényeg? | 129 |
| Adakozás | 136 |
| Egyéniség vagy személyiség? | 143 |
| Szolgaság és szabadság | 150 |
| Isten = szeretet! | 155 |
| Istenfélelem | 159 |
| A szeretet | 163 |
| A születés | 166 |
| Van remény! | 170 |
| A megtisztulás | 173 |
| Istennel, vagy nélküle? | 176 |
| Hétköznapi csodák | 180 |
| Az igaz barát | 182 |
| Isten miért kegyetlen? | 185 |
| A tehercipelés | 189 |
| Az utolsó óra | 192 |
| Mi a feladatunk? | 197 |
| Mi a gyülekezetek rendeltetése? | 205 |
| Kereszténynek lenni | 209 |
| A legvégső cél | 213 |
| Milyenek vagyunk? | 220 |

Expozé

Vannak emberek, akik hisznek Isten létezésében, és sajnos sokan vannak, akik nem hisznek Benne!

Amikor hitetlen emberekkel beszélgetek, mindig felmerül bennem a kérdés, hogy hogyan lehetne őket „meggyőzni” a hitetlenségükről úgy, hogy ellenérzést ne váltssak ki belőlük?

Hogyan lehet bizonyítani, hogy Isten itt van közöttünk, figyel bennünket, és sokszor irányítja az életünket?

Minden hívő ember tisztában van azzal, hogy az életükben bekövetkezett változások nem véletlenül következnek be!

Isten rendezi el a körülményeiket attól függően, hogy milyen célt akar elérni náluk.

A hívő emberek tudják, hogy bármi történik velük, semmi sem véletlen, Isten akaratából van minden!

Azzal is tisztában vannak, hogy az élet nehézségekkel és kihívásokkal van tele, máskülönben nem változnánk meg pozitívan, és nem lennénk alkalmasak arra, hogy Isten általunk váltsa valóra a terveit!

Sokszor ez a változás fájdalommal jár, de ha kérjük a segítségét, akkor ez a fájdalom nagymértékben enyhül!

Nincs olyan nehéz helyzet, amiből Jézus Krisztus segítségével ki ne tudnánk jutni, vagy bármilyen helyzetet elviselhetővé ne tudna tenni számunkra! Az pedig nagy csoda, hogy semmilyen nehézségbe sem rokkannunk bele!

A Hol van Isten? c. könyv tovább visz bennünket a mindennapok megismerésében!

Hol van Isten?

„Itt vagyok, itt vagyok! - mondtam a népnek, amely nem hívta segítségül a nevemet.” /Ézs. 65,1b./

„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.” /Mik. 6,8/

Hol van Isten, és miért nem láthatjuk, hallhatjuk Őt?

Miért tagadják olyan sokan, hogy Ő VAN?

Hogyan lehet bizonyítani, hogy van Isten?

Miért van az, hogy Isten csak kevés embernek jelenti ki magát?

Miért csak néhány embernek van közvetlen kapcsolata az Úrral?

Sok-sok kérdés, amelyekre ritkán kapunk választ.

Helyesebben kapjuk a válaszokat, de képtelenek vagyunk felfogni, illetve elfogadni azokat.

Kiben van a hiba? Természetesen bennünk!

Mivel többnyire csak az e világi célok elérésére koncentrálunk, ezért még nem alakult ki bennünk az a szellemi érzékenység, amely „veszi a szellemi adást”.

Mivel nem szánunk időt arra, hogy komolyan keressük Istent, így kicsi az esélye annak, hogy Rátaláljunk!

Sajnos kiszorítjuk Istent az életünkéből! Azonban, ha komolyan vesszük Őt, akkor Ő is komolyan vesz bennünket, és engedi, hogy Rá találjunk! Ezért elengedhetetlen, hogy őszintén akarjunk, keressük az igazságot és az

élet értelmét! ***Ha valóban Rá akarunk találni, akkor előbb-utóbb megjelenik életünkben Jézus Krisztus, hiszen Ő az Út Istenhez! Átala ismerhetjük meg az Atyát!***

Ahhoz, hogy igazán el kezdjük keresni Istent, ahhoz többnyire valami nagyon rossznak, valami nagy csapásnak kell történnie velünk, mert amíg látszólag mindenünk megvan, és elégedettek vagyunk az életünkkel, addig nem hiányzik, és igazán nem is érdekel bennünket, hogy van-e vagy nincs!

Hogy tényleg felhívja magára a figyelmünket, ahhoz sorozatosan kudarcba kell irányítania az életünket, amiből nem látjuk a kiutat!

Azt akarja, hogy ne tudjuk megoldani a problémáinkat, hanem tehetetlenségünkben Őt kérjük meg, hogy segítsen!

Ekkor gondolkozunk el igazán azon, hogy tényleg van-e Isten? Ekkor kezdünk érdeklődni utána és Jézus Krisztus után.

Olyan állapotban vagyunk, ahol már csak egyedül Istenre számíthatunk, és az Ő segítségével reménykedünk!

Ez az az állapot, amikor lemondunk önmagunkról, az okosságunkról és minden önzésünkről!

Isten ezt az állapotot akarja elérni mindenkinél, hogy döntésünk révén átadjuk életünk felett az irányítást Neki!

Ahhoz, hogy valós kapcsolat jöjjön létre közöttünk, „irtózni” kell minden rossztól, minden negatívumtól! Mint például a hazugságtól, a gyűlölködéstől, a rossz indulatoktól, az irigységtől, a féltékenységtől, az önzéstől, a fukarságtól, a trágár beszédétől stb.!

Vágyakozni kell az igazságra és a tisztaságra. Vágyakozni kell az őszinteségre, becsületességre, segítőkésziségre, önzetlenségre; jóságra és a szeretetre!

A legfontosabb: **Vágyakozni kell Isten szeretetére, figyelmére, megismerésére!**

Megtalálhatjuk Őt egy üzenetben, egy könyvben, más emberekben, megérzésben, látomásban, „hallásban”.

Egyszerűen tudjuk, érezzük, hogy Ő itt van velünk!

Szüntelenül figyelni és kérni kell, hogy mielőbb létrejöjjön a személyes kapcsolat!

Ne feledkezzünk meg az imádkozásról, és arról, hogy mindenért hálát adjunk!

Az ima erősíti meg a kapcsolatunkat Istennel, a hála meg a hitet erősíti!

Minden ember társas lény, ezért szeretne tartozni valahova, valamilyen csoporthoz, így a gyülekezetekhez is!

Sajnos, sok olyan ember marad hitetlen amiatt, hogy csalódott a gyülekezet vezetőjében vagy a gyülekezeti tagokban a klikkek, és a kiközösítések miatt!

Nagyon fontos szerepe van a papoknak, a tiszteleteseknek és az igehirdetőknek, hiszen általuk új élet indulhat be, a rájuk bízott gyülekezeti tagokban!

A probléma akkor van, ha az igehirdetőben sem található meg Jézus Krisztus élete, mert akkor nincs meg benne az az isteni élet, amelyet tovább tudna adni a gyülekezet tagjainak. Az igehirdető, és ezáltal többnyire a gyülekezet is rossz talajon állnak.

Csalódást okozhat az is, amikor az emberek azt hiszik, hogy Jézus nagy pompával, csodálatos módon fog megje-

lenni nekik! Ezért az Isten-megtapasztalást is magasztos módon tudják csak elképzelni!

Pedig Jézus legtöbbször a legegyszerűbb, leghétköznapiabb módon jelenik meg nekünk! Ne felejtjük el, hogy Őt az egyszerűségben lehet megtalálni, illetve megtapasztalni!

Hogy több ismeretünk legyen Istenről, minél sűrűbben olvassuk a Bibliát! Úgy is megismerhetjük az Urat, ha minél többet olvassunk Róla, minél többet foglalkozunk Vele!

Azonban ahhoz, hogy megértsük a Bibliában leírtakat, nem árt a megvilágosodás!

Ha ez még nem történt meg, akkor keressünk olyan embert, illetve embereket, akiben megtalálható Jézus Krisztus élete, és kérjük meg, hogy ő magyarázza meg az igéket nekünk, hogy megértsük mi, miért történt meg, Isten mit üzen személy szerint nekünk az igék által! Ugyanis úgy lett megírva a Biblia, hogy ne mindenki értse az üzeneteit!

Főleg azokat a könyveket olvassuk el, amelyek a legegyszerűbben mutatják be Istent és Jézus Krisztust! A Biblián kívül olyan emberek írásait, élményeit, tanúbizonyságait olvassuk el, akik már Isten irányítása alatt élnek, illetve éltek, és az Úr gondolatait, bölcsességeit tolmácsolják nekünk. Ezek az írások is segítenek eligazodni az élet útvesztőiben, akik által Jézus Krisztus segít megélnünk a mindennapokat. Akik a Szent Szellem /Lélek/ irányítása alatt állnak, akik már tudják a titkokat, amiket tovább adhatnak az Istent kereső embereknek.

Nagyon jó könyvek kaphatók, amelyek a Bibliában leírt ígéket fejtik ki, magyarázzák el, hogy mindenki számára érthető legyen!

Minél egyszerűbben magyaráz valaki, annál hitelesebb! Isten nem szereti a bonyolultságot, csak az egyszerűséget!

Azért fontosak ezek az emberek, mert eleinte legtöbbszörünknek kell a „külső” megerősítés, hogy „útközben” ne csüggedjünk el! Sokszor olyan nagy erőt ad az, ha tudjuk, hogy a különböző nehézségeket nem csak mi, hanem rajtunk kívül, mások is megtapasztalták már.

Ha van „földi útbaigazítónk”, segítünk, akkor a nehézségeken is könnyebb úrrá lenni. Ha bizonytalanok vagyunk valamiben, vagy nem merjük elhinni, amit megtapasztaltunk, ebben is megerősítést kaphatunk tőlük.

Sok olyan ember van, aki igaz hívőnek tartja magát, és sokan el is hiszik neki, hogy azok, hiszen úgy is viselkednek, de előbb-utóbb rájöhettek arra, hogy valami nem stimmel náluk!

Óvakodjunk az olyan emberektől, akik mindig tudnak rosszat mondani másokról! Akik mindig tudják, mi a „jó”, és ezt a „jót” igyekeznek ráerőltetni másokra! Akik elhiszik magukról, hogy többet tudnak másoknál!

Mindenki megtalálhatja az Urat, aki teljes szívéből keresi!

Ha kételkedünk Isten létezésében, akkor biztosak lehetünk abban, hogy ebben az életben nem fogjuk megtapasztalni Őt!

Akkor sem bizonyosodunk meg a létezéséről, ha van „valamennyi hitünk”, de a bennünk lévő negatívumok időnként eltérítenek Tőle, emiatt nem vállal velünk közvetlen kapcsolatot!

Isten azokat az embereket keresi, akik hajlandók, és képesek arra, hogy elinduljanak a hajlamuk megtisztulása útján, akik hajlandók Érté mindent odaáldozni, és mindenről lemondani!

Minél idősebbek leszünk, annál jobban megismerjük a minket körülvevő világot, és vagy megszeretjük azt, vagy elkezdjük keresni a kiutat a jelenlegi állapotunkból.

Az Istentől való távolság azt jelenti, hogy a kárhozatban élünk. Ez lehet pillanatnyilag rossz, de jó állapot is! Nagy általánosságban nem szokott jó lenni. Főleg a lelki életünkben vallunk kárt! Bár legyen meg minden földi javunk, ha Istentől távol élünk, akkor a kárhozat poklában élünk! „Rossz talajra építettük föl az életünket!”

A földi életünk értelme, hogy helyreálljon Istennel a kapcsolatunk, megtörténjen az újjászületésünk, és „haza találjunk” Istenhez! Vissza az eredethez, és ehhez az eredethez vezessünk másokat Jézus Krisztus segítségével!

Ahhoz, hogy mindez megvalósuljon, itt kell elkezdődnie az akaratunk megtisztulásának, és lehetőleg itt kell befejeződnie is!

Ezek azok a célok, amiket mindenféleképpen el kell érünk életünk során!

Az Istenhez vezető út nem egyszerű, és nem mindenkinek adatik meg, hogy rátaláljon!

Ahhoz, hogy sikerüljön, sok szenvedésen és lemondáson kell keresztül mennünk.

Azért kell lemondanunk sok mindenről, helyesebben szinte mindenről, amiben eddig hittünk és éltünk, mert a földi világ értékei, javai és gyönyörei, amelyeket annyira szeretünk és szeretünk, amiket olyan nagy becsben tartunk, azok többnyire sátáni örömök és értékek! Ezek az „értékek” visznek és tartanak minket a kárhozatban! Ezért kell azokról lemondanunk, hogy eljussunk Istenhez!

Addig nem vagyunk ezekkel tisztában, amíg az Úr meg nem érteti velünk, amíg a Szent Szellem /Lélek/ nem szembesít bennünket a bennünk lévő bűnnel.

Nagy ára van a tudatlanságunknak, és minél később jövünk rá, annál nehezebb lemondanunk róluk, és annál több értékes időt vesztegetünk el hiábavalóságokra!

A legrosszabb az, ha nem jövünk rá ezekre a tényekre, vagy ha tudjuk, de mégsem teszünk ellene semmit!

„Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” /Tim. 2,4/

Jézus Krisztus konkrétan közli velünk, hogy hogyan találhatunk Istenre, illetve, hogyan jöhet létre a kapcsolat közvetlenül Vele!

Ha szeretjük Jézust és engedelmeskedünk az Ő akaratának, akkor Isten minket is szeretni fog! Elküldi az Ő Szellemét, aki mindenre megtanít bennünket, megmutatja nekünk mi a jó és mi a rossz!

Bennünk lakik életünk végéig! Közben a kapcsolatunk Jézussal és Istennel egyre szorosabbá válik. Egyre több információt osztanak meg velünk.

Egyre valóságosabb lesz a természetfeletti világ, amit eddig talán hittünk is, meg nem is!

El tudod-e fogadni?

„Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek.

Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.” /Máté 7,7-8./

„És a ki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.”

„Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” /Máté 10,38-40./

„Aki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.”

Sokszor igen nehéz helyzetben vagyunk. Olyan terheket cipelünk, amelyekbe épp, hogy bele nem rokkannunk.

Nem értjük, miért ilyen nehéz az életünk? Nem tudjuk, mi a helyes és mi a helytelen? Mit csináljunk, hogy csináljunk?

Nem értjük, hogyan engedi meg Isten, azokat a nehézségeket, amiket át kell élnünk, és ha bajban vagyunk, akkor miért nem segít rajtunk?

Legtöbb esetben azért nem segít, mert elfelejtünk kérni!

Az is lehet, hogy kérünk, de nem jól kérünk, vagy nem úgy, ahogyan Isten azt elvárja tőlünk.

Előfordulhat, hogy megszabjuk vagy előírjuk az Úrnak, hogyan segítsen! Ebben az esetben biztosan nem fog segíteni, mert soha nem úgy segít, ahogyan azt elképzeljük.

„Isten gondolatai nem a mi gondolataink!”

Ezért nagyon fontos, hogy mindig Jézus Krisztus nevében kérjük Istent, hogy segítsen rajtunk!

Jézus azt mondja, hogy tegyük vállára a terhünket és adja az Ő terhét, ami **„gyönyörűséges és könnyű!”**

Azért ne várjuk el Tőle azt, hogy azonnal megszűnjene a problémáink, mert valószínű, hogy nem fognak, csak nagyon ritka esetben!

Inkább arra készüljünk fel, hogy bennünk jön létre a változás!

Legtöbbször a segítség abban nyilvánul meg, hogy a terhet már nem érezzük tehernek, a fájdalmat nem érezzük fájdalomnak, és a kilátástalanságot sem látjuk kilátástalannak!

Tehát bennünk történik olyan változás, amittől a lelkünk szárnyalni tud, az erőnk megsokszorozódik, és minden sokkal könnyebb lesz, mint azelőtt volt!

Mindez úgy megy végbe bennünk, hogy szinte észre se vesszük, hogy mikor következtek be ezek a változások.

A probléma, a nehézség többnyire megmarad, de Isten segítségével úrrá tudunk lenni a helyzeten!

Csak kérnünk kell a segítséget ahhoz, hogy el tudjuk viselni a terheket!

A „teher cipelése” nagyon fontos a hívő ember számára, mert ezáltal próbáltatunk meg! A nehézségek által válunk engedelmes, Istennek hasznos gyermekeivé!

Nagyon fontos az is, hogy ne felejtsünk el **hálát adni mindenért!** Bármilyen történjen, akár jó, akár rossz, **mindenért hálát kell adnunk!** Ezzel is **megerősítjük a bizalmat, a hitet és a kapcsolatot!**

Isten nem hagyja, hogy belerokkanjunk a bajainkba!
De ha nem volnának nehézségeink, megoldhatatlan bajaink, akkor nem hiányozna Isten!

Amíg mindenünk megvan, és jól érezzük magunkat abban a helyzetben, amiben vagyunk, addig nem keresünk Őt.

Azonban, ahogy súlyosbodik a helyzetünk, minél kilátástalanabbá válik számunkra az életünk, annál fontosabbá, annál jelentősebbé válik Isten személye!

De Ő nem egy kis darabkát akar belőlünk! Isten egész embert kíván! Testestől, lelkestől és szellemestől kellünk Neki!

Az egész emberi valónkat akarja megtisztítani a Szent Szelleme /Lelke/ által, hogy amikor már megtisztulva állunk, akkor „új szívet” adhasson nekünk, hogy „bevéssze” az Ő törvényét, amely ezután életünk részévé válik!

Máskülönben nem tudjuk betartani az akaratát, mert alkalmatlanok vagyunk rá!

Egyszerűen a rossz hajlamaink miatt mindig eltávolodunk, messze kerülünk Tőle, és képtelenek vagyunk megmaradni mellette!

Nagy a csábítás és észrevétlen az eltérítés! Ha bármi eltereli a figyelmünket, a gondolatainkat, akkor már eltávolodunk Istentől, és mindattól, amit eddig értünk tett! Újra bekövetkezik a baj, és újra kilátástalannak, megoldhatatlannak látszanak a problémák!

Istennel együtt élve ez soha nem következhet be! Ezért is fontos, hogy el tudjuk fogadni Isten segítségét! Ne becsüljük le, mert felfoghatatlan nagy kincs az!

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

Az igaz barát

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért... Titeket pedig barátainak mondalak.” /János 15,13-15./

Jézus Krisztus nem azt kéri tőlünk, hogy haljunk meg érte, hanem hogy engedjük át az életünket Neki, mint ahogyan Ő is átengedte életét Istennek.

Nem elég csak egyszer lemondanunk az akaratunkról Jézus Krisztus javára, hanem mindennap újra meg újra át kell adnunk Neki!

Ha nem tesszük meg mindennap, akkor ki leszünk téve a kísértéseknek, amelyeknek nem tudunk ellenállni, és ezáltal eltávolodunk az Úrtól, így megszakad a kapcsolatunk Vele!

Ha eldöntöttük, hogy Jézus Krisztus követői, tanítványai, barátai leszünk, akkor úgy viselkedjünk, hogy ne hozzunk Rá szégyent!

Ezután nem viselkedhetünk felelőtlenül, meggondolatlanul! Jézust képviseljük minden megnyilvánulásunkban!

Mielőtt mondunk, vagy teszünk valamit, gondoljunk mindig arra, hogy Jézus mit tenne a helyünkben?

Ha vállaltuk a kereszténységet, akkor Őt képviseljük minden megmozdulásunkkor!

Isten használható embereket akar, akik Őt képviselik, és akik az Ő akaratát hajtják végre!

Ezután nem önmagunknak, nem egy másik embernek élünk, hanem Istennek!

Ezért születettünk meg!

Sajnos elfelejtettük, hogy milyen szörnyű körülmények között tengődtünk, mielőtt megszülettünk volna a Földre! Ha emlékeznénk arra, hogy honnan jöttünk, akkor mindent elkövetnénk annak érdekében, hogy soha többé ne kerüljünk vissza oda!

„Ha Jézus barátja vagyok, önként és átgondoltan le kell tennem az életemet érte.

Nehéz dolog ez, és hála Istennek, hogy nehéz. Könnyű a váltságot elfogadni, mert az Istennek került sokba, de nehéz az élettemmel bebizonyítani, hogy megváltott vagyok.

Isten megment egy embert, megtölti Szentlelkével és így szól: „Most munkáld ki, légy hű hozzám, noha a körülötted levő dolgok hűtlenségre csábítanak.”

„Titeket pedig barátaimnak mondalak.”

Légy hű Barátodhoz, gondolj arra, hogy e testben élt életedben az Ő becsülete forog kockán.” /Oswald Chambers/

Amíg a Szent Szellem /Lélek/ meg nem világosít bennünket, addig nem vagyunk tisztában azzal, hogy idegen uralom alatt élünk.

Ez a földi élet nem a valóság, nem az otthonunk!

Sajnos a legtöbben ezt látják valóságnak. Bár tudjuk, hogy ez az élet véges, s az utána következő pedig végtelen, amit még nem tudunk felfogni, és nem is értünk!

Jézus azt mondja: „Az én országom, az én uralmam nem ebből a világból való.”

Nekünk is el kell egyszer jutnunk Jézus Krisztus országába, ahol már készítik számunkra a helyeket!

**„Ne uralkodjék a bűn a ti halandó testetekben.”
/Róma 6,12./**

Nem könnyű megszabadulni a bűnös hajlamainktól, hiszen többször érezzük azt, hogy bármennyire is szeretnénk, de képtelenek vagyunk tőlük megszabadulni! Ha ez így van, ***akkor kérnünk kell, és jönni fog a segítség!***

Ténylegesen megbizonyosodhatunk arról, hogy **Jézus Krisztus valóban Szabadító!**

Ez a megtapasztalás hihetetlen örömmel párosul! De mindez csak akkor következik be, ha valóban vágyódunk a szabadításra!

Az Úr folyamatosan végzi a szabadítását, és ezáltal az Ő élete is fokozatosan betölt bennünket! A szívünkbe, az életünkbe folyamatosan építi be az uralmát, mely által kivezet minket a sötétségből a világosságba!

Minél előbb kezdjünk el új, jó szokásokat kialakítani, és gyakoroljuk be ezeket, hogy természetünkkel váljanak!

Ha nem gyakoroljuk mindennap, akkor nem tudjuk valós keresztényként élni az életünket.

A régi szokásainkat pedig szüntessük meg, szabaduljunk meg tőlük!

Mindennap újra meg újra ismételjünk, amíg valóban szokásunkká nem válik az imádkozás, a kedvesség, a jóindulat, a szeretet, a béketűrés, a megbocsájtás, a segíteni akarás, az adakozás, a türelem stb.!

Állandóan gyakoroljuk az újonnan tanultakat!

„Istenfíúságot” csak akkor érhetjük el, ha kíváncsiak és nyitottak vagyunk Istenre, ha vágyunk arra, hogy mielőbb bekövetkezzen a teljes testi-lelki-szellemi átadás!

„Nem lehet mennyország az, ahol egy kis sarok a pokolnak van fenntartva.

Isten elhatározta, hogy tisztává, szentté és igazzá tesz téged; nem engedi meg, hogy egy percre is kibújj a Szentlélek felülvizsgálata alól.

Sürgetett, hogy jöjj azonnal az ítéletre, amikor Ő megítélt, de te nem tetted; így kezdődött ellened a ki-kerülhetetlen per és most fogságban vagy és csak akkor szabadulsz ki, amikor kifizetted az utolsó fillért is.” /Oswald Chambers Jézus mindenek felett/

„Bizony mondom neked, ki nem jössz onnét, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.” /Máté 5,26/

Az akarat 2

„Urunk sohasem a saját gondolatait akarta megvalósítani, hanem Isten gondolatainak megvalósítására törekedett.” /Oswald Chambers/

A cselekedet központja az akarat. Isten a Szent Szellem által megtisztított akaratunkat akarja a saját szolgálatába állítani.

Mivel az akaratunk a megtisztulás előtt nem alkalmas arra, hogy az Urat szolgálja, ezért minden, „amit teszünk Istenért”, Isten szempontjából rossz és használhatatlan!

Az Úr azt várja el tőlünk, hogy ne akarjunk Neki dolgozni, érte szolgálni, hanem a Szent Szellem által megtisztított, az akaratával megegyező akarral, Vele dolgozzunk!

NEM ÉRTE, HANEM VELE! MINDENBEN MEGEGYEZNI ISTEN AKARATÁVAL!

Adjuk át Istennek a „hétköznapi” életünket! Nem csak az ünnepeket és a vasárnapokat, hanem a mindennapjainkat!

Ha engedelmeskedünk, akkor mindig itt lesz velünk, együtt éljük meg a hétköznapiakat! Ezért a problémák, a döntések és a feladatok megoldását is teljesen át kell adnunk az Úrnak!

Bármilyen nehéz élethelyzetben élünk, ha átadjuk a megoldást Jézus Krisztusnak, biztos, hogy minden helyzetből sikeresen kerülünk ki! Ha aggodalmaskodunk, bosszankodunk, akkor a gonosz erőknek adunk teret.

„Jézus mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek.”
/János 14,1/ Szó szerint:

**„NE ENGEDD NYUGTALANKODNI...” / Isten
nem őrzi meg a szívedet a nyugtalanság lehetőségétől.**

A parancs így szól: „Ne engedd...” / Dobd ki magadból naponta akár százegyszer is, míg meg nem szokod, hogy Istennel számolj, Őrá nézve készítsd terveidet.” /Oswald Chambers/

Milyen sokan vágnak arra, hogy megismerjék Istent, mégsem sikerül nekik közelebb kerülni Hozzá! Mindez azért van, mert nem akarják átadni az irányítást az életük felett!

Az emberek zöme el sem tudja képzelni, hogy Isten irányítsa az életüket. Megalázónak, sértőnek érzik azt, ha nem maguk dönthetnek az életükről.

Ebben az esetben viszont nem sok közülük van Istenhez és Neki sincs sok köze hozzájuk!

Isten nem enged „bepillantást” az életébe és a terveibe annak, aki nem igazán vágyik arra, hogy azonosuljon Jézus Krisztussal, aki által meg tudja különböztetni a jót a gonosztól.

„De eljő az óra, és ez most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya ilyeneket keres az Ő imádóiul. /János 4,23/.

Ha őszintén meg akarjuk ismerni Istent, akkor hamarosan tudatja velünk az akaratát és a célját.

Lassan megismerhetjük Őt, megértjük a tervét, tudni fogjuk, hogy mit miért tesz?

Minden olyan világos és érthető lesz, ami azelőtt ért-
hetetlen és felfoghatatlan volt.

Megvilágosodik az is, hogy Isten gondolatai és akarata mennyivel különböznek a mi gondolatainktól és az akaratunktól, ám arra is rájövünk, hogy milyen tökéletes minden, amit tesz!

Mennyire érthetetlenek és buták voltunk addig, amíg nélküle éltünk!

Mennyi fölösleges szenvedésnek és kudarcnak tettük ki magunkat addig, amíg nem fogadtuk el a „kinyújtott kezét”, amíg nem bízunk rá teljesen magunkat, az egész életünket, a jelenünket és a jövőnket!

Csodálatos érzés, és hatalmas megtiszteltetés az, amikor tisztában leszünk azzal, hogy Isten megbízik bennünk, és ránk bízva a gondolatait és a bölcsességeit!

Nem szabad elfelejtenünk, hogy ezek a gondolatok nem a mi bölcsességeink, hanem Istené!

„Mert mondom néktek, hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és a farizeusok igazságánál, semmiféleképpen nem mehettek be a mennyeknek országába.” /Máté 5,20/.

Tehát mindenféleképpen az a megoldás, hogy még itt, a földi életünkben megtisztuljunk, és minél előbb rábíz-
zuk magunkat teljesen az Úrra ahhoz, hogy bemehessünk Isten országába és elnyerjük az örök életet!

Mert ha hisszük, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból, akkor azt is el hisszük, hogy a Szent Szellem megtisztítása után ránk is örök élet vár!

Az új életünk már itt elkezdődik, ebben a világban, ha egyg  e v  alunk Jézus Krisztussal   s Vele együtt   lj  k a mindennapjainkat!

Ha mindez bekövetkezik, akkor már a földi életünkben megszabadulunk a bennünk lévő b  nt  l.

Azonban a Sátán is mindent el  k  vet annak érdekében, hogy az akaratunk átadása soha ne történjen meg! Azt akarja, hogy m  g v  eletlen  l se tudjuk megteremteni a kapcsolatot Jézus Krisztussal, és soha ne legyünk elégedettek és kiegyensúlyozottak!

Hihetetlen cs  bit  soknak és csapdáknak vagyunk k  t  ve mindennap!

Olyan „lehetőségek” /kísértések/ kecsegtetnek bennünket, amelyekre mindig is vágytunk, ***de v  gy  zat, mert mindez csak illúzió!***

Bármilyen hihetőnek tűnik is, ***semmi sem az, aminek l  tsz  k!***

Nagy csal  d  sokban lesz részünk, ha engedünk a cs  bit  soknak! Éppen ezért is maradjunk h  ek Istenhez és az elhat  roz  sunkhoz, mindig engedelmeskedjünk Neki!

Ha a látszat az, hogy sokkal jobban járnánk, ha elhagynánk az Urat, hiszen    annyira nehéz és annyira bonyolult követelményeket állít elénk, mindenféleképpen legyünk kitart  ok, és higgy  k el, hogy egyedül    visz el bennünket a végső megoldáshoz, a szeretethez, az örömhöz, az elégedettséghez, a biztonsághoz, a nyugalomhoz, a szabadsághoz és a b  lcsess  ghoz!

„Mert a b  n zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” /Róma 6,23/

Akarom, nem akarom...

**„Ezt mondja az Úr: Engem keressetek, és éltek!”
/Ám 5,4/**

**„Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem
zárhat be.” /Jel. 3,8b/**

Mindannyiunknak van egy „rejtett ajtaja”, amely a lelki, illetve a szellemi világunkba vezet. Ezen az ajtón azt engedünk be, akit akarunk! Sokszor tudatlanul „hívatlan vendégeket” is beengedünk, akiket jobb lett volna, ha kirekesztettünk volna, mert ha már egyszer „beköltöztek”, nehezen válnak meg tőlünk!

Ezek a gonosz szellemek! Nagyon nehéz megszabadulni tőlük, mert életünk során szépen „berendezkednek” a lelkivilágunkba, az elménkbe.

Befolyásolják az életünket, irányítják az akaratunkat!

Azonban van Valaki, aki ott áll szerényen, csendesen a láthatatlan „ajtónk előtt”, és várja, hogy behívjuk az életünkbe, hogy rendbe hozza és „kitakarítsa” azt!

Ő nem jön hívatlanul, csak akkor, ha mi kérjük, hogy jöjjön! Segítséget is általában akkor nyújt, ha mi is akarjuk, hogy segítsen!

Jézus Krisztus semmit nem tesz a mi tudatos akaratunk nélkül!

Itt csak tudatos segítségkérésről lehet szó! Nagyon ritka esetben avatkozik be az életünkbe kérés nélkül!

Egész életünk arról szól, hogy milyen szellemi erőket engedünk be az eltelt évek alatt? A hangulatunk is ilyen módon változik.

Ha rossz a hangulatunk, idegesek, depressziósak vagyunk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy gonosz erők befolyása alatt vagyunk.

Ha pedig nyugodt, békés érzetünk van, és sok mindennek tudunk örülni, még a lényegtelen dolgoknak is, akkor pedig Jézus Krisztust és az angyalokat engedjük be az életünkbe.

Ha nem akarunk a Sátán szolgálatában állni, akkor kérni kell Istent, hogy segítsen, és ebben az esetben semmi hatalma nem lesz semmilyen gonosz erőnek felettünk!

Ha ellenállunk nekik, akkor kudarcot vallanak!

Isten, ha kérjük, mindig mellettünk áll és minden esetben segíteni fog!

Ha valaki a keresztyén életet választja, annak tisztában kellene lennie azzal, hogy Istenért, a keresztyénységért le kell mondania önmagáról, az akaratáról, minden anyagi és egyéb csábításokról!

Tisztában kellene lennie azzal is, hogy ezután Jézus Krisztus irányítja az életét, ezért nem teheti meg azt, amit eddig megtehetett és mások megtehetnek.

Mindent elfogad az Úrtól, legyen az számára jó vagy rossz dolog, mert az a saját és mások érdekét is szolgálja!

Ha ellenkezünk, akkor Isten tervét hiúsítjuk meg és mi is szenvedünk a kudarcból.

Addig érnek kudarcok bennünket, amíg meg nem tanuljuk a teljes engedelmisséget!

Az engedelmisséggel lehetővé tesszük, hogy valódi kapcsolat jöjjön létre köztünk és Isten között!

Ebben az esetben történhet meg az **ÚJJÁSZÜLETÉS**, és ezzel együtt a megvilágosodás, amikor végre rájövünk, hogy minden milyen tökéletes és egyszerű!

Ahogyan Jézus Krisztus feláldozta értünk magát, nekünk is fel kell áldoznunk magunkat Érte!

Ha be akarjuk engedni életünkbe Jézus Krisztust és az angyalokat, akkor megszabadulunk a sátáni erőktől és védelmet kapunk Tőlük.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy nekünk ne kelljen ébereknek lennünk! Nagyon is vigyáznunk kell, mert ez az idilli kapcsolat könnyen elillan. Ha nem vigyázunk, a figyelmünk elterelődik és nem Istent és Jézus Krisztust tartjuk a legfontosabb életcélunknak, hanem a vágyainkat, kívánságainkat, akkor megszakad a kapcsolatunk velük.

Ha Istent választjuk, akkor alá kell vetnünk magunkat az Ő akaratának, hogy megszabaduljunk a bennünk lévő rosszra való hajlamunktól!

Sok-sok próba elé leszünk állítva, amelyek kezdetben nagyon nehezek és fájdalmasak, de ahogy haladunk előre, egyre könnyebbek, egyre szabadabbak, egyre boldogabbak leszünk!

A végén eljutunk egy olyan lelki, szellemi állapotba, amikor úgy érezzük, hogy Isten minden elvárása velünk szemben olyan egyszerű és olyan természetes!

Csak addig volt nehéz, amíg el nem indult bennünk az engedelmesség, amíg a Sátán, a kívánságaink és az önzéseink megkötöttségében éltünk!

Addig nagyon keserves volt minden! Azonban most, hogy engedelmessé váltunk Isten számára, tökéletes állapotba kerültünk Vele, megértjük az akaratát, megértjük, hogy mit miért tesz, és mit vár el tőlünk!

De ha nem engedjük be az életünkbe se Jézust, se az angyalokat, akkor a pillanatnyi hangulatunknak és a csá-

bitásoknak engedve, inkább a bukott angyaloknak és a gonosz szellemeknek engedünk!

Hagyjuk, hogy látszólag könnyű legyen az a bizonyos széles út, amely lefelé lejt és a kárhozatba visz!

Ellen tudunk-e állni nekik? ***Ez bizony nagyon nehéz, mert olyan vágyakat ébresztenek bennünk, olyan reményekkel csábítanak minket a gonosz szellemek, amelyekre régóta vágytunk, amiket el tudnánk képzelni magunknak! Áhítjuk azt a valamit vagy valakit, ami vagy aki később valószínű, hogy a vesztünket okozza! Azonban erre sokáig nem jövünk rá!***

A rossz erőknek sokkal könnyebb engedelmeskedni, mert nincsenek elvárások, nincsenek erőfeszítések, minden olyan egyszerűnek tűnik! Csak rá kell bólintanunk, csak akarnunk kell!

Később jövünk rá, hogy becsaptak bennünket, hogy minden illúzió volt! Marad a keserves csalódás és kiábrándulás!

Nem marad el a „büntetés” sem, hogy ha a rossz utat választjuk! Bármit teszünk, bármit mondunk, a későbbiekben mindenért vállalnunk kell a felelősséget, vállalnunk kell a következményeket!

Egyszer eljön az idő, amikor a tetteinkért, a gondolatainkért és a szavainkért is meg kell fizetnünk!

Ha a gonosz erők útját választottuk életünk során, akkor az örök életünkben a másvilágon, szünni nem akaró nyugtalanság, örökké tartó, nyomasztó lelkiismeret-furdalás, lelki fájdalom kísér minket, amelyekre soha nem lesz enyhülés!

Az biztos, hogy Isten elvárásainak eleinte nagyon nehéz eleget tenni! Jézus Krisztus segítsége nélkül nem is

lehet! Segítséggel is nagy-nagy erőfeszítések árán tudunk csak helytállni!

Mert mindenről le kell mondanunk, ami addig fontos volt az életünkben! Nem csinálhatjuk azt, amit eddig csináltunk, és állandóan figyelniünk kell Istenre és Jézus Krisztusra.

Eleinte nagyon vigyáznunk kell, nehogy valamit rosszul tegyünk, vagy rosszat mondjunk! /Ez az igazi Istenfélelem!/ Amikor nem merünk magunktól tenni, illetve mondani semmit, nehogy ezzel megbántsuk az Urat, vagy nehogy ártsunk neki a meggondolatlanságunkkal!

Az igaz, hogy nehéz ez az út, az alagút sötét és hosszú, ám a fény már ott látszik az út végén! És ha kiérünk a fényre, akkorra sok-sok nehézségen és fájdalomon túljutottunk!

Ne felejtjük el, hogy ezen az Úton velünk van Jézus Krisztus, akitől bármikor kérhetünk enyhülést, vigasztalást és segítséget, hogy el bírjuk viselni a nehézségeket!

Ha sikerül végigmennünk rajta, akkor vár minket Isten szeretete, öröme, nyugalma, gondoskodása, szabadsága és bölcsessége!

Visszanézve a megtett keserves útra, már nem tűnik olyan nehéznek és olyan fájdalmasnak!

Szívünkbe beköltözik Jézus Krisztus, és árad ránk Isten szeretete, öröme, nyugalma és bölcsessége!

Melyik utat akarjuk, és melyiket nem akarjuk?

A döntés és a választás lehetősége a mienk! A folytatásba és a végkimenetelbe azonban nincs beleszólásunk!

Isten mindent megbocsát?

„Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyeknek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” /Mt. 7,21./

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek.” /Lukács 13,24./

„Könyörülök azon, akin könyörülök.”

Sok ember abban az illúzióban ringatja magát, hogy Isten elnézi minden bűnüket.

Sőt, vannak olyan igehirdetők is, akik vallják, hogy bármilyen rosszak legyünk is, Isten úgyszólván megbocsát mindent, hiszen szerető és megbocsátó Isten!

Nagyot tévednek! A Bibliában, az Új testamentumban minden le van írva, mit bocsát meg Isten, és mit nem!

Jézus több példázaton keresztül beszél arról, hogy nem mindenki kap megbocsátást! Tisztán és világosan kifejtette, hogy Isten a szívek és vesék ismerője, ami azt jelenti, hogy nem csak a pillanatnyi állapotunkat ismeri, hanem azt is tudja, hogy milyenek leszünk egy vagy húsz év múlva!

Tehát az Úr már most tudja, hogy milyen lelki változásokon fogunk keresztül menni.

Ha pillanatnyilag semmilyen jó nem származhat tőlünk, ***Ő már tisztában van azzal, hogy a bennünk levő hajlam fogékony-e a jóra?***

Hajlandók vagyunk-e követni Jézus Krisztust, bármilyen akadály állja is az utunkat, bármilyen nehézségen kelljen keresztülmennünk?

Ha vállaljuk és ha mi is akarjuk, akkor megkezdí az életünk, a lelkünk és a szellemünk megtisztítását.

Születésünktől fogva nevelés alatt álltunk, hiszen csak ezáltal tanulhattuk meg az alapvető viselkedési normákat. Családunktól és a környezetünktől tanultuk meg, hogy mi a jó és mi a rossz, mit tehetünk és mit nem tehetünk meg?

Tulajdonképpen *egész életünk folyamán „mintákat”, példaképeket keresünk magunknak, amelyekkel azonosulni tudunk.* Olyanokká akarunk válni, mint azok az emberek, akikre felnézünk.

Amíg nem találkoztunk Istennel és Jézus Krisztussal, addig még igazán nem tudjuk, illetve nem törődünk azal, hogy az emberi példaképeink sem hibátlanok, sőt, tele vannak lelki, és egyéb problémákkal, azonban mi nem veszünk tudomást ezekről, hiszen a mi szemünkben ők tökéletesek.

Mindaddig példaképekkel vesszük körül magunkat, amíg meg nem jelenik az életünkben Jézus Krisztus.

Ha már ténylegesen létrejött a kapcsolat köztünk, akkor nincs más választásunk, követjük Őt! Az eddigi példaképeink szertefoszlanak, új, más távlatok felé nézünk.

Jézus Krisztus lesz az egyetlen igaz példaképünk! Őrá figyelünk, Ő lesz a legfontosabb az életünkben!

Ha nem így történik, ha elutasítjuk az Úr kinyújtott kezét, ha nem hallgatunk a hívó szavára, ha nem indulunk el a tisztulás útján, akkor mi sem várhatjuk el, hogy Isten megbocsássa mindazt, amit e világi életünkben tettünk vagy mondtunk.

Ha életünk végéig nem volt semmi megbánás bennünk, ha a szívünk ugyanolyan tisztátalan marad, akkor Isten sem tudja megbocsátani, hogy egész életünkön keresztül vétkeztünk, figyelmen kívül hagytuk Őt és minden kezdeményezését elutasítottuk.

Ha magunkban hittünk és mi voltunk a magunk istene, akkor ne várjunk Tőle semmit!

Meg nem tisztított szívvel, lélekkel senki nem mehet be Isten országába!

Persze tudunk olyan esetekről, mint például az egyik lator, aki Jézus mellett volt megfeszítve, ő az utolsó pillanatban megbánta minden tettét, és rájött, hogy milyen gonosz volt egész életében, képes volt meglátni és szétválasztani a jót a gonosztól, és ezért védelmébe vette Jézust. Neki megbocsátott az Úr.

Tehát senki nem kap feloldozást addig, amíg be nem ismerte, meg nem bánta és hangosan be nem vallotta Istennek a rossz, gonosz cselekedeteit, aki meg nem gyűlölte önmagát mindazért, ahogyan addig élt, amiket elkövetett!

De ha valaki semmit sem bánt meg, az hová kerül?

Tényleg van kárhozat?

„És kijönnek: akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig a gonosztat művelték, a kárhozat feltámadására.” /János 5,19./

A kárhozat tulajdonképpen Isten nélküli állapot. Mindenki viseli a kárhozat bélyegét, aki elutasítja Istent és Jézus Krisztust!

Mindannyian meg vagyunk bélyegezve, attól függően, hogy melyik hatalomhoz tartozunk! Ezt mi, egyszerű

emberek nem látjuk, csak keveseknek adatott meg, hogy ezeket a „bélyegeket” lássák!

Ha nem fogadjuk el Jézus Krisztus segítségét, hogy általa megváltott emberekké váljunk, akkor automatikusan a kárhozatot választjuk, így a gonosz erőknek leszünk kiszolgáltatva. Hiszen az Isten nélküli állapot gonoszságot és káoszt jelent. De amíg ez meg nem világosodik előttünk, addig nem vagyunk tisztában azzal sem, hogy milyen gonosz állapotban vagyunk.

Amint engedelmeskedünk az Úrnak, már biztosak lehetünk abban, hogy megszabadulunk a kárhozattól és Isten bélyegét viseljük magunkon.

Ez nekünk láthatatlan, de Istennek és az Ő angyalainak látható. Ők vigyáznak és segítenek a mindennapi életünkben, útmutatást adnak és védelmet nyújtanak nekünk.

Akik a kárhozat bélyegét viselik, azok semmiképpen sem jutnak be Isten országába, hanem a pokolra jutnak.

„A bűnbocsánat nem csak azt jelenti, hogy a pokoltól megszabadít és felkészít királysága számára; ilyen szinten egy ember sem fogadná el a bűnbocsánatot.

Hogy megbocsát, annyit jelent: visszahelyez egy újjáteremtett kapcsolatba. A vele való azonosulásba Krisztusban.

A megváltás csodája, hogy Isten engem, a szentségtelent átváltoztat Ő magához, és egyetlen Szenthez hasonlóvá azáltal, hogy új természetet ültet belém, a Jézus Krisztus természetét.” /Oswald Chambers /

„Őrizkedj attól a kellemes elképzeléstől, hogy Isten, mint kedves és szerető Atya, persze, hogy megbocsát nekünk.

Az Újszövetségben sehol nincs helye az ilyen gondolkozásnak. Isten egyetlen alapon bocsáthat meg nekünk: Krisztus keresztségének borzalmas tragédiája alapján.

... Az a bűnbocsánat, amit mi olyan könnyedén tudunk venni, a Golgota haláltusájába került.

... A bűnbocsánat a kegyelem isteni csodája, Jézus Krisztus keresztlé volt az ára annak, hogy Isten megbocsáthassa a bűnt és mégis szent Isten maradjon.

... A kijelentés azt mondja Istenről, hogy nem bocsáthat meg, saját természetének mondana ellene, ha megtenné. Egyetlen módon nyerhetünk bocsánatot, ha a kiengesztelés visszavisz minket Istenhez.

... Amikor végre rájössz, mibe került Istennek, hogy megbocsáthasson, Isten szeretete úgy megragad, mintha satuba lennél szorítva.” /O.C./

Van-e reinkarnáció?

„Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon. /János 6,40./

Sokan sokfélét gondolunk az újjászületésről. Több vallás vallja, hogy testünk halála után újra meg újra megszületünk.

Vannak, akik azt hiszik, hogy különböző testekben állatként, madárként, esetleg rovarként születünk újjá, attól függően, hogy az emberi testünkben hogyan éltünk.

A keresztény vallás se tagadja a reinkarnációt, hiszen egyszer már reinkarnálódtunk azzal, hogy megszülettünk és itt élünk a Földön. Ebben a kérdésben nem csak a Biblia nyújt eligazodást, hanem Jézus Krisztussal való kapcsolat révén közvetlenül is választ kaphatunk a reinkarnáció kérdésére nézve.

Valamikor, valahol éltünk, de mivel Isten ellen felláztunk, ezért kárhozatra, a pokolra jutottunk.

Azonban kaptunk egy utolsó esélyt és megszülethetünk ide a Földre.

Itt van lehetőségünk arra, hogy megtaláljuk és felvegyük a kapcsolatot Jézus Krisztussal, és Isten Szent Szeleme által alá vessük magunkat a lelkünk megtisztításának.

Ha ezzel tisztában vagyunk, és megteesszük, amit egykor megfogadtunk, akkor ismét reinkarnálódunk, /újjászületünk/ és lelkileg, szellemileg tisztán mehetünk be

Isten országába, ahol élhetjük az örök életünket. Innentől már nincs tovább reinkarnálódás.

Tehát nem mindegy, hogy a testünk halála után a lelkünk és szellemünk hova jut!

Ha sikerült Jézus Krisztussal megteremtenünk a közvetlen kapcsolatot, és ha hagyjuk, hogy Isten Szent Szelleme /Lelke/ megtisztítson, akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten országában olyan szeretetben, lelki biztonságban és örömben élhetjük a végtelen életünket, amit semmi és senki nem vehet el tőlünk! Ott nincs fájdalom, betegség és halál!

Ha viszont nem fogadjuk el Jézus Krisztus hívását, ha belemerülünk a kívánságok bűnébe, akkor nagy valószínűséggel ismét pokolra és kárhozatra jutunk!

Azért nagy valószínűséggel, mert még az utolsó pillanatban is érezhetjük a megbánást, és lehet, hogy ebben az esetben kapjuk a bennünk lévő bűn bocsánatát és talán sikerül bejutnunk az Atyai házba.

Mert van, amit megbocsát Isten, és van, amit nem!

**„Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.”
/János 8,5./**

Egészen Istenért

„Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. /Zsoltár 112,16./

Amikor eldöntöttük, hogy ezután Istennek fogunk élni, ha még nem is gondoljuk igazán komolyan, Isten nagyon is komolyan veszi az ígéretünket!

Ezután megköveteli, hogy mi is komolyan vegyük önmagunk felajánlását! Nem engedi, hogy „lezserek” legyünk a hittel kapcsolatban, vagy félvállról vegyük a hit kérdését.

Elkezdődnek a szünni nem akaró tanítások és próbák, amelyek a jellemünket változtatják meg. Nem bújhatunk ki Isten szorításából, hanem újra meg újra helyt kell állnunk, és mindaddig ismétlődnek az igen nehéz helyzetek, amíg az adott szituációban helyesen nem cselekszünk, helyesen nem döntünk! Akkor újabb próbák következnek.

Ez a tisztulási folyamat, ami addig folytatódik, amíg Isten Szent Szelleme teljesen meg nem tisztítja a lelkünket és jellemünket.

Ezekben az esetekben nincs választási lehetőségünk, mennünk kell a kijelölt úton!

Ha letérünk róla, akkor jönnek a „megvonások, megszorítások”. Olyan körülmények között találjuk magunkat, amelyeket önállóan nem tudunk megoldani, egyedül Istenhez kiálthatunk, Tőle kérhetünk segítséget!

Segít is, és nekünk tovább kell haladnunk a próbák sorozatán.

Ez a „szenvedés útja”. Ezen végig kell mennünk ahhoz, hogy Istennek engedelmes, használható tanítványai lehessünk, elnyerhessük az ígéretet és megtörténjen a valós megváltásunk!

Ha ellenkezünk, akkor még több fájdalmat és szenvedést kell elviselnünk.

Ha úgy döntünk, hogy nem vállaljuk tovább az Isten által elvárt életet, akkor vigasztalás nélkül, „nyomorultul” kell élnünk a hátralevő éltünket. Rosszabb helyzetbe kerülünk, mint amilyenben azelőtt voltunk! Lelkileg megbetegszünk, és tényleg nem fogjuk megtalálni a kiutat a nehéz helyzetünkből! Kudarcot kudarcra halmozunk, ha elhagyjuk Istenünket, és soha semmivel nem fogunk tudni megelégedni. Újra elveszítjük az öröm képességét, emiatt fájdalom és kilátástalanság lesz az életünk!

Azonban, ha kitartóak vagyunk, és végigmegyünk a Szent Szellem tisztításán, és ha feltétel nélkül engedelmeskedünk Istennek, még akkor is, ha a környezetünket ez megbotránkoztatja, ha az emberek nem hiszik el, hogy Isten engedelmes követői vagyunk, akkor is annyi csodában lesz részünk, amiket még elképzelni se mertünk!

Nem az a nagy baj, ha az emberek hagynak el bennünket, hanem az, ha mi hagyjuk el Istent azokért az emberekért, akik kételkednek a hitünkben!

Mi már megszenvedtük az út egy részét, és a tanulási idő egy részét is!

Mindig lesznek olyan emberek, akik kételkedni fognak bennünk!

Ez azért van, mert ők még nem tapasztalták meg a közvetlen kapcsolatot az Úrral, még nem tudják, hogy milyen szoros kapcsolatban lehetünk Vele!

Nem tudják milyen csodálatos dolog az, amikor Isten Fia, Jézus Krisztus irányítja minden pillanatunkat.

Igaz, hogy ez az engedelmesség azzal jár, hogy semmit sem tehetünk magunktól, amíg az Úr nem készítet rá, ***mégis ez a „függés” sok szeretettel, örömmel és kibeszélhetetlen szabadsággal párosul!***

Tulajdonképpen mi már tisztában vagyunk azzal, hogy mi az igazi Isten-félelem; amikor csak azt tehetjük, amit az Úr enged! De mégis olyan könnyű teljesíteni Isten akaratát, ha már semmi mást nem akarunk, csak neki engedelmeskedni! Minden csak addig nehéz, amíg mi akarunk dönteni a sorsunk felett!

Ez önmagunk teljes átadása!

Csak Istenre figyelve élünk, és megengedjük Neki, hogy azt tegyen velünk, amit jónak tart! Ezt a tényt, ezt a valóságot teljesen el tudjuk fogadni, és elégedettek vagyunk bármilyen helyzettel! Nem lázadunk, nem reklamálunk, hanem tesszük, amit tennünk kell, hiszen már Istennek és Istennel élünk, az Ő akaratát akarjuk végrehajtani, bármi legyen is az!

Ha a környezetünk kételkedik e miatt bennünk, ezt is el kell tudnunk viselni, hiszen nekünk ez is próba: Kitarunk-e Isten mellett, vagy inkább a „jót akaróknak”, a hozzánk közelálló embereknek akarunk-e megfelelni?

Ha sikerül elindulni és továbbhaladni ezen a nagyon „szűk” lehetőségű úton, később rájövünk, hogy mégis ez volt az igazán jó döntés, hiszen olyan lelki harmóniába

kerülünk Istennel és önmagunkkal, amilyenre mindig vágytunk, és azt hittük, hogy soha nem érhetjük el!

Rá fogunk jönni, hogy nincs más lehetőségünk, mint Isten Útja, bármilyen nehéznek tűnik is eleinte!

Minél több próbán sikerül átjutnunk, annál „szélesebbé” válik ez a „keskeny út”, ami végül a teljes lelki és szellemi szabadságra vezet!

Ahogy haladunk az engedelmesség útján, egyre jobban megbizonyosodunk arról, hogy csak előre mehetünk, és csak előre nézhetünk!

Egy-egy sikeres próbán átjutva leírhatatlan örömben lesz részünk, és nagyon nagy megkönnyebbülést érzünk, hiszen valami rossztól sikerült megszabadulnunk, ami a lelkünket „gúzsba kötötte”!

Az első lépések a legnehezebbek! Az engedelmesség, és az állandó Istenre figyelés eleinte hatalmas erőfeszítéseket jelent! De már vágyunk arra, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, és ne halmozzunk több hibát hibára.

Ha kitartóak vagyunk, egyre sűrűbben sikerül koncentrálnunk és egyre több „sikerélményben” lesz részünk. „Megnyílik” az értelmünk, és kezdjük érteni, hogy az életünk miért olyan, amilyen, miért kell átélnünk nehézségeket, és az Úr mit vár el tőlünk!

Ahogy haladunk a tisztulás és a tanulás útján, egyre világosabban látjuk, hogy mi a jó és mi a rossz, mit tehetünk meg és mit nem, mit mondhatunk és mit nem mondhatunk el!

Szinte észrevétlenül ébredünk tudatára annak, hogy a lelki egyensúlyunk, a lelki békénk teljesen helyreállt!

Alig felfogható csoda, hogy ezzel egyenes arányban megszűnnek a félelmeink, a kétségeink és az aggodásaink!

Érezzük Isten mindenható szeretetét és támaszát!

Olyan biztonságban érezzük magunkat, amilyenben azelőtt soha nem volt részünk! Ez párosul a kimondhatatlan szeretet és öröm érzésével!

Szíved kérései

„Hogy megnyisd szemeiket... hogy bűneik bocsánatát vegyék és osztályrészt azok között, akik megszenteltettek a bennem való hit által.” /Csel. 26.18./

Hosszú, hosszú idő telik el keresztény életünkben, és alig veszünk észre valami változást, pedig kitartóan imádkozunk és mégsem történik semmi!

Igazán nem értjük; hogyan lehet az, hogy egyes embereknek közvetlen kapcsolata van Jézus Krisztussal, megértik a Biblia üzeneteit, nekünk meg mindent meg kell magyarázni, amit vagy elfogadunk, vagy nem, attól függően, hogy szimpatikus ember állítja-e az igemagyarázatokat, vagy sem.

Amíg nincs meg az élő kapcsolat Jézus Krisztussal, addig megtért emberek vagyunk, de nem megváltottak!
Nagy a különbség!

Azonban az egész Új Szövetség arról szól, hogyan válhatunk mi is megváltottakká!

Nem szabad leragadnunk a megtért állapotunkban, tovább kell lépniünk ahhoz, hogy élő kapcsolat alakulhasson ki az Úrral!

Minden keresztény ember számára **az imádkozásnak élőnek és valósnak kell lennie!** Ekkor vagyunk meghitt kapcsolatban Istennel és Jézus Krisztussal. Ilyenkor mondhatjuk el a bennünket érdeklő dolgokat, ilyenkor kérhetünk Tőlük útmutatást és segítséget.

Ha valóban élő kapcsolatban vagyunk Jézus Krisztussal, akkor csodálatos tapasztalatokban lesz részünk, és csodálatos módon teljesülnek a kéréseink!

Egyszerűen fel se tudjuk fogni! Nagyon megható, amikor Isten közvetlenül szól hozzánk, amikor mindenhez adja az erejét, tehetségét és bölcsességét!

Mi magunk is alig hisszük el, hogy milyen egyszerű, mégis alig felfogható csoda lett az életünk!

Jézus azt mondja, hogy az Atya megadja a szívünk kéréseit. Ezt sokan félreértik!

Az emberek többnyire gazdagságot, sikeres életet kérnek, vagy bármilyen más, önző érdeküket kielégítő kívánságaik vannak.

Persze lehet, hogy ilyen segítséget is kapnak, de Isten azt akarja, hogy olyan kéréseink legyenek, amelyek közelebb visznek hozzá, közelebb visznek a megismeréséhez.

Például kérhetnénk, hogy mihamarabb megtisztuljunk és létrejöjjön a közvetlen kapcsolat!

A jó és a gonosz megkülönböztetését, vagy a Bibliai példázatok megértését.

Kérhetünk kitartást, hogy mindig tudjunk Istenre figyelni, és kérhetjük a bennünk lévő káosz rendbehozatalát stb.

Ha lehet, egyszerre csak egyet kérjünk!

Tudom, hogy sokszor leírtam már, de ne felejtünk el **mindenért hálát adni, hálásan megköszönni! Hálával erősödik a hit, a szeretet és az öröm érzése!**

Csodálatos lesz megtapasztalni Jézus Krisztust!

Ami eddig „homályos” vagy titokzatos volt, az most tiszta, érthető, világos és valóságos lesz számunkra!

Amiről eddig tudatlanul azt hittük, hogy megéreztünk valamit, rájövünk, hogy az nem véletlen volt, hanem tőlünk független, isteni tervnek voltunk az alanyai!

Bárki többször megtapasztalhatja, aki őszintén, szívből keresi Istent, aki nem elégszik meg a földi élet látszatával!

Nem kell mást tennünk, mint imádkozás közben kérni az isteni adományokat, képességeket, hogy beépüljenek a mindennapi életünkbe, és természetes legyen, hogy ne csak a földi világban éljük a mindennapjainkat, hanem már itt részesei legyünk a szellemi valóságnak is!

Ha bármi problémánk van, kérésünkre Jézus Krisztus segít eligazodni a mindennapokban.

Ne felejtjük el, hogy mindennap, újra meg újra meg kell térnünk Istenhez! Nem elég csak egyszer! Minden nap fel kell ajánlanunk önmagunkat ahhoz, hogy ténylegesen átadhassuk Istennek az akaratunkat! Csak ebben az esetben lehet közvetlen kapcsolatunk az Úrral!

„És amit könyörgéseitekben kértetek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztetek.” /Máté 21,22./

El kell gondolkoznunk azon, hogy mi a dolgunk itt az életben, mi az, ami fontos, és mi a haszontalan?

Mindannyiunkban megvan az a vágy, hogy hasznosak legyünk másoknak, hasznosak legyünk Istennek!

Állandóan hív minket az Atya, hogy neki dolgozzunk, neki legyünk hasznos munkásai, és ne hagyjuk figyelmen kívül Őt, amikor segíteni akarunk másoknak!

Igazán akkor segítünk, akkor vagyunk tényleg „használhatóak”, amikor Isten indít bennünket az Ő munkájába!

Ha úgy dolgozunk, hogy Őt kihagyjuk a tevékenységünkől, akkor semmit nem ér a fáradozásunk. Olyan lesz, mint a szalmaláng; hirtelen fellobban és gyorsan semmivé, értéktelenné válik!

Azonban, ha átengedjük az irányítást az életünk felett, akkor kapjuk Tőle a segítséget, az erőt és a tehetséget.

Megteremti az alkalmakat, és minden tökéletesen, gördülékenyen fog bekövetkezni.

Hihetetlen élményekben lesz részünk!

Bár nagyon nehéz, de meg kell tanulnunk, hogy semmit nem tehetünk ezután magunkért, se másokért addig, amíg Isten nem indít bennünket, mert ellenkező esetben többet ártunk Isten ügyének, mint gondolnánk!
Magunkat pedig visszavetjük egy régebbi, kedvezőtlenebb állapotba!

Kezdjük el tudatosan élni, mindig Istenre figyelni, hogy Neki legyünk hasznos, engedelmes gyermekei!

Engedjük meg, hogy a Szent Szellem /Lélek/ elkezdje a lelkünk megtisztítását, mert ezáltal fog megnyílni a szellemi csatornánk, és ezáltal jön létre a közvetlen kapcsolat Jézus Krisztussal, aki ezután, ha mi is úgy akarjuk, akkor mindig a társunk lesz a földi életünk során.

Segít, hogy a lelki bonyolultságainktól megszabadulva egyszerű, kiegyensúlyozott emberekké váljunk.

Megtapasztaljuk, hogy mennyire leegyszerűsödik az életünk, boldogok és elégedettek leszünk!

Merjük rábízni magunkat Istenre, aki majd tényleg felhasznál bennünket arra, hogy minél több embert megsegíthessen általunk! Észre se fogjuk venni, és sok-

**sok lélek fog megmenekülni azáltal, hogy engedelme-
sekké válunk!**

***Ehhez hozzátartozik a rendszeres, másokért való
szüntelen imádkozás is!***

Tehát, az életünk értelme, amiért megszülethettünk a
Földre, nem csak a megtisztulás, hanem **Isten iránti en-
gedelmességünk révén, minél több lélek megmentése
általunk!**

Ennél értékesebb, ennél fontosabb célunk nem lehet!

Isten irányítása nélkül sötétségben élünk. Sötét erő-
nek vagyunk kiszolgáltatva.

Isten bennünket a „világosságra hív”! Tőlünk függ,
hogy elfogadjuk-e?

A világosságot csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha
alávetjük magunkat a tisztulási folyamatnak, ha az akara-
tunkat átadjuk az Úrnak!

***A világosság = szeretet, öröm, szellemi és lelki tiszta-
ság, egyszerűség.***

Amíg nem leszünk tisztában azzal, hogy nem mi irá-
nyítjuk az életünket, és csak a döntés joga a miénk, /a
következményeket nem mi befolyásoljuk/, addig azt sem
tudhatjuk, hogy mi a lelki és mi a szellemi bennünk! Hi-
hetetlen nagy káosz uralkodik mindannyiunkban! Csak
felületesen ismerhetjük magunkat.

Ez azért van, mert ***Isten a szellemünket a lelkünkkel
védi***, hogy majd egyszer úgy nyithassa meg a szellemi
csatornáinkat, hogy teljesen világos és érthető legyen
számunkra az, hogy a földi világ mellett van egy szellemi
világ is!

Majd ha eljutunk a tudatosságunk határához és azt akarjuk, hogy ezután Jézus Krisztus irányítsa az életünket, akkor Isten Szent Szellem /Lelke/ egyesül a mi szellemünkkel, amely által megnyílik a szellemi csatornánk, és közvetlen kapcsolat és teljes bizalom alakul ki Jézus Krisztus és közöttünk!

Engedelmességünk és figyelmünk révén megérteti velünk, hogy mi miért történik és megértjük a világban zajló történéseket is.

Értjük azt is, hogy mit kíván tőlünk Isten. Fokozatosan megosztja velünk a bölcsességét, ami által egy teljesen új élet alakul ki bennünk, a lelki életünk helyett *a szellemi életünk kap nagyobb jelentőséget!*

Ha a lelkünk irányítja az életünket, akkor a függetlenség útját járjuk. Mindentől és mindenkitől függetlenek akarunk lenni! Igazából pedig nem vagyunk függetlenek, „csak” Istentől leszünk nagyon távol!

A látszólagos függetlenségünk révén a Sátánhoz leszünk közelebb, azonban ezzel igazán nem vagyunk tisztában, hiszen addig ritkán „támad” bennünket a Sátán, amíg el nem kezdjük keresni a tartós megoldást az életünkre, amíg el nem kezdjük keresni Istent!

Amikor nem vagyunk elégedettek a lelkünk és a testünk irányításával, amikor a hiányérzet egyre növekszik bennünk, amikor keressük a megfelelő megoldásokat, ekkor támad a Gonosz is!

A tisztulási folyamat révén értjük meg igazán, és ekkor világosodik meg előttünk, hogy kik vagyunk mi valójában?

Ekkor érjük el azt az állapotot, amikor *összhangban van a testünk a lelkünk és a szellemünk!*

Ekkor mondhatjuk el magunkról, hogy ***egészségesek vagyunk, harmóniában élünk!***

Sok mindent tudni fogunk, amit mások nem tudnak, nem értenek.

Például előre tudhatunk bizonyos történéseket. Figyelmeztetéseket kapunk, hogy mitől óvakodjunk, mit tegyünk, illetve mit ne tegyünk stb.

Azonban sajnos nem csak Isten nyithatja meg a szellemi csatornánkat, hanem a Sátán is!

Ez bizony nagyon veszélyes dolog, mert ***elterel, eltérít bennünket Istentől***, úgyhogy azt hisszük, Isten segít nekünk.

Azok az emberek is megtapasztalják a szellemi világot, akik nem Istent keresik, de ők a rossz oldalon állnak!

Ők azok, akik megjósolják a jövőt, ők a halottlátók, a parajelenségekkel foglalkozó természetgyógyászok, szellemlátók stb.

Élvezik, hogy természetfeletti tudással rendelkeznek, amelyekkel csak kevesen. Nem tudják, hogy milyen károkat okoznak mások lelkében!

Mindazokat megfertőzik a gonosz szellemükkel, akik hozzájuk fordulnak segítségért, megnyugtatóért.

Isten irányítása nélkül sötétségben élünk, kiszolgáltatva a sötét erőknek! Isten a világosságra hív, amit csak akkor tapasztalhatunk meg, ha már az akaratomat felajánlottuk Istennek!

A házasság

„Valaki elbocsájtja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.”

A mai világban nem tartjuk bűnnek se a válást, se azt, hogy más ember feleségével vagy férjével létesítünk kapcsolatot.

Tulajdonképpen az egész szexuális szabadságot „jó-nak”, megengedhetőnek tartjuk.

Ha meguntuk vagy elégünk van a társunkból, akkor szégyenkezés nélkül elválhatunk, és minden gátlás nélkül kereshetjük az „új társunkat”.

Mindezt addig folytatjuk, amíg meg nem találjuk azt, akit „igazinak hiszünk”, vagy bele nem ununk a keresés-be, és vállaljuk az egyedüllétet.

Majdnem minden társadalom, sőt ezeken belül a különböző vallási felekezetek is engedik a válást és az újraházasodást.

Gyakorlatilag nevetségessé tettük a „holtomiglan, holtodiglant”, a jóban és rosszban való kitartást!

Nem tartjuk fontosnak az esküt és a kimondott szót, pedig ***Isten szemében ez a mai napig bűn!***

Ő paráználkodásnak, erkölcstelennek tartja a válást, és a különböző szexuális kapcsolatokat.

Tisztában vagyok azzal, hogy borzasztó együtt élni olyan valakivel, akivel nincs semmi közös érdeklődés, nincs meg az összhang, amikor egymás tisztelete és sze-

retete helyett gyűlölködés vagy agresszió alakul ki a felek között.

Amikor a másik fél megalázása és uralása a cél!

Persze, hogy ilyen helyzetből menekülni akar a megalázott fél!

De hogy történhet meg az, hogy az egykor szerelemnek tartott kapcsolat ennyire megromlik?

Hogyan lehet igaz társat találni, akivel szeretetben élhetjük az életünket?

Nagyon fontos és nehéz kérdések ezek!

Minden ***a mi választásunkon áll*** vagy bukik, és ***rajtunk is múlik a későbbi életünk folytatása!***

Először is olyan párt ajánlatos választanunk, akinek ***hasonló az érdeklődési köre, mint a miénk!*** Fontos, hogy ***ugyanolyan vagy hasonló értékrendje legyen, mint nekünk.***

Lehetőleg ***úgy lássa a körülöttünk levő világot, ahogyan mi látjuk!*** Tehát tényleg a ***„kiegészítő” felünk legyen!***

Nem minden esetben igaz az a mondás; „az ellentétek vonzzák egymást”! Egy ideig lehet, hogy igen, de hosszútávon inkább taszít, mint vonz a társunk mássága!

Nagyon fontos, ***hogya mi hívő emberek vagyunk, a leendő társunk is hívő legyen!***

A világnézetünknek is egyeznie kell! Mert ha hitetlen párt választunk, akkor későbbiekben rengeteg konfliktus forrása lehet a párunk hitetlensége!

Ne higgyük azt, hogy majd mi megváltoztatjuk a társunk felfogását, mert az emberek nem így „működnek”!

Nagyon sok ember azt hiszi, hogy ő meg tudja változtatnia a társának a felfogását vagy a lelkivilágát!

Nem szabad elfelejtenünk, hogy ***mi senkit nem tudunk megváltoztatni!***

Lehet, hogy a társunk rövid ideig elhiteti velünk, hogy megváltozott, de hosszabb távon ritkán sikerül tartós változást elérnünk!

Egyedül Isten képes nagy változásokat elérni egy embernél!

Bármilyen szerelmesek vagyunk, **feltétlenül figyeljünk a jelekre!**

Isten különböző figyelmeztetésekkel próbálja felhívni a figyelmünket arra, hogy nem a megfelelő társat választjuk!

Nagyon sok intő jel van, amit ne hagyjunk figyelmen kívül, amit igenis vegyünk komolyan, mert nagy lelki válságoktól, rengeteg szenvedéstől óvhat meg bennünket!

Bármilyen kecsesgetőnek látszik is a kapcsolatunk, nem minden az, aminek látszik!

A jelenlegi kis „problémák, apró hibák” az idők folyamán, hatalmasra duzzadnak, amit már képtelenek leszünk megoldani, kezelni, kordában tartani és elviselni!

Ha a partnerünk erkölce eltér a mi erkölcsi felfogásunktól, minél előbb váljunk meg tőle, mert később a gátlástalansága szégyent és undort válthat ki belőlünk!

Eleinte mindenki a szebbik, jobbik énjét igyekszik mutatni, ám később az idő múlásával, egyre nyilvánvalóbbá válik társunk igazi volta.

Ne hagyjuk ki Istent a párválasztásunkból, hiszen a legjobbat akarja nekünk!

Azt szeretné, hogy szeretetben és tiszteletben tudjuk leélni az életünket!

Inkább várjunk türelmesen, minthogy tönkre tegyünk a saját, későbbiekben pedig a gyermekeink életét a rossz párválasztásunkkal, a rossz döntésünkkel!

A hétköznapijainkban is hívjuk Istent, hogy segítsen bennünket az életünk eligazodásában!

Ha szerető társ mellett élünk, akkor is keresztül kell mennünk sok-sok nehézségen, ezért nem mindegy, hogy összetartunk, vagy mindketten mást akarunk!

Ha nincs összetartás, ha nem tiszteljük egymást, akkor összeomlik az az elképzelés, hogy együtt, közösen oldjuk meg a felmerülő problémákat!

Ha közös a cél, becsüljük és szeretjük egymást, akkor az Úr átsegít bennünket minden nehéz életszakaszon.

Ne bonyolítsuk, ne nehezítsük meg az életünket a rossz párválasztással!

Ha az erőnket az állandó harc, a veszekedés, vagy a belső, elfojtott harag emészti, a szívünkben gyűlölet van, akkor megbetegszünk, és szedhetjük a nyugtatókat, amelyek nem hozzák rendbe az életünket! Sőt!

Miközben keressük a kiutat, keressük a megoldást az életünk rendbehozatalára, aközben nem lesz erőnk, hogy törődjünk a gyermekeinkkel, nem tudjuk szeretni őket, nem tudunk rendesen gondoskodni róluk! Ezért ők is boldogtalanok lesznek, hiszen elhanyagoltan, szeretet nélkül kell élniük! Nem beszélve arról, hogy ***nekik is nagyon nehéz lesz a felnőtt életük, mert nem láttak „jó***

mintát” tőlünk, ezért folytatják a mi hibáinkat, és hozzáadják a saját hibáikat is!

**Örökre boldogtalanná tehetjük a gyermekeinket az-
zal, hogy rosszul választottuk meg a párunkat, és ez ki-
hat az ő utódaikra is!**

Ha csak rá nem találnak az Úrra, és ha meg nem akar-
nak változni általa, akkor bizony halmozódik a baj a csa-
ládban!

**Ezért, mielőtt elköteleznénk magunkat, ismerjük meg
jól a kiválasztott párunkat!**

Nem szabad azonnal az ágyban kikötni, mint ahogy a
filmek, a könyvek és a mai zenék szövegei sugallják,
mert nem ez az élet! Ezt a butaságot ne kövessük! Álta-
lában kitalált történetekről szólnak, amelyeknek többnyi-
re semmi köze a valósághoz. Emberek fantáziájában lét-
rejött mesékről van szó.

Az élet komoly kihívások elé állítja az embert, és fel
kell készülni a felnőtt korra, a szülői szerepre, hogy meg-
alapozhassuk a gyermekeink és az unokáink boldogságát!

**Mert az életünk nem csak rólunk szól, hanem első-
sorban az utódaink boldogulásáról!**

Honnan tudjuk, hogy jó úton járunk?

„Nem mondtam-e neked, hogyha hiszel, meglátod majd az Isten dicsőségét?” /János 11,40./

„... hogy megmaradjon bennetek az én örömem, és a ti örömetek teljes legyen.” /János 15,11./

**„Aki hisz én bennem, ... élő víznek folyamai ömle-
nek annak belsejéből.” /János 7,38/.**

**„Az a víz, amelyet én adok neki, olyan víz forrásá-
vá lesz benne, amely örök életre buzog.” /János 4,14./**

**„Ez a lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel
együtt...” /Rómaiak 8,16./**

Már több emberben felmerült a kérdés, honnan tudhat-
ják, hogy ők jó úton járnak-e?

Jeleket, megerősítéseket várnak annak bizonyosságául,
hogy őket Jézus Krisztus vezeti.

Tulajdonképpen, amíg ilyen kérdések merülnek fel
bennünk, addig biztosan nem sok köze van hozzánk Is-
tennek és nekünk se Istenhez!

***Amíg félelmeink, vágyaink vannak, amíg tudjuk,
hogy mit kell tennünk és mit nem, amíg tervezzük a jö-
vőnket, addig biztos, hogy nem jó úton haladunk!***

***Amíg mi döntjük el, hogy mikor mit csináljunk, amíg
másokat kritizálunk, megszóljuk bizonyos tulajdonsága-
ik vagy tetteik miatt, addig rossz vágányon halad az éle-
tünk! Amíg irigyek, rosszindulatúak vagyunk, amíg
bármilyen negatív indulat megtalálható bennünk, amíg
nem tudunk önzetlenül szeretni másokat, addig nem sok
közünk van Istenhez.***

Ha azt akarjuk, hogy Jézus vezesse az életünket, akkor át kell adnunk az irányítást az akaratunk felett! Ha ez sikerül, akkor csodába illő változások következnek be az életünkben.

Nézzük meg, hogy mit kapunk cserébe azért, amiért átadtuk az életünket Istennek?

Ha Isten útján járunk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy az alább felsorolt „ajándékok” a mindennapi életünkben állandósulni fognak.

Ezek a „jelek”, amikor Isten vezet bennünket:

Szeretet:

Amíg élünk, mindig szükségünk van arra, hogy szeressünk és szeressenek! Azonban Isten nélküli életünkben nincs az az emberi szeretet, ami maximálisan kielégítené a szeretetéhségünket!

Ha meg is kapjuk valakitől a túláradó szeretetet, az eltorzíthatja a személyiségünket!

Elhisszük, hogy pótolhatatlanok vagyunk, magabiztosak leszünk, felsőbbrendű érzésünk lesz, és elhisszük azt is, hogy nélkülünk nem lehet élni!

Az emberi szeretetet nem lehet összehasonlítani Isten szeretetével!

Isten szeretete érdek nélküli, és aki megkapja, olyan végtelen hálát és örömet érez, amit nem lehet elmondani, de azért megpróbálok!

A szív csordultig tele van hálával és örömmel, kibeszélhetetlen boldogságérzettel!

Ebben a szeretetben van az ember öröme, biztonsága, bizalma, végtelen szabadsága, isteni bölcsessége és egyszerűsége.

Egyszerűen tudjuk, hogy bármi jöhet, Isten szeretetét egyetlen ember se veheti el tőlünk!

Öröm:

Ezután az öröm érzése állandósulni fog az életünkben.

Megkapjuk az „öröm forrását!”

Éljük a hétköznapiakat sok-sok nehézséggel, az is lehet, hogy betegségekkel és fájdalmakkal kell mindennap megküzdünk, de ***az öröm érzése nem apad el!***

Előfordul, hogy nehéz helyzetekkel kell szembenoznünk, de a szívünkben, elménkben ott „lappang” az öröm, hogy mihamarabb előtörhessen.

Olyan csoda ez, amit észszel fel se lehet fogni!

Biztonság:

Amíg lelki emberek vagyunk, állandó félelmek között élünk. Mindig félünk valamitől vagy valakitől.

Ám, ahogy megkezdődik a szellemi tisztulásunk, szinte azonnal megszűnnek a félelmeink!

Már nem félünk a holnaptól, nincs bizonytalanság érzetünk, nem félünk senkitől sem, hiszen hatalmas támaszunk, hatalmas erő van velünk! Olyan biztonságban érezzük magunkat, mint amilyen biztonságban még soha nem voltunk azelőtt!

Bölcsesség:

Az akaratomk átadásával megszűnnek az addigi életünkben kialakult nézeteink, elveink.

Olyan átalakulásokon megyünk keresztül, ahol már nem „Én vagyok” a fontos, hanem Isten, Jézus Krisztus és „MI vagyunk” a fontosak!

Háttérbe szorulnak a saját elgondolásaink, így az Úr rajtunk keresztül tud megnyilvánulni.

Csodálatos megtapasztalás az, amikor tisztában vagyunk azzal, hogy rajtunk keresztül Ő szól másokhoz, és közben megosztja velünk is a felfoghatatlan bölcsességét!

Örökké hálásak leszünk mindenért, amit Istentől kaptunk és kapni fogunk!

Nem esik nehezünkre a hálaadás, hiszen a szívünk tele van vele mindennap!

Halhatatlanság tudata:

„Krisztus Jézus megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.” /2Timóteus 1,10./

Az eddig felfoghatatlan felfoghatóvá és világossá válik!

Az embereket mindig érdekelte, hogy honnan jöttünk és hova tartunk?

Minden korban különböző teóriákat gyártottak, és ma is gyártanak arról, hogy mi lesz a földi élet után?

Magát a halált se felfogni, se elfogadni nem tudjuk. Annyit tudunk, hogy a földi életünk halandó! Nem tudjuk felfogni, hogy néhány évig élünk, utána nem lesz semmi!

Persze, hogy lesz! ***A test ugyan meghal, de a szellem és a lélek tovább él!***

Tulajdonképpen szellemi alakban folytatódik az életünk.

Az Úr tudatja velünk, hogy itt kell a földi életünk során a javulásnak és a megtisztulásnak bekövetkeznie ahhoz, hogy részesei legyünk a mennyi örök életnek!

Ha ezt megértettük és megtesszük, akkor megértjük, mi a lényege és mi az értelme az életünknek!

Ezek után már úgy éljük az életünket, hogy nem veszünk természetesnek azt, hogy élünk!

Tudjuk, hogy minden nap, amit itt töltünk a Földön, ajándék Istentől!

Lehetőség arra, hogy pozitív irányban megváltozzunk, és alkalom arra, hogy mindig engedelmeskedjünk az Úrnak!

Fontos, hogy jobbra tegyük ne csak a saját, hanem mások életét is!

Azt nem tudjuk, hogy meddig élünk, de azt igen, hogy hova kerülünk!

Bármilyen történjen is, ha eltávolodunk Istentől, akkor is tudni fogjuk, hogy mit kockáztatunk!

Isten már megvilágosította nekünk a lehetőségeket!

A választás joga mindig a miénk!

Érdekesesek azoknak az embereknek a beszámolóit, akik átélték a „klinikai halál” állapotát! Közülük mindenki betekintést nyert az elkövetkezendő életbe.

Egytől egyig igaz, hívő emberekké váltak, és mindenki sokkal többre értékelte a földi életét, mint azelőtt!

Feladták az anyagi világ előnyeit a szellemi életért! Drasztikusan megváltozott az értékrendjük! Mindannyian jobbra váltak!

A balesetek előtti hitetlen emberek a megtapasztalások után hívő emberekké váltak!

Találkoztak Jézus Krisztussal, és kivétel nélkül a végtelen isteni szeretetről beszéltek!

Azonban nem kell mindenkinek megtapasztalni, illetve átélni egy balesetet ahhoz, hogy tisztában legyen az-
zal, hogy át kell engedni az életüket Jézus Krisztusnak!

Ha sikerül teljesen alárendelnünk magunkat az Úrnak,
akkor mi is megtapasztaljuk, és elmondhatjuk, hogy Isten
megosztotta velünk az életét, minden csodájával együtt!

A mi Júdásunk

„Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.” /Zsoltár 25,8/

Milyen mélyen elítéljük Júdást azért, mert elárulta Jézus Krisztust! Csaló ember volt, hiszen mindig elvett a közös pénzből. Mindenkitől sajnált mindent, és pazarlással vádolta azokat, akik nem az ő hasznát gyarapították. Anyagilag minden helyzetből „jól” akart kijönni. Már-mint, amit ő jónak tartott! Soha nem járt egyenes úton!

Gondolkozzunk el Júdás viselkedésén. Nem hasonlítunk egy kicsit mi is hozzá? Nincs-e meg bennünk is Júdás hajlama? Mi soha nem akarjuk a magunk hasznát, akár mások kárán is?

Ha elveszünk valamit, ami nem a miénk, nem hessegetjük-e el azzal a lelkiismeretünket, hogy milyen csekélység ez ahhoz képest, amit mások elvesznek?

Ha valami rosszat teszünk, akkor nem igyekszünk-e kibújni a felelősség alól, és nem hárítjuk el a vádat azzal, hogy nehéz körülmények között élünk, esetleg igyekszünk másra terelni a gyanút, s ezáltal csökkenteni az elkövetésünk súlyát?

Hány ember életét nehezítettük már meg, tettük tönkre azzal, hogy rosszat gondoltunk róluk, és ennek hangot is adtunk, nem törődve azzal, hogy milyen károkat okoztunk neki akár lelkiileg, akár erkölcsileg, akár anyagilag!

Addig nem gondolkozunk el igazán azon, hogy hogyan viselkedünk, amíg a Szent Szellem nem szembesít bennünket a hajlamainkkal!

Júdás „se akart igazán rosszat” Jézusnak, csak sok pénzt akart szerezni.

Ha előre tudta volna, hogy a kapzsisága révén Jézust megfeszítik, akkor talán nem árulta volna el őt, hiszen a papok megígérték neki, hogy nem bántják Jézust, ezért nem is érzett különösebb megbánást a tette miatt.

Csak akkor jött rá, hogy mit követett el, amikor tényleg fogva tartották az Urat, és mindent elkövettek a zsidók, hogy kivégezzék Őt.

Akkorra már hiába próbált visszakozni, hiába akarta visszaadni a pénzt, már nem tudta helyrehozni a bűnét!

Ez mutatja azt, hogy a **SZAVAINKNAK ÉS A TETTEINKNEK SÚLYA VAN!**

A szavunkkal is tudunk **ÖLNI!**

Sokszor van úgy, hogy nem gondoljuk végig, kinek mit mondunk, amit később megbánunk!

Nagyon fontos, hogy soha senkiről semmi rosszat ne mondjunk! Még akkor se, ha erről meg vagyunk győződve, mert minden egyes kimondott szó visszahat ránk!

Végzetes következménye lett a vége Júdás csalásának és árulásának!

De miért Júdás lett az áruló?

A Bibliába megírták, hogy **Ő eleve elrendelt személyiség volt, a kárhozatra született!**

Úgy jött a világra, hogy Isten tudta, ő lesz az, aki elárulja a Fiát és a hóhérok kezére adja.

Júdás erre a feladatra született meg! Ő a gonosz erők fia volt és be is töltötte ezt a szerepet! Élete szüntelen csalás és mások kihasználása volt, amiért nem érzett semmiféle megbánást!

Tudjuk, hogy Isten a szíveket vizsgálja és ismeri a gondolatainkat is! Nem mindenkinek bocsájt meg!

Ha nincs meg az emberben a jóra való hajlam, akkor az az ember a kárhozatra született meg!

Ez azt jelenti, hogy Isten azt a bennünk lévő szellemi világot nézi, amit mi egy ideig nem láthatunk, nem tudhatunk.

Ez az a tudatalatti világ, amiről nekünk sejtelmünk sincs! Egyedül Isten tudja feltérképezni azt, hogy mire vagyunk hajlamosak, illetve mire vagyunk képesek!

Mi teljesen másnak képzeljük magunkat, mint amilyenek valójában vagyunk!

Sokkal szebb és jobb elképzelésünk van önmagunkról!

Isten ezért engedi meg a Szent Szellemnek, hogy szembesítsen bennünket a valós önmagunkkal!

Ha ez bekövetkezik, akkor jövünk rá, hogy valahol mi is Júdások vagyunk! Csalók, árulók és gyilkosok!

Azonban nekünk az az igazi ajándék, hogyha Isten úgy látja, hogy hajlamunk van nem csak a rosszra, hanem a jóra is!

Ezért minden „szembesítés” alkalmával adja a megbánás ajándékát, és ha ez bekövetkezik, akkor adja a vigasztalás ajándékát, végül a szabadítás ajándékát is!

Lehet, hogy most nem értjük, hogy miért ajándék a megbánás, hiszen elég lesújtó érzés rájönni, hogy milyen méltatlanok vagyunk az Úr figyelmére!

Csak később értjük meg, milyen csodálatosan nagylelkű az Atya, amikor minden szembesítés, megbánás és vigasztalás után egyre szabadabbak, egyre kiegyensúlyozottabbak leszünk!

Végül olyan állapotba jutunk, amikor már nincsenek félelmeink, amikor megszűnnek a különböző fóbiáink! Jól érezzük magunkat! Lelkileg, testileg, szellemileg végtelen szabadok és elégedettek leszünk!

Ezek mellett érezzük Isten szeretetét, védelmét, örömet!

Nincs bennünk gyűlölet, és ha pillanatnyilag haragszunk valakire, az is gyorsan elszáll!

Hosszú távon nincs bennünk semmilyen negatív érzés! Mindenre nyitottak leszünk! Az öröm és a szeretet képessége megtalálható lesz bennünk!

A lelki szegénység

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.” /Máté 5,3./

Életünk során nagyon sokszor olvassuk ezt az ígét, de igazán még se gondolunk bele, hogy Jézus mit akart ezzel üzeni nekünk?

Mit jelent a lelki szegénység?

A lelki szegénység ebben az esetben, a *szellemben szegénységet jelent*.

Sokan félremagyarázzák, és úgy értelmezik, hogy aki „buta”, az boldog. Lehet, hogy vannak boldog buta emberek, de a butaság még eredendően nem jelent boldogságot!

Az az ember boldog, aki szellemben szegény!

Amíg nem döntünk határozottan arról, hogy kinek adjuk át életünk irányítását, addig sokféle szellemnek adunk helyet az életünkben úgy, hogy erről egyáltalán nincs tudomásunk. Csak a hangulatingadozásainkat érezzük, de hogy ez mihez vagy kihez köthető, azon nem gondolkozunk el.

Valami miatt rosszkedvűek vagyunk, /emberek vagy körülmények miatt/, és talán nem sok értelmét látjuk az életünknek!

Irgykedünk másokra, mert azok bármit megvehetnek maguknak, mi meg alig tudunk létezni. Egyesek elutazhatnak üdülni, mi meg örülünk, ha a kenyeret meg tudjuk venni!

Máskor meg boldognak érezzük magunkat, mert jót tettünk valakivel, esetleg sikerült valamit elérnünk, vagy kaptunk valahonnan valami segítséget, kedves volt valaki hozzánk stb.

Érzelmekinken keresztül vezetnek, irányítanak a bennünk lévő szellemek!

Szóval, amíg nem köteleztük el magunkat teljesen Istennek, addig nagyon gazdagok vagyunk szellemekben! Ez pedig igen negatív állapot! Ugyanis addig nem csak a jó szellemek, hanem a gonosz szellemek is megtalálhatók bennünk! Ezek miatt ingadozó a lelkiállapotunk!

Feltehetjük a kérdést, hogy hogyan kerülnek belénk?

Nem hinnénk el, milyen egyszerűen!

A kimondott elítélő, valakiket kritizáló, esetleg durva szavakkal, illetve rossz indulatainkkal előidézzük a gonosz szellemeket.

Ha rossz kedvünk van, haragszunk, irigyek vagyunk, dühöngünk, tehát rossz indulat van bennünk, akkor jönnek a gonosz szellemek és „táplálják” az érzelmi életünket ezekkel a negatív indulatokkal!

Ha viszont örülünk, hosszabb távon tele vagyunk szeretettel, boldogsággal, jó indulatokkal, szépeket, kedveset mondunk másokról, jót teszünk az emberekkel, imádkozunk, akkor meg Isten angyalai költöznek belénk, és az elkövetkező időkben, amíg nem fordul meg a hangulatunk ismét, amíg nem érnek másfajta külső negatív ingerek, amelyeknek nem tudunk ellenállni, addig ők irányítanak minket!

Befolyásolhatnak még bennünket a különböző érzelmeket kiváltó filmek, könyvek, zenék és bármilyen negatív vagy pozitív kisugárzású „művészi alkotás”!

Ezért sem mindegy, hogy mit beszélünk, hogyan viszonyulunk másokhoz, mit nézünk és mit hallgatunk! Minden hat ránk!

A lelki szegénység azt jelenti, hogy egyedül Isten angyalait engedjük magunkhoz, a lelkünkhöz közel, és minden gonosz erőt elutasítunk azáltal, hogy nem hagyjuk magunkat eltéríteni, elcsábítani az Úrtól, nem mondunk ki olyan szavakat, amelyekkel megbántanánk másokat, vagy rossz érzéseket keltenénk másokban! Nem engedelmeskedünk a negatív hatásoknak! **Ellenállunk nekik!**

A sokszellemű ember tele van félelmekkel! Sokat aggódnak, nem bíznak senkiben sem!

Akadnak olyanok is, akikben túlteng az önbizalom, azonban ők is sok mindentől és sok mindenkitől félnek, illetve aggódnak! Mindenben és mindenkiben kételkednek, mindenben a rosszat látják, és emiatt önkéntelenül is a rosszat idézik elő.

Vágynak a jóra, vágynak a szeretetre, de pont ők a legnagyobb akadályai annak, hogy jó irányt vegyen az életük!

Ezzel szemben a szellemben szegényeknél szinte azonnal megszűnik a félelem és maximálisan megbíznak Istenben, hiszen már számtalanszor megtapasztalták az Úr védelmét, gondoskodását és szeretetét, és ezáltal tudnak bízni az emberekben is!

Ez nem naivitás, hanem a bizalom újraéledése!

Ha újra tudunk bízni és elhisszük, hogy másokban is megtalálhatjuk a jót, az igazat, a becsületet, a jószívűt, akkor ez a bizalom „áttérjedhet” a másik emberre is, és így kiszélesedhet a jóindulat sok mindenkire.

Ezért is fontos, hogy ***a keresztények tisztában legyenek azzal, hogy ők az Úr képviselői, akik példát mutatnak azoknak az embereknek, akik még nem kötelezték el magukat!*** Ők nem okozhatnak csalódást senkinek sem, mert ezzel kételkedést ébresztenek Isten iránt.

Bármilyen nehéz legyen is a keresztény ember élete, ő akkor is tud bízni és hinni, és nem engedi meg magának azt a „luxust”, hogy az érzelmeit emiatt átengedje a gonosz szellemeknek, hogy ők vegyék át Isten angyalainak helyét az életükben!

Gondoljunk vissza Pál apostolra, akinek olyan hatalmas bizalma volt, hogy el tudott fogadni Istentől mindent! Éhezést, nyomorúságot, hajótöréseket, testi bántalmakat, rabságot. Bármilyen történt vele, a hite olyan erős volt és olyan hatalmas lelkierőt kapott Istentől, hogy érte mindent el tudott viselni.

Nekünk nem kell semmilyen üldöztetéstől tartanunk a hitünk miatt, csak ténylegesen hinni és megbízni Istenben! Annyira megbízni, hogy átengedjük Neki az életünk irányítását! Megengedjük, hogy Szent Szelleme által megtisztuljunk és újjászületett emberekként, szellemben szegényekként élhessük a hátralevő életünket, szabadon!

Krisztus követése

„Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” /Gal. 5,24./

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” /I. János 2,15-17./

Ha tisztában lennénk azzal, hogy kik vagyunk, miért születünk meg, mi a feladatunk, és a végén hová megyünk, talán mindannyian elgondolkoznánk azon, hogyan tehetnénk bölcsőbbé, jobbá a saját, illetve a környezetünk életét.

Nem azon dolgoznánk végkimerülésig, hogy minden luxust elérjünk, hogy nekünk mindenből a legjobb legyen, hanem arra törekednénk, hogy hogyan felelhetnénk meg Isten elvárásainak.

Ha mindezeket tudnánk, akkor semmi haszontalan dolgot nem tennénk meg.

Nem is gondolnánk mennyi drága időt szalasztottunk el eddig, és szalasztunk el ma is fölösleges munkákra, tevékenységekre úgy, hogy lényeges dolgokra nem figyelünk, elmentünk és ma is elmegyünk mellettük!

Nagyon sok fontos és kihagyott lehetőségre csak későn jövünk rá, amikor már elszalasztottuk az alkalmakat,

amikor már nem tehetjük jóvá az elmulasztott időt, esetleg az elrontott életünket.

Mégis, még az utolsó pillanatban is kaphatunk egy mentő lehetőséget, amelybe megkapaszkodhatunk! Ha alkalmasak vagyunk rá, akkor az Úr megvilágosít bennünket, megmutatja a kiutat a kiúttalanságból és megmutatja a lehetőségeinket!

Ne zárkózzunk el ez elől! Engedjük meg Istennek, hogy segítsen és megmentsen bennünket, és rajtunk keresztül másokat! Tárjuk ki a szívünket neki!

Isten hatalmas lehetőséget adott az emberiségnek!
Jézus Krisztus által lehetővé tette a számunkra lehetelent!

Jézus szenvedése és keresztre feszítése révén minden embernek lehetősége nyílt és nyílik arra, hogy valószínűleg megváltott legyen, ha akar!

Tudjuk, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött, és a csodája örökké tart! Ehhez azonban fel kell adnunk eddigi életünket, el kell engednünk a szeretteinket, a nekünk fontosnak tartott embereket, a megszokott tevékenységeinket, a tárgyainkat, a gyűjteményünket, a pénzünket, a hobbinakat stb.

Tulajdonképpen mindentől meg kell válnunk, le kell mondanunk, amihez eddig ragaszkodtunk, ami nélkül most még úgy érezzük, hogy nem tudnánk élni!

Nagyon nehéz, sőt Isten nélkül lehetetlen ellenállnunk a földi világ kísértéseinek!

Nem tudjuk megállni, hogy ne aggódjunk valamiért vagy valakiért. Nem tudunk ellenállni bizonyos csábításoknak, kívánságoknak. Nem tudjuk kivonni magunkat a körülöttünk történő eseményekből, amelyek sodornak

valahova, de nem tudjuk, mi lesz a vége. Nem bírjuk ki, hogy ne adjunk hangot, ha valamivel nem értünk egyet, hogy ne lázadjunk az igazságtalanságok miatt, ne az legyen az első gondolatunk, hogy mennyi pénzünk van. Nem tudjuk megállni, hogy ne a pénz mennyisége befolyásolja és irányítsa az életünket, hiszen ettől is függ a földi életünk milyensége.

Akkor hogyan lehetne Pál és János fent idézett felhívásaikat betartani?

Ha feltesszük magunkban ezt a kérdést, ebben az esetben választhatunk Isten és az önzésünk között.

Melyiket választjuk? Hihetetlenül nehéz és fájdalmas kérdés!

Mindenféleképpen ***Istent válasszuk, mert a kezdeti nehézségek és fájdalmak után hosszan tartó nyugalom, béke, biztonság és szeretet vár ránk!***

Ma még hihetetlennek tűnik, hogy lehet úgy is élni, hogy nem a pénz irányítja az életünket! Lehet, hogy sokszor kilátástalannak tűnik a helyzetünk, hogy miből fizetjük ki a számlákat, mit adunk a gyerekeknek enni? De higgyük el, hogy Isten nem hagy bennünket cserben! **Mindig gondoskodni fog rólunk!** Nem leszünk gazdagok, de mindenünk meglesz, amire szükségünk van!

A lényeg, hogy mindig elégedettek legyünk azzal, amink van, hiszen tudjuk, hogy a körülményeinket is Isten teremti meg!

Az ember harca

„Jer, kövess engem!” „Hagyd el apádat, anyádat, oszd szét vagyonodat...”

„Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát” /Máté 16,24/.

Jézus Krisztus ma is felszólít bennünket a követésére, de sajnos nagyon kevesen vannak, akik tényleg otthagyták eddigi életüket, evilági értékeiket, a sikereiket, a pénzüket, a családjukat és a munkájukat.

Ezt ma ugyanolyan nehéz megtenni, mint régen.

Elgondolkodtató, hogy Jézus milyen hatással volt az apostolokra, akik azonnal otthagytak mindent, csak hogy Vele legyenek, Őt szolgálják!

A leírások szerint, fel se merült bennük, hogy tovább folytassák addigi munkájukat.

Választottak két világrend között, és ők nem a látható világot követték, hanem az anyagi világot felcserélték a láthatatlannal, nem törődve azzal, hogy az emberek mit szólnak, mit várnak el tőlük.

A látszólag bizonytalanért otthagyták a bizonyosat!

Olyan erős volt Jézus Krisztus vonzása, hogy a „biztos munkát”, a „biztos megélhetést” felcserélték egy „bizonytalan ígéretre”.

Odaadták az önállóságukat, és ahogy olvasni lehet a Bibliában, teljesen Jézustól függtek. Olyan hatalmas belső kényszerrel találták szemben magukat, amit tökéletesen el tudtak fogadni. Hiszen Jézus Krisztus közelsége örömet és biztonságot sugároz!

Együtt lenni vele egyet jelent a szeretettel, nyugalommal és békével! Ezt kínálja ma is nekünk cserébe a követéséért!

„Jer, kövess engem!” Ezzel a hívással azt akarja elérni Jézus Krisztus, hogy csak **az övé legyünk, rajta és Istenen kívül senki és semmi más ne legyen fontos az életünkben!**

Azonban a földi ember számára ez lehetetlennek tűnik, de Isten számára semmi se lehetetlen! Olyan segítséget, támogatást, szeretetet kapunk, amely által meg tudjuk tenni az első lépéseket!

Megkapjuk azt a szellemi támogatást, ami nélkül lehetetlen lenne mindezeket megvalósítani!

Persze, nekünk is ki kell alakítanunk magunkban azt az állapotot, amely által alkalmassá válunk az Úr követésére és a teljes átadásra. Például az engedelmesség kialakítása sok-sok próba, harc és nehézség árán jön létre.

Gyakoroljuk többek között a türelmet, a megbocsátást és a szeretetet is.

Állj ellen!

Meg kell tanulnunk „kordában” tartani az indulatainkat, /harag, gyűlölet stb./ a rossz hajlamainkat /irigység, kritika, kárörvendés stb./ a vágyainkat és a kívánságainkat.

Nem engedhetünk szabad utat nekik, mert ezeket Isten nem tűri meg bennünk! Lehet, hogy fel kell adnunk a régi, megszokott, kényelmes életünket, de cserébe hatalmas segítséget küld nekünk a Szent Szellem által. Segítség nélkül nem sikerülne mindezekről megszabadulnunk!

Figyelem

Szintén nehéz dolog a figyelem összpontosítása! Figyelmünket mindig Istenre és Jézus Krisztusra kell „fókuszálnunk”!

Ezért nagy-nagy türelemmel meg kell tanulnunk irányítani azt!

Ne engedjük meg, hogy bármi vagy bárki elterelje a figyelmünket Istenről! Soha nem tudhatjuk, hogy mikor van szüksége ránk, és ha nem figyelünk, akkor ki tudja, hány alkalmat szalasztunk el!

Eleinte szüntelen tanítás alatt állunk. Ez a kérdés és a feleletek időszaka, amikor fokozatosan értjük meg a velünk és a környezetünkben történő eseményeket, és fokozatosan lesz világos és érthető, mit akar Isten?

Mindezeken kívül fokozatosan értjük meg a Sátán ármánykodásait és csapdáit.

Ekkor tanuljuk meg, hogy mennyire vigyáznunk és figyelniünk kell, nehogy figyelmetlenségünkkel, helytelen döntéseinkkel, rossz lépéseinkkel neki kedvezünk, és emiatt eltávolodjunk Istentől!

Nagyon sok csapda van és elég egy pillanatnyi figyelmetlenség ahhoz, hogy bekövetkezzen a baj!

Engedelmesség

Azt hiszem, ez a világon a legnehezebb kihívás egy felnőtt ember számára! Ugyanis mire felnövünk, megszokjuk, hogy önálló döntéseket hozunk.

Ezért is nehéz ezt a jogot és az irányítást átadnunk az életünk felett. Nehéz elfogadni a teljes kiszolgáltatottság állapotát, azt, hogy ezután nekünk nem sok lehetőségünk lesz arra, hogy irányítsuk a saját életünket. /Bár még nem

vagyunk tisztában vele, de eddig se mi irányítottuk az életünket, csak azt hisszük! Viszont mi döntöttünk, merre haladjon az életünk. A kimenetelben soha sem lehettünk biztosak!/

Azért is nehéz lemondanunk az akaratunkról, mert a környezetünkben senki sem tudja, hogy mi zajlik le közöttünk és az Úr között. Hiszen erről a kapcsolatról csak mi ketten tudunk. Ez az a harc, amit nekünk kell egyedül megvívni önmagunkkal, az egoizmusunkkal, és nekünk kell megvívni a környezetünkben élő emberekkel! Mert eleinte senki sem ért meg minket, sőt, sokszor ellenségeskedve figyelik a belső változásaink folyamatát.

A környezetünkben élők nem értik és nem hiszik el mindazt, ami velünk történik, ezért „két tűz” között kínlódunk! A földi világ és Isten szellemi világa között!

Eleinte, mindkettőnek szeretnénk megfelelni, de **csak egyet választhatunk! A kettő együtt nem megy!**

Ami az emberek előtt nemes, értékes, az az Isten előtt „szemét”, használhatatlan!

Ami Isten előtt nemes és értékes, az az emberek előtt beképzeltség, nagyképűség, esetleg ostobaság!

Ha embereknek akarunk megfelelni, akkor Istent tagadjuk meg, ezzel elveszítjük a bizalmát, és ezzel a közvetlen kapcsolatot!

Ha pedig Istennek akarunk megfelelni, akkor kivívjuk az emberek meg nem értését, rosszallását, elutasítását.

Egy ideig magunkra maradunk! Hála Istennek, ez állapot nem tart örökké, azonban ***át kell élnünk, meg kell tapasztalnunk ezeket a fájdalmas eseményeket ahhoz, hogy valóban „ÉLŐ” KERESZTÉNYEKKÉ váljunk!***

Természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy mindezen a keserves időszakokon **nem tudnánk túljutni Jézus Krisztus és a Szent Szellem segítségével!** Csak kérnünk kell, és segíteni fognak rajtunk, hogy elviselhető legyen az életünk!

Tulajdonképpen ez **a mi „Ó emberünk” /az egoizmusunk/ megfeszítése!**

Mihelyt el tudjuk fogadni *ISTENT EGYETLENKÉNT*, csak ebben az esetben következhet be a személyiségünk helyreállítása! Ekkor fog helyreállni a közvetlen kapcsolat köztünk és Isten között!

A szeretteink, barátaink, ismerőseink lassan kezdik elfogadni a mi „másságunkat”, lehet, hogy nem értenek egyet vele, de már nincs ellenségeskedés! Ez is hatalmas dolog!

Mi is kezdjük jobban érezni magunkat a helyzetünkben. Ezután életünk felfoghatatlan szeretettel, örömmel, biztonságérzettel, bölcsességekkel és sok-sok csodával jár!

Többször nem tudjuk, hogy mi fog következni az életünkben, de igazán már nem is érdekel bennünket, hiszen mindig a pillanatnyilag bekövetkezett dolgok érdekelnek.

Állandóan figyelünk az Úrra, hogy mikor hív, mikor van szüksége ránk! Ebben az esetben minden addigi tevékenységünket abbahagyjuk, és tesszük, amit tennünk kell, megyünk, ahova menni kell, és mondjuk, amit mondanunk kell!

A munka

Sokan abba a hibába esnek, hogy azt hiszik, Isten hatalmas dolgokkal bízza meg őket. „Világrengető” vagy

isteni csodák sorozatára várnak az életükben, de általában nem következik be semmi különösebb esemény, emiatt elégedetlenekké, türelmetlenekké válnak, pedig Isten nem ígért semmi ilyesmit!

Természetesen az Úr ad feladatot, csak nem biztos, hogy látványos feladatot! Többnyire „titkos feladatokat” kapunk, amelyek mások számára nem láthatók!

Ez lehet például az imádság és a közbenjárás. Erről csak mi és Isten tudhatunk. Az imádság, amiről már régebben is volt szó, nagyon fontos a keresztények életében, főleg az „élő” imádság!

Az élő imádság azért nehéz, mert időt, koncentrációt és energiát kell befektetni!

Az imáinknak ki kell terjednie a közbenjárásra.

Isten felhívja a figyelmünket azokra az emberekre, akikért mindennap imádkoznunk kell! Nem csak a családtagjainkért és az ismerőseinkért, hanem sokszor ismeretlenekért is ugyanolyan odaadóan kell imádkoznunk, mint a szeretteinkért!

Ezeket túl el kell végeznünk a leghétköznapiabb dolgokat.

Eleinte lázadunk ellenük, de lassan nem csak beletörődünk abba, hogy ténylegesen szolgálunk kell másokat, hanem még örömet és tehetséget is kapunk a munkához. Szóval örömmel végezzük a „legalantasabbnak” tartott munkát is!

Vannak, akik félreértik az Úr elhívását. Azt hiszik, hogy el kell vonulniuk, magányosan kell élniük, hogy meditálhassanak és ezáltal közelebb kerüljenek Istenhez!

Isten nem akarja, hogy kimenjünk a világból, elzárkózva mindentől és mindenkitől, hanem azt akarja, hogy ott legyünk az élet „sűrűjében”, a hétköznapiakban, és harcoljunk meg mindennap a magunk harcát!

Ne aggódjunk, ne engedjünk a kívánságainknak, a kísértéseknek, ne hagyjuk magunkat belerángatni intrikákba, ne értsünk egyet bármilyen rosszindulatú pletykákkal.

Még ha igazak lennének is, akkor se kötelezzük el magunkat senkinek és semminek, csak egyedül Istennek!

Az idő

Az egyik legérdekesebb események közé tartozik életünkben az idő megváltozása.

Az Úr egyszerűen „kivon” bennünket a hétköznapi hajtásból. Nem lehetünk részesei a mindennapok „taposó malmának”.

Gyakorlatilag lelassulunk. Mindent szépen, komótosan teszünk. Semmi hajszeről, idegeskedésről, kapkodásról nem lehet szó! Valahogy az időt is másként érzékeljük, mint ahogyan eddig.

Lassan megszűnik az idő jelentősége, így mindenre lesz időnk! Nem késünk el sehonnan, mindenhova odaérünk, ahova kell.

Minden időben elvégződik és időben történik! Vége lesz a hajszának, a rohanásnak! Ez nem is olyan rossz!

Lassan megtanulhatjuk, hogy mire kell időt „szakítanunk”, és a lényegtelen dolgokra pedig nem szánunk időt, mert nincs értelme!

Új személyiség

Szinte teljesen megváltozik a személyiségünk. Nem lehet ránk ismerni, milyenek voltunk, és mára mivé váltunk! Csodálatos átalakuláson megyünk keresztül!

Az egykor önző, mindenkit kritizáló, vagy zárkózott, esetleg sértődékeny, túlérzékeny stb. emberekből, szereptettjes, mindenki felé nyitott emberekké válunk!

Ez az az állapot, ami felbecsülhetetlen értékkel bír az életünkben! Belénk ivódik a szeretetre és az örömrre való hajlam! Bármikor képesek vagyunk örülni, és bárkit képesek vagyunk önzetlenül szeretni a világ legtermészetesebb módján!

Semmi mesterkéeltség nincs Isten fiaiban és lányai-ban!

Nem lenne méltó Istenre nézve! Mi már Istent és Jézus Krisztust képviseljük a Földön, és nem lehetünk részrehajlók, rosszindulatúak, képmutatók, önzők, felelőtlenek stb.!

A testünk pedig az Isten Szent Szellemének temploma, amit mindig „tisztán” kell tartanunk ahhoz, hogy életünk végéig megmaradhasson annak!

Nincs helye semmi negatívumnak se gondolatban, se a gyakorlatban!

Isten szeret minket

„Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a Lélek /Szellem/ szerint valók pedig a Lélek /Szellem/ dolgaira.

Mert a testnek gondolata halál; a Lélek /Szellem/ gondolata pedig élet és bölcsesség.

Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedves Isten előtt.” /Róma 7,5-8./

Több embertől hallottam már, hogy Isten szeret minket, ezért mindent megbocsájt nekünk! Bármit teszünk, akkor is „elnézi” a bűneinket, hiszen Isten szerető Atya.

Ez hatalmas tévedés!

Az ilyen gondolatokkal, beszédekkel félrevezetjük magunkat, és félrevezetünk másokat is, ha azt állítjuk, hogy bármilyen bűnt elkövethetünk, akkor is biztosak lehetünk abban, hogy a mi szerető Istenünk úgyis megbocsájtja azt!

Ha ez igaz lenne, akkor Jézus Krisztus szenvedései teljesen hiábavalóak lettek volna, és a keresztnak, így a megváltásnak se lenne semmilyen jelentősége, hiszen Isten mindent megbocsájt!

Akkor mi értelme volt Krisztus szenvedésének?

Nem árt, ha tisztában vagyunk azzal, hogy velünk, a bűnösökkel „terhelt” emberekkel, nem lehet közvetlen kapcsolatban Isten!

Ő tiszta és semmilyen tisztátalan lénnel nem állhat kapcsolatban és nem vállalhat közösséget vele!

Mi emberek, *csak a Fián keresztül érintkezhetünk Istennel*, de ez is csak abban az esetben lehetséges, *ha megtalálható bennünk a jóra való hajlam!*

Mindezen túl, ha hajlandók vagyunk megtanulni az engedelmességet, ha átmegyünk a tisztulási folyamaton, így végül megtalálható lesz bennünk az Ő Szent Szelleme!

Nem szabad magunkat abban az illúzióban ringatni, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül bármit megtehetünk, mert Isten úgyis megbocsájtja azokat!

Sokan úgy gondolják, hogyha nem bocsájtja meg Isten a bűneinket, akkor nem is lehet szerető Atya!

Nagy tévedésben vagyunk!

Ha Isten a Fiának nem kedvezett miattunk, akkor nekünk miért bocsájtana meg mindent? Csak azért, mert mi emberek vagyunk?

Jézusnak nem véletlenül kellett szenvednie! A mi bűneinkért vállalta magára a BŰNT!

BŰNNÉ kellett válnia azért, hogy Isten meg tudja bocsájtani a mi bűnös létünket!

*Mivel Jézus Krisztus bűnné lett az emberiség miatt, ezt a bűnt felvitte a keresztre. Az Ő szenvedése által kaphatjuk meg a bűnbocsánatot! /De csak abban az esetben, ha őszintén meg tudjuk bánni a bűneinket!/
*Kaput nyitott nekünk, hogy Jézuson, illetve a keresztén keresztül lehetőségünk legyen megtisztulni.**

Mi magunktól nem tudunk megszabadulni a bennünk lévő bűnöktől, a rosszra való hajlamunktól, már csak

azért sem, mert amíg nem világos előttünk, hogy milyenek vagyunk, addig nem vagyunk tisztában azzal sem, hogy bűnben élünk!

Amíg Isten szempontjából tudatlanok vagyunk, addig magunkat lelkileg tisztáknak, jóknak, bölcseknek stb. tartjuk!

Az igazi bűnös voltunkról akkor bizonyosodunk meg, ha Isten Szent Szelleme /Lelke/ szembesít azzal! Akkor ez a megvilágosodás porig sújt bennünket! Rájövünk arra, hogy „velőnkig” romlottak vagyunk és gyakorlatilag semmi jó nem található bennünk!

Ez a felismerés teljesen lesújt bennünket! ***Ezáltal értjük meg igazán, hogy nem csak az embereket bántottuk meg életünk folyamán, hanem Istent is!***

Olyan alávalóknak tartjuk magunkat, hogy csodálkozunk azon, hogy Isten egyáltalán észrevett bennünket és törődik velünk!

Ha nem kapnánk Jézus Krisztus felfoghatatlan vigasztalását, bizony el se tudnánk viselni ezeket a nagyon súlyos tényeket!

Ahhoz, hogy kialakuljon közöttünk a közvetlen kapcsolat, muszáj átélnünk a „szembesítéseket”, mert különben sohasem tudnánk lemondani önmagunk felmagasztalásáról, imádásáról, kényeztetéséről és a kívánságainkról, és soha nem következne be a lelkünk megtisztulása!

E mellett megtisztul az értelmünk és az érzelmünk is!

Rá fogunk jönni, hogy eddig „homályosan” láttuk és „homályosan” értelmeztük az életet, az életünket!

Megértjük, hogy miért fontos a kapcsolatunk Istennel és Jézus Krisztussal, és mit hagyhatunk figyelmen kívül, illetve mit nem!

Hogy még érthetőbb legyen az, hogy Isten miért áldozta fel a Fiát, vissza kell térnünk Ádámhoz és Évához.

Az emberiség bűne Ádámmal és Évával kezdődött. Azzal, hogy tudni akarták a „jót és a gonoszt”, vagyis olyanok akartak lenni, mint Isten, ezért „felrúgták” a szövetséget Istennel!

Mindent tudók és mindenhatóak, tehát Istennel egyenlők akartak lenni! Isten ezt nem engedhette meg!

Mivel a szívükbe, elméjükbe már „beférkőzött” a bűn azzal, hogy engedetlenek voltak, ezért Isten nem vállalt tovább velük közösséget!

A bajt tetézték még azzal is, hogy a bűneiket nem ismerték be, hanem igyekeztek egymásra hárítani a felelősséget, mely által megpecsételték a saját, így mindannyiunk sorsát!

NEM LÁTTÁK A BŰNT BŰNEK, ÉS EZÉRT NEM IS BÁNTÁK AZT MEG!

A bűn megfogamzott bennük, és ezt a bűnt továbbadták az utódaiknak!

Nincs olyan ember, aki ne az öröklött bűnre való hajlammal együtt születne, így mi is így születtünk meg!

A bűnre való hajlam úgy él bennünk, hogy nem tudunk róla addig, amíg a Szent Szellem ki nem nyilatkoztatja nekünk!

A bűn egy ember által jött be mindannyiunkba, ezért egy ember által szabadulhatunk meg tőle, ha egyáltalán meg akarunk szabadulni!

Isten látta és ma is látja a szenvedéseinket! Szomorúan tapasztalja, hogy milyen vakok és süketek vagyunk nélküle, és hogy a bűn mennyire megkötöz és milyen rabságban tart bennünket!

Sokan szenvedünk emiatt, de nem tudunk róla és nem is tudunk szabadulni tőle! A lelki bajainkon sem tudunk úrrá lenni!

Bármennyire szeretnénk kiegyensúlyozottak lenni, képtelenek vagyunk rá!

Mivel az Úr szeret bennünket, ezért meg akar szabadítani minket ezektől a szenvedésektől!

A Nagy Terv az volt, hogy szeretett Fiát feláldozza értünk azért, hogy ha valaki tényleg meg akar szabadulni a lelki és szellemi rabságából, akkor Jézus Krisztus által megszabadulhat!

Jézus Krisztus úgy született meg a bűnös világba, hogy egyedül ő volt büntelen!

Születésétől fogva kapcsolatban maradt Istennel.

Ő haláláig megmaradt büntelennek, pedig számos nagy kísértésnek volt kitéve.

Tudta, hogy mint büntelen „embernek”, magára kell vállalnia az emberiség bűnét, és keresztre kell feszítettetnie azt ahhoz, hogy minden ember, aki Istent akarja követni, meg tudjon szabadulni az eredendő bűntől!

A mi gyakorlatunkban ez azt jelenti, hogy ***ha szabadulni akarunk a bennünk levő bűneinktől, akkor lemondunk az önzésünkről, a kívánságainkról, az egyénieskedéseinkről, a teljes akaratunkról!***

A Bibliában ez jelenti az „ó ember” levetését!

A valóságban csak ebben az esetben beszélhetünk Jézus Krisztus követéséről!

Ekkor kezdődik el a Szent Szellem /Lélek/ „tisztító-nevelő” munkája, amikor szembesülünk a megromlott jellemünkkel és az elkövetett bűneinkkel.

Ebben az esetben az Úr segítségével megvallhatjuk Istennek és a segítségével megbánhatjuk azokat! Ezután bármilyen kísértés érjen minket, Jézus segítségével és a fegyelmünkkel ellenállhatunk azoknak!

Az engedelmességünk és önátadásunk révén jöhet létre a kapcsolat Jézus Krisztuson keresztül Istennel!

Ekkor már biztosak lehetünk abban, hogy Isten megbocsájtotta és eltörölte az eddig elkövetett bűneinket!

Ezek után már nem követhetünk el semmi bűnt!

Arra nagyon vigyázzunk, hogy ne essünk se a kívánság, se az irigység, se az aggodás, se semmilyen önzés, önmegvalósítás, pénz vagy vagyon utáni vágyódás csapdáiba!

Ebben nagy segítséget kapunk, hiszen a Szent Szellem munkájának köszönhetően kezd kialakulni bennünk az „**új ember**”, aki képes ellenállni mindenféle csábításnak és képes szétválasztani a jót a gonosztól!

Nem is gondolnánk, milyen hatalmas védelem alatt állunk!

Csodálatos megtapasztalnunk Jézus mindenkori jelenlétét! Ez olyan természetes állapot lesz majd, mint a levegővétel! Már nem könyörgünk azért, hogy hallgasson meg bennünket Isten, hiszen tudjuk, hogy Jézus Krisztus mindig itt van velünk, és mindig tudja, mire vagyunk kíváncsiak, mire van szükségünk!

Ez nem utópia, ez a valóság!

Ez a valóság mindenkinek elérhető, megtapasztalható! Bárki átélheti, aki képes lemondani önmaga dicsőítéséről, képes arra, hogy megfeszítse az egoizmusát, és maga helyett Istent „teszi” előtérbe és ***Őt imádja mindenek felett!***

Isten szeret bennünket és lehetővé tette számunkra, hogy mi is szerethessük Őt, mindenkinél jobban!

A megmenekülés

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el a világba, hogy éljünk őáltala.” /1János 4,9./

Jézus magára vállalta a bűneinket, betegségeinket, fájdalmainkat, és helyettünk szenvedte el a bűnt, majd a büntetést, mely által megszabadított bennünket az örök szenvedéstől! /Természetesen, ez csak abban az esetben igaz, ha vállaljuk, hogy teljesen átadjuk magunkat Neki és Istennek!/

Mindezek mellett Jézus megszerezte a pokol kulcsait is, így a halál sem uralkodhat felettünk!

Ez ténylegesen azt jelenti, hogy van élet az élet után, hiszen Isten az élők Istene és nem a halottaké!

Jézus Krisztus olyan hatalmas dolgot tett, amit igazán nem is tudunk felfogni és nem tudunk értékelni!

Magára vállalta a BŰNT azért, hogy aki akar, megmenekülhessen!

Azzal, hogy Őt keresztre feszítették, a bűn is keresztre lett feszítve!

Tehát, aki felnéz Jézus Krisztusra és a keresztre, és hiszi, hogy Jézus Úr, és őszintén kívánja azt, hogy megtisztuljon, az megmenekül!

Azonban nem csak ezt a csodát hajtotta végre, hanem az a csoda is bekövetkezett, hogy a keresztre végleg megszabadította a mennyi országot a Sátántól, így az a Földön „tombolja” ki magát!

Nem gonoszkodhat, nem ármánykodhat Isten országában, ezért Isten teljesen megtisztítva várja azokat, akik tiszta lélekkel, szellemmel kerülhetnek be!

Ez azt jelenti, hogy itt a Földön a Sátán miatt nagyon nagy kísértéseknek vagyunk kitéve! Megcsalja, félrevezeti az embereket, kárhozatba viszi és végül halálba kergeti azokat, akik tudatosan vagy tudatlanul, de hagyják magukat „sodorni az árral”.

A Sátán mindent elkövet annak érdekében, hogy minél többen tudatlanul és ösztönösen éljenek, és elhiggyék, hogy nincs Isten és ő se létezik! Az emberek csak a földi életet, az itteni „valóságot” lássák és higgyék! Itt szerezzenek maguknak hatalmat és pénzt! Kápráztassa el, vakítsa meg őket mindaz, amit itt megszerezhetnek maguknak! Itt akarjanak érvényesülni, kifejezni magukat, és itt akarják vágyaikat kielégíteni!

Elhíteti velünk, hogy azért születünk meg, hogy szüntelen keressük a boldogulásunkat és a boldogságunkat, amit természetesen Isten nélkül valószínűleg soha nem találjuk meg!

Keressük és hajszoljuk az olyan életet, amely könnyűnek látszik, és úgy gondoljuk, hogy állandóan élvezni lehet. Ez az, amit ritkán érünk el, hiszen mindezek csak filmekben és könyvekben valamint az álmainkban léteznek!

Isten nélkül nincs meg a képességünk a hosszan tartó örömrre és az elégedettségre!

Ez azonban nem zavarja a Sátánt, hiszen tovább hajszol, tovább csábít mindenféle lehetőségekkel, amelyek többnyire kudarccal végződnek, csak nehogy keresni kezdjük az igazságot és a valóságot!

A figyelemelterelése „szenzációs”!

Felnőttként arra késztet bennünket, hogy minél többet játszunk, minél több figyelmet fordítsunk fölösleges dolgokra, és a gyermekeinket is inkább a játékra, az élet „könnyebb”, élvezhetőbb céljaira neveljük.

„Bulizzanak, szórakozzanak, amíg fiatalok, hiszen később már ki tudja, hogy mi lesz velük?”

Nem a munkára, nem az alázatra, nem az Isten félelemre neveljük a gyermekeinket, hanem arra, hogy önző módon szerezzenek meg maguknak mindent, amit elgondolnak! Legyen sok pénzük, vegyék meg mindazt, amit szemük, szájuk megkíván. Semmit ne becsüljenek meg, pazaroljanak a végletekig, akkor is, ha nincs elég pénzük!

Mindig újabb és újabb kísértéseknek vagyunk kitéve, amelyeknek sosincs vége.

Ha nem sikerül valami, vagy tragédia történik velünk, sebj, ott az alkohol, lehet belemerülni, bánkódni, de ha az se jó, akkor kábíthatjuk magunkat, a lelkünket különböző szerekkel! Addig, amíg le nem épülünk, amíg bele nem pusztulunk, amikor már azok is lenéznek, akik egykor belevezettek bennünket a bűnös életbe!

Ők megúszták, mi betegek lettünk!

Csak ne lássuk a kiutat! Legyünk depressziósak és vessünk véget az életünknek! Szóval, jussunk el a lelkünk totális megsemmisülésére!

Higgyük azt, hogy minden megoldódik, ha itt véget vetünk az életünknek!

Pedig a léha élettel és az öngyilkossággal pont az ellenkezője következik be, és még nagyobb bajt zúdítunk a fejünkre, mint amiben eddig voltunk!

A földi élet után megszűnik minden lehetőségünk, hogy rendbe hozzuk az elrontott életünket!

Még nehezebb, még súlyosabb helyzetbe hozzuk magunkat, hiszen *a másvilágról már nincs visszaút, nincs módunk arra, hogy a hibáinkat kiküszöböljük!*

Csak ott jövünk rá, hogy az életünket a földi életben lehetett volna helyrehozni!

Akkor válik világossá, hogy éppen **azért születtünk a Földre, hogy lehetőségünk legyen Isten Szent Szellemé által megtisztulni, Jézus Krisztussal megteremteni a kapcsolatot, visszajutni Isten védelmébe, szeretetébe, és bejutni az Atyai házba!**

A pokolban még több, még elviselhetetlenebb szenvedés, még hozzá örök szenvedés vár bennünket a földi életünk után akkor, ha itt, e földi létben nem lépünk a tisztulás útjára, s ha nem keressük a kapcsolatot Jézus Krisztussal!

Csak az a baj, hogy sokáig nem is tudjuk, nem is képzeljük, hogy kik vagyunk mi tulajdonképpen, és milyennek lát bennünket Isten?

Sajnos, mi sokáig nem látjuk a bűnt, és fel se tételezzük magunkról, hogy bűnösök volnánk mindaddig, amíg nem szembesít vele a Szent Szellem!

Ez is egy nagy csapda! Ugyanis nem elég, hogy tisztességesek és rendesek vagyunk, mert jónak is kell lennünk!

Istennek ezért olyan élethelyzetet kell teremtenie, ahol kudarcok, fájdalmak, tragédiák érnek bennünket ahhoz, hogy elkezdjünk gondolkozni; mi miért következett be, miért kell nekünk ezeket a súlyos helyzeteket átélnünk?

Ha nem vezetí kudarcba az életünket, soha nem értjük meg Isten akarátát!

Ha nem gondolkozunk el azon, hogy miért történnek meg bizonyos események, miért élünk úgy, ahogyan élünk, akkor vesztesek maradunk! Akkor nem foglalkozunk azzal se, hogy jobbá váljunk, és azzal se foglalkozunk, hogy mi történik velünk a földi életünk után!

Isten felnyitja a szemünket a kudarcok és csalódások által!

Soha nem engedi, hogy erőnkön felül érjenek csalódások és fájdalemak!

Ha mégis elviselhetetlennek érezzük azokat, csak kérnünk kell az enyhülést, és kapjuk!

Isten Jézus által olyan lehetőséget biztosít az embereknek, hogyha valaki valóban meg akar menekülni a lelki bajaiból, akkor nem csak hinnie kell benne, hanem fel kell vennie Vele a kapcsolatot, és itt kell megkezdenie a lelki megtisztulást, hogy mire befejeződik a földi élete, akkorra már lelkileg és szellemileg tisztán léphessen be Isten országába!

El se tudjuk képzelni, föl se tudjuk igazán fogni, milyen tökéletes tervet készített Isten, és milyen hatalmas, tökéletes végrehajtója ennek a tervnek Jézus Krisztus!

Nélkülük mind elvesznénk és nem lenne értelme az életünknek!

Csodálatos dolog, hogy Jézus Krisztus a tisztaságával és Isten iránti engedelmességével példát mutatott nekünk, és lehetővé tette, hogy tökéletesen megtisztulhassunk.

Ha engedjük, akkor beköltözik a szívünkbe, lelkünkbe és a szellemünkbe, hogy rajtunk keresztül kiábrázolódhasson!

„Olyanokká kell válnotok, mint Krisztus!”

Te döntesz II.

„Tudom Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit.” /Jer. 10,23/

Mindannyian Isten hatalmában vagyunk, függetlenül attól, hogy megváltásra vagy kárhozatra születünk-e meg!

Mivel Isten mindenkinél és mindennél hatalmasabb, az akaratát senki sem gátolhatja meg!

Mégis, mivel önálló akarattal ruházott fel bennünket, megadja a lehetőséget a választásra; mit, illetve kit választunk?

Hiszünk-e Őbenne, vagy sem?

Akarunk-e olyan új életet kezdeni, amely által lehetőségünk adódik arra, hogy Isten gyermekeivé váljunk?

Akarjuk-e teljes szívből, teljes elméből azt, hogy Ő irányítsa az életünket?

Hiszen már tisztában vagyunk azzal, hogy nem mi irányítjuk azt, hanem annak a szellemi hatalomnak a képviselői, amelyeknek tudatosan vagy tudatlanul átadjuk akaratunkat.

Mindig irányítás alatt élünk, ha tudunk róla, ha nem!

Csak addig rendelkezünk önálló akarattal, amíg el nem döntjük Istennek vagy a Sátánnak akarunk-e szolgálni?

Persze, ez nem ilyen nyilvánvaló, hiszen legtöbbször Istent akarjuk szolgálni, de sokszor a saját elgondolásunk szerint!

Ebben az a baj, hogy éppen Istent hagyjuk ki a szolgálatunkból!

Ahhoz, hogy valóban Őt szolgáljuk, teljesen le kell mondanunk az önmagunkhoz való jogunkról, arról, hogy saját elgondolásunk szerint éljük az életünket!

Ha ezt a tényt nem tudjuk elfogadni, akkor sem leszünk önálló emberek, hiszen akkor a kívánságok csapdájában, a Sátánnak élünk. Függetlenül attól, hogy ezzel tisztában vagyunk-e, vagy sem!

Mindenféleképpen szolgálunk valakinek, mert önkéntelenül is átadjuk az akaratunkat, csak ez többnyire nem tudatos nálunk.

Előbb-utóbb rá fogunk jönni arra, hogy nem irányítjuk az életünket, de mégis mi döntünk arról, hogy hogyan folytatódjon!

Bár sokszor nem úgy folytatódik, ahogyan elképzeltük.

Ha jól megy a dolgunk, akkor elégedettek vagyunk, és meg vagyunk róla győződve, hogy jó úton halad az életünk!

Minél tovább tart a jólétünk, annál inkább el hisszük, hogy minden földi jót megérdemlünk, kivételes emberek vagyunk, és ebben az esetben ritkán jut eszünkbe Isten.

Ha viszont valamilyen csapás ér bennünket, kétségbeesünk, és nem értjük, hogy miért történhetett meg mindez, és miért pont velünk történt meg ez az esemény?

Mi a megoldás, hogyan lehet ettől a súlyos helyzettől megszabadulni?

Amikor rájövünk arra, hogy képtelenek vagyunk megoldani a problémát, ekkor kezdjük Istent keresni, ekkor könyörgünk hozzá, hogy segítsen!

Ekkor tudatosul bennünk, hogy egyedül Istenre számíthatunk, csak az Ő segítségével, támogatásával, nagylelkűségével tudunk létezni!

Ebben az esetben történik meg az a csoda is, amikor nagyon közel kerülhetünk hozzá!

Vagy megmaradunk mellette, még akkor is, amikor helyreállt körülöttünk a rend és a béke, vagy ismét elfelejtkezünk róla, amikor már nem kell „belekapaszkodnunk”, és próbáljuk úgy folytatni az életünket, mint azelőtt!

Ha megmaradunk Istennel, Istenben, akkor nagy változásokon fogunk keresztülmenni!

Jézus Krisztus váltsága azt jelenti, hogy megnyílt egy „ajtó”, amely révén lehetőségünk van arra, hogy újjászülessünk!

A szenvedéseink, és a lemondásaink nem lesznek hiábavalók! Azoknak be kell következniük, mégpedig azért, hogy megtisztuljon a lelkünk, s ezáltal megváltozzunk, újjászülessünk, és a megtisztulás után Isten számára használhatóvá váljunk!

Mindezekon túl megvilágosodjon az értelmünk és megbizonyosodjunk arról, hogy egyedül Istenben bízhatunk, egyedül Istenbe kapaszkodhatunk! Senki másra nem számíthatunk!

Ha nem adjuk át az akaratunkat, ha nem bízunk Rá az életünket, akkor elkallódunk!

Akkor nem sok értelme van és volt az életünknek!

De ha Istennel és Istenben akarunk élni, akkor bizony egy teljesen új világ bontakozik ki bennünk, új értelmet kap az életünk, és azon csodálkozunk majd, hogy eddig miért nem tudtuk mindezt?

Azon is csodálkozni fogunk, hogyha mi ezt tudjuk, akkor mások miért nem tapasztalják meg ezeket?

Az újjászületés révén helyreáll a helyes viszonyunk Istennel!

Helyreáll a lelki békénk, és teljesen természetesnek vesszük, hogy az Úrra bízunk magunkat!

Ha a bizalom tökéletesen helyreállt, akkor már nem is akarjuk a saját akaratunkat érvényesíteni, mert tisztában vagyunk azzal, hogy egyedül Isten akarata tiszta és tökéletes!

Mindennapi bálványaink

**„Megismertetted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.”
/Zsoltár 16,11./**

Isten szüntelen adni akar nekünk, mert szeret minket!

Mi is, ha szeretünk valakit, akkor látni akarjuk a szeretett személy örömét, és ezért mindig adni akarunk neki!

A hit is végtelen szeretetosztás!

Szeretünk és ezért önzetlenül adunk! Segítséget nyújtunk mindazoknak, akik rászorulnak a segítségre!

Az Isten-hit arról szól, hogy őszintén szeretjük Istent és Jézus Krisztust, utána a családjunkat és az embertársainkat! Személyválogatás nélkül!

Az a csodálatos abban, ha megismerjük és megtapasztaljuk Isten szeretetét, hogy azt tovább akarjuk adni, hogy mások is megtapasztalják azt, amit mi!

Tehát mi is örömet akarunk szerezni mindenkinek!

Ha önzetlenek tudunk lenni, akkor nagyon sok örömben és áldásban lesz részünk!

Ahhoz, hogy el tudjuk fogadni Isten szeretetét, meg kell „üresíteni” magunkat!

Ezt az állapotot csak abban az esetben érzük el, ha engedjük, hogy Isten Szent Szellem /Lelke/ megtisztítson!

Amikor már nem található meg bennünk se harag, se irigység, se semmilyen rosszindulat, akkor érezhetjük igazán, hogy tudunk szeretni!

Istennél semmit és senkit se szerethetünk jobban!

A mi szeretetünkért cserébe Isten meg akar bennünket áldani, el akar árasztani az áldásaival.

De hogyan fogadhatnánk el az adományait, ha mással, számunkra Nála sokkal „fontosabb dolgokkal” van tele a szívünk és az elménk?

Meg kell vizsgálnunk magunkat, hogy nekünk mi a legfontosabb az életünkben?

Ha az életünkben a munkánk, a gyűjteményünk, a pénzünk, a gyermekünk, a társunk, más emberek, esetleg önmagunk keresése, az önmegvalósításunk, a játék, a tévé, a zene, /és még tovább sorolhatnánk/ a legfontosabb, akkor Isten csak másodlagos, vagy még távolabbi helyen van az életünkben!

Minden, ami Istennél fontosabb számunkra, mindaz, ami állandóan foglalkoztat bennünket, ami nélkül úgy érezzük, hogy nem tudnánk élni nélkülük, amiről vagy akiről azt hisszük, hogy nagy kárt, veszteséget okozna nekünk, ha elveszítenénk, azok a BÁLVÁNYOK!

Amíg bálványaink vannak, addig nagyon távol vagyunk Istentől!

Nem is tudjuk, hogy mitől fosztjuk meg magunkat, ha nem engedjük be a mindennapjainkba az Urat!

Ha így van, akkor nem segít rajtunk, mert képtelenek vagyunk a szeretete és az öröme, illetve az áldásai elfogadására!

Éppen ezért nem tud örömet szerezni nekünk, ha nem engedjük közel magunkhoz!

Igyekezzünk, minél hamarabb lemondani a bálványainkról, hogy érezzük és élvezzük Isten végtelen szeretetét, bizalmát és áldásait!

Ha rájöttünk, hogy mi a bálványunk, akkor kérjük Jézus Krisztust, hogy segítsen lelkileg lemondani, illetve megszabadulni tőle!

Amíg bálványaink vannak, addig Istennek nincs helye a szívünkben! Nem fér be! **Isten nem osztozódik!**

Ha Istent szeretjük, akkor a szívünk megtelik szeretettel, és ebből a szeretetből juttathatunk mindazoknak az embereknek, akikkel nap, mint nap kapcsolatban vagyunk, akikkel összehoz az Úr!

Nem csak mi kapunk, hanem mi is továbbíthatjuk, helyesebben: rajtunk keresztül az Úr továbbítja az Ő szeretetét, önzetlenségét, melyek által példamutatóvá válunk mások számára!

Azokban az emberekben, akikkel napi kapcsolatban vagyunk, előbb-utóbb bennük is kialakulhat a vágy, hogy ők is megismerjék Istent, ők is közvetlen részesei legyenek a szeretetének és az áldásainak!

Ez az, amiért megszülettünk! Ennek az életnek van értelme! Isten szeretetét kapni, és engedni, hogy rajtunk keresztül másokhoz is eljusson!

Önzetlenül szeretni és önzetlenül adni, hogy másoknak is öröme legyen!

Kialakul az állandó örömosztás és örömkapás!

Ennél nagyobb áldást nem is kívánhatunk magunknak és másoknak!

Isten szeretete

„Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.” /Zsoltár 66,20/.

Mennyire tud fájni az, amikor az emberek vagy a családtagok másképp látnak bennünket, mint amilyennek mi látjuk, illetve gondoljuk magunkat!

Amikor félreértenek bennünket, és hiába próbáljuk kifejezni magunkat, mások mégsem úgy értelmezik viselkedésünket, szavainkat, ahogyan mi!

Istennek is fáj az, ha „fonákul látjuk Őt”! Sokszor, sokan félremagyarázzák az akaratát! Fonákul látják a világot, az életüket és mások életét addig, amíg át nem adják az akaratukat Neki!

Mihelyt engedelmeskedünk az akaratának, kezd „megvilágosodni” nekünk, hogy miért is kellett annyit szenvednünk, miért kellett annyi mindenről lemondanunk!

Addig, amíg mi döntünk életünk és egyéb dolgaink felől, amíg az irányítást nem adjuk át az Úrnak, addig sok-sok kudarc ér bennünket, és biztosak lehetünk abban, hogy addig boldogtalanok leszünk!

Nem értjük, hogy miért nem sikerül az életünk? Ahelyett, hogy az idő múlásával könnyebb lenne, egyre nehezebb és nehezebb lesz minden!

„Amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős. /2Korinthus 12,10/.

Amikor olyan állapotban vagyunk, hogy feladjuk a harcot, mert érezzük, hogy már nincs erőnk semmihez, és

úgy érezzük, hogy tényleg nem tudunk magunkért tenni semmit, ilyenkor tudjuk kimondani; ***„Istenem segíts, tegyél velem úgy, ahogyan jónak látod!”***

Csak ebben az esetben kezdődhet el az akaratunk átadása és a lelki megtisztulásunk, ekkor kezdődhet el bennünk egy új élet.

Szembesülni fogunk azzal, hogy valójában milyenek vagyunk!

Soha ne felejtjük el, hogy bármilyen elkésérítő helyzetbe kerülünk is, mindig kérjük a vigasztalást és a segítséget!

Most azonnal is mondhatjuk; „Jézusom, nem bírom már a terhek cipelését! Nehéznek és elviselhetetlennek érzem az életem! Segíts! Vedd le rólam a terheket, és add a Te könnyű és gyönyörűséges terhedet!”

Hamarosan érezni fogjuk, hogy ***minden könnyebb lesz!***

Mihelyt úgy érezzük, hogy kezdünk depressziósak, lehangoltak lenni, ***azonnal kérni kell a segítséget, és rövid időn belül meg fogunk könnyebbülni!***

Gyógyszer nélkül, ingyen, szeretetből kapjuk a vigaszt, és hamarosan azt vesszük észre, hogy ami eddig hiányzott, már nem hiányzik, és ami eddig fájt, már egyáltalán nem fáj!

Mintha mindaz, ami velünk történt, már nagyon távoli múltban lenne!

Addig ér kudarc, amíg el nem kezdjük a segítségkérést, amíg be nem következik az akaratunk felajánlása és átadása!

Soha ne mondjuk meg Istennek, hogy hogyan segítsen, mert nem úgy segít, ahogyan elképzeljük!

Csak abban az esetben segít, ha hagyjuk, hogy Ő döntse el hogyan, miképpen akar segíteni! Ha mindezt meg tesszük, ***hamarosan boldog, elégedett és kiegyensúlyozott emberekké válunk!***

Az életünk lényege, hogy átadjuk az akaratunkat Istennek, ezáltal megtisztuljon a lelkünk, és ha eljön az idő, akkor az Úr felhasználjon más lelkek megsegítésére és megmentésére!

Amíg erősek vagyunk, és úgy érezzük, hogy tudjuk, mit kell tennünk, addig Isten tehetetlen velünk szemben! Azonban mihelyt azt tapasztaljuk, hogy gyengék vagyunk, és semmit sem tudunk a magunk erejéből és a magunk érdekében tenni, Isten ebben az esetben segíteni fog rajtunk!

Istennek megvan a terve velünk kapcsolatban! Engedjük, hogy ezt a tervet mihamarabb megvalósítsa!

Mindig hagyatkozzunk rá! Figyeljünk mindenre! Bármilyen történet is a nap folyamán, minden a mi életünkben történik! Ne becsüljük le semmit! Minden számít, minden fontos!

Csak mindig figyeljünk az Úrra!

Kik vagyunk mi? II.

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok?

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenei.” /1.Korinthus 6,19-20./

Lelki-szellemi lények vagyunk, akik be lettek „zárva” földi, érzékeny és „romlandó” testbe.

Ezen a földön eleinte sok minden a testünktől és lelkünktől függ.

Rendszerint a testünk irányítja a lelkünket, és ezáltal mindent!

A test irányítása romlásba vezet! Minél többet kap, annál többet akar és annál nehezebb kielégíteni!

Nem vesszük észre, hogy milyen veszélyekbe sodródunk!

Csak akkor döbbenünk rá, hogy milyenek vagyunk és mennyire haszontalanul telt el az eddigi életünk, ha már Isten Szent Szelleme /Lelke/ mindezt megvilágosította nekünk.

Itt kell megtanulnunk, hogy Isten Szent Szelleme irányítsa az életünket a szellemünk által.

Ez többnyire akkor következik be, ha már lelkileg és testileg is kudarcot vallottunk, és keresztülmentünk sok-sok fájdalom és lemondáson!

Amikor úgy érezzük, hogy már nem tudjuk tovább irányítani és elviselni az életünket, akkor többnyire Istenhez fordulunk és Tőle kérünk segítséget.

Ha ezt tesszük, akkor nyert ügyünk van, mert ebben az esetben elindul a tisztulási folyamat, és megtapasztalhatjuk még itt, a földi életünkben Isten országát!

Sok szeretetben és örömben lesz részünk!

Soha nem tapasztalt élményeken megyünk keresztül úgy, hogy közben éljük a földi élet mindennapjait.

Rájövünk, hogy eddig mennyi felesleges lelki szenvedésen mentünk keresztül, amit elkerülhettünk volna!

Milyen jó most, amikor testileg, lelkileg és szellemileg kiegyensúlyozottak vagyunk!

Ezeket a megtapasztalásokat, örömöket szeretnénk minél több emberrel megosztani, elmondani, hogy van lehetőség a gyógyulásra, van kiút a szenvedésekből, és van értelme az életünknek!

A pénz, a hatalom, az önbizalom és az egyénieskedés eltorzíttja az ember jellemét!

Ha sok pénzünk van, akkor előbb-utóbb mindenkin uralkodni akarunk, mert elhisszük magunkról hogy okosak és „mindenhatóak” vagyunk, hiszen pénzen szinte minden kívánságunk teljesíthető! Ez a tény egyre magabiztosabbá tesz bennünket, egyre keményebbé teszi a szívünket és ebben az esetben háttérbe szorul Isten.

Tulajdonképpen nincs is Istenre szükségünk, hiszen mi is meg tudjuk oldani a problémákat.

Azonban vannak olyan esetek, amit se pénzzel, se emberi bölcsességgel nem tudunk megoldani. Ilyen lehet egy szeretett ember elvesztése, vagy betegség, esetleg

baleset, természeti katasztrófa, munkahely elvesztése, hirtelen csőd stb.

Ezekben az esetekben tényleg csak egy lehetőségünk van, és ez az imádkozás!

Ilyenkor fordulunk kétségbeesetten Istenhez segítségért.

Lehet, hogy segít, lehet, hogy nem úgy segít, ahogyan szeretnénk, és az is lehet, hogy nem segít.

Bárhogy legyen, bármi történjen, Isten mindent az érdekünkben tesz! Mindig azt teszi, ami leginkább megfelel nekünk, ami legjobb az éppen „aktuális” állapotunknak!

Fontos tudnunk, hogy Isten mindenható, és **ha szenvednünk kell valamiért, az azért van, hogy rájöjjünk valamire!**

Nem azért nem segít azonnal, mert „nem ér rá”, vagy nem akar, hanem azért, mert Ő tudja, mi a „hiba” bennünk, és azt akarja „orvosolni”, nem pedig az aktuális kívánságunkat teljesíteni!

Sajnos azonban nem minden szenvedés és kudarc végződik Isten-hittel és Isten-félelemmel! Ez függ attól is, hogy milyen beállítódású emberek vagyunk! Mennyire vagyunk nyitottak Isten felé, mennyire akarjuk az igazságot, mennyire vágyunk arra, hogy szeretetben és békében éljünk?

Az emberek többsége bizonytalan a földi élet folytatásában. Nem elégszenek meg azzal, hogy mit élnek át jelen pillanatban, hanem kíváncsiak arra, milyen lesz a jövő, hogyan alakul a további életük?

Ez a kíváncsiság bizony kárhozatba vezet, ha elkezdik kutatni a jövőt!

A jóslással és a para-jelenségekkel foglalkozó emberek gonosz szellemi befolyás alatt állnak! Ha ezekkel az emberekkel kerülünk kapcsolatba, észrevétlenül átveszszük az ő gonosz szellemeiket és mi is „megfertőződünk” velük.

Sőt, mi is továbbadjuk azoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk! És így „fertőzhetünk” meg sok-sok embert!

De „fertőző” lehet egy film, ami tele van gonossággal, gyilkossággal, fertőző lehet egy könyv, egy olyan zene, melynek negatív hatású szövege van, negatív hatású a trágár beszéd!

***Önkéntelenül is át vesszük a negatív kisugárzásukat!
Mi is negatív beállítódású emberekké válunk.***

Bizony, sokszor azon gondolkozunk, hogy a családuk, vagy a munkatársaink, főnökeink miért rosszindulatúak, miért agresszívek? Azért, mert ők is „megfertőződtek” valamitől vagy valakitől és adják tovább nekünk és másoknak!

Tőlünk függetlenül megnyílik a szellemi csatornánk, de nem mindegy, hogy milyen erőknél!

Ezért akik jóslással, jövő kutatással vagy horoszkóppal stb. foglalkoznak, akik szeretik a horrort, a szélsőséges krimiket, thrillert, pornót stb., ***azok tudatlanul „kaput nyitnak” a gonosz szellemeknek!***

Ezek az emberek is mindenkit „megfertőznek” a gonosz szellemükkel, akikkel kapcsolatba kerülnek!

Tehát nem mindegy, hogy kikkel barátkozunk, illetve létesítünk kapcsolatot, nem mindegy, hogy milyen filme-

ket nézünk, milyen könyveket olvasunk, vagy milyen zenét hallgatunk!

Nem mindegy, hogy milyen hatások érnek, és mivel, illetve kivel azonosulunk!

Azok is önkéntelenül megnyitják a szellemi csatornájukat a gonosz szellemeknek, akik alkohollal, kábítószerrel, vagy egyéb módszerekkel terelik el a figyelmüket a mindennapi élet nehézségeiről!

Ezért se vállaljunk közösséget akárkikkel, ne nézzünk meg akármilyen filmet, ne olvassunk mindenféle könyvet, és ne hallgassunk bármilyen zenét! **Válogassunk!**

Nem mindegy, hogy milyen hatások érnek bennünket mindennap!

Ne engedjük meg, hogy gonosz szellemek által rossz közérzetünk legyen, rosszul érezzük magunkat!

Ne engedjük meg azt se, hogy gonosz indulatok bennünk feszüljenek!

Kérjük Jézus Krisztustól segítséget és megszabadít bennünket tőlük!

Isten Szent Szellem /Lelke/ megtisztít minket minden gonosz hajlamunktól, ha kérjük és ha engedjük!

Ha tényleg megengedjük Neki, akkor végtelen szabad, kiegyensúlyozott, boldog emberré válunk!

Mindenkor figyeljünk minderre!

Ha a figyelmünk nem lankad, és ha megszakítás nélkül kapcsolatban állunk Jézus Krisztussal, akkor a gonosz erőknek nem lesz esélyük arra, hogy újra elfoglalják a lelkünket, és a megfertőzött lelkünk által befolyásolják, depresszióba, kilátástalanságba kergessék az életünket!

Mi emberek nagyon érzékenyek vagyunk! Ki vagyunk szolgáltatva a különböző befolyásoknak! **De ha ezt már tudjuk, akkor tudunk védekezni is Jézus Krisztus segítségével!**

Az önzésünk megsemmisülése

„Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen Isten szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.” /Zsid. 4,13./

„Isten világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meg-lássátok: milyen reménységre hívott el minket.” /Ef. 1,18./

„Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek.” /Ézs. 65,1a./

Ha úgy telik el felettünk sok-sok év, hogy nem vesszünk tudomást Istenről, vagy valóban van hitünk, de ezt a hitet közvetlen kapcsolat nélkül éljük, ha hallgatjuk az ígét, de nem tartjuk meg, nem éljük át azokat, akkor Isten az életkörülményeinken keresztül próbálja felhívni a figyelmünket magára.

Sajnos sokszor nem vesszük komolyan Istent! Igaz, sok minden el is tereli róla a figyelmünket.

Azonban ezt hosszútávon nem tűri, ezért olyan élet-helyzetben találjuk magunkat, amit nem tudunk megoldani.

Vagy totális csődbe juttat pénzügyileg úgy, hogy nem tudunk munkát találni, és egyre „lejjebb és lejjebb csúszunk” anyagilag és lelkileg, vagy családtagjainkon keresztül jutunk lehetetlen, megalázó helyzetbe, de az is előfordulhat, hogy súlyos betegek leszünk, esetleg valamelyik családtagunk lesz beteg.

Ahhoz, hogy Isten beindíthassa bennünk az életét, teljesen meg kell semmisítenie a bennünk levő önzést!

Többek között azért is, mert eddig saját magunkban bízunk.

Mindenkinek meg kell tapasztalnia a lelki megsemmisülés élményét ahhoz, hogy valós kapcsolatban legyen Jézus Krisztussal és általa Istennel!

Hosszabb távon kiszolgáltatottnak kell lennünk, hogy rájöjjünk, milyen jelentéktelenek vagyunk.

Csak ekkor jelenhet meg nekünk Isten nagy kegyelme, ekkor tudjuk igazán elfogadni Őt, és csak ebben az esetben tudjuk elfogadni az áldásait és az ajándékait.

Isten mindannyiunknak adni akar, de hiába kínálgatja az adományait, ha mi nem fogadjuk el! Vagy nem tartunk rá igényt, vagy nem vesszük észre! Hát, akkor hogy adhatna nekünk bármit is, ha nem figyelünk Rá, vagy elutasítjuk? /Lásd; Királyi menyegző./

A földi világ történései, a mindennapi feladatok rendre elterelik a figyelmünket Istenről. Tudjuk és mondjuk, hogy van, de közösséget nem vállalunk Vele. Ezért kénytelen csődbe juttatni az életünket, hogy végre figyeljünk már Rá is!

Sőt, egyedül Rá figyeljünk, mert tulajdonképpen Tőle függünk!

Lehet, hogy e világi életünk jól működik, és elégedettek vagyunk mindazzal, amit elértünk, és így el lennénk még a halálunkig is, de mi történik azután?

Legtöbbször úgy okoskodunk, hogy nem voltunk mi olyan rosszak, gonoszak, hogy pokolra jussunk. Azonban mi ezt nem tudjuk eldönteni!

Mi a bűnt se látjuk bűnnek! A rossz és a jó tudásával viszont nem mehetünk a Mennybe!

Ahhoz, hogy Isten országába kerüljünk, még itt a Földön kell megtisztulnunk!

A földi életünk rövid, ide azért születünk meg, hogy a lelkünk megtisztuljon és visszataláljunk, hazataláljunk Istenhez!

A túlvilági életünk az örök élet!

Ha nem semmisül meg bennünk a felsőbbrendűség-érzetünk, akkor Istent se tudjuk igazán befogadni az életünkbe, pedig olyan életet kínál nekünk, amelyet elképzelni se tudunk addig, amíg meg nem tapasztaljuk!

„A megváltás belső csodája, hogy Isten új természetet tud belém helyezni, amely által egészen új életet élhetek.

Amikor végső szükségbe jutottam, és beismerem tehetetlenségemet, akkor mondja Jézus: „Boldog vagy.” /Oswald Chambers/

Ki kell ábrázolódnia bennetek...

„Aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért. /Róm 8,27/.

„Hiszen nincs is messzire egyikünkől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” /Ap. Csel 17,27-28/.

Már sokféleképpen közelítettük meg a módot, illetve módokat, hogyan lehet közelebb kerülni Jézus Krisztushoz, és általa Istenhez. Hogyan lehet közvetlen kapcsolatunk velük?

A földi tartózkodásunk egyik nagyon fontos feladata, hogy megtaláljuk és kialakítsuk a kapcsolatot Jézussal!

Nagyon fontos tudnunk azt is, hogy bárki, aki igazán keresi az igazságot, keresi Istent, aki nem tudja elfogadni más /tév/tanok okoskodásait, akiben megtalálható a „lelkiismeret”, biztos lehet abban, hogy ő még ebben a földi életében megtalálhatja Istent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust!

A Bibliában több helyen is olvashatjuk, hogy **olyanokká kell válnunk, mint Isten Fia, ki kell ábrázolódnia bennünk a Krisztusnak!**

Ahhoz, hogy mi is Isten gyermekei legyünk, életünkben nekünk is előtérbe kell engednünk Jézus Krisztust!

Ezt könnyű leírni, de a megvalósítás egy „kicsit” nehezebb!

Azonban, ha tudjuk a módját, hogy hogyan kezdjünk hozzá, akkor gyakorlással és figyelemmel elérhetjük a célunkat.

Nem megvalósíthatatlan! Ha igazán akarjuk, akkor elérhetjük, hogy mielőbb közvetlen kapcsolatunk legyen az Úrral!

Először is figyelniünk kell az úgynevezett „lelki-ismeretünkre”, a belső hangra, vagy mondhatjuk megérzésnek is!

Eleinte alig hallható, inkább belső megérzésnek mondanám.

A legtöbb embert figyelmezteti válságos helyzetekben és fontos választások előtt!

Azonban mi előszeretettel hagyjuk figyelmen kívül ezeket a figyelmeztetéseket!

Később, ha eszünkbe jut, hogy volt ilyen „leheletkönnyű” óva intés az életünkben, de mégse hallgattunk rá, akkor már bánhatjuk! „Isszuk a figyelmetlenségünk és engedetlenségünk keserű levét!”

Persze ehhez „nyitott szívűeknek”, igazságkeresőknek kell lennünk! Olyan embereknek, akik tényleg tudni akarjuk, hogy mi célból születtünk meg, mi a feladatunk, hova tartunk!

A lelkiismeret, /nevezhetjük így is/ az tulajdonképpen a Szent Szellem, aki figyelmeztet bennünket, hogy mit tegyünk és mit ne tegyünk meg!

Jó, ha működik, mert mindig a helyes irányba terel minket!

Sokszor általa kapunk üzeneteket az Úrtól!

Vegyük komolyan ezeket a jeleket, figyeljünk és akkor elindulhatunk Jézus Krisztus útján az Atyához!

Ez a belső „hang” egyre határozottabb lesz, de soha nem harsány, mindig szelíd és csendes!

A harsány belső hang többnyire a gonosz elterelő hadművelete! Vigyázzunk, mert az eltérít minket az Úrtól!

Számíthatunk arra, hogy eleinte nagy zűrzavar lesz bennünk, de ha rendszeresen **kérjük az Urat, hogy segítsen szétválasztani a jót, a gonosztól, egyre határozottabban fel fogjuk ismerni mind a kettőt!**

Azt nem állíthatom, hogy ezután nem esünk soha kísértésbe, de sokkal többször tudjuk majd kivédeni a sátáni csapdákat!

Amikor ezeken túljutottunk, akkor elméleti útmutatásokat kapunk az Úrtól, amit gyakorlatban nekünk kell kidolgoznunk!

Ez azt jelenti, hogy ***a jó tulajdonságokat addig kell gyakorolnunk, amíg szokásunkká nem válnak!***

A felszólítás, amely arra hívja fel a figyelmünket, hogy olyanokká kell válnunk, mint Krisztus, komolyan kell vennünk!

Ne várjunk arra, hogy majd ha Isten is úgy akarja, akkor olyanokká fogunk válni! Ez nem megy önműködően!

Azok a tulajdonságok, amelyek Jézus Krisztusban megvoltak, azoknak bennünk is meg kell, hogy legyenek!

Ha minden átmenet nélkül próbálunk úgy viselkedni, ahogyan az Úr, akkor előbb-utóbb visszatetszővé fog

válni a viselkedésünk, mert akkor „ájtatosak” leszünk és semmi természetes nem lesz bennünk!

Ami még rosszabb, hogy egyszer majd kitör belőlünk a saját természetünk, amely megbotráncóztathat másokat!

Ha csak utánózzuk, hogy olyanok vagyunk, mint Krisztus, akkor az Úr nem tud általunk megszólítani senkit, nem tud magához vonzani senkit, akkor nem volt értelme az egész „színháznak”, hiszen Isten nem érte el a célját, nem tudott egy lelket sem megmenteni rajtunk keresztül!

Szóval, nem utánzásról van szó, hanem olyan elhatározásról, hogy önként lemondunk eddigi életünkről, eddigi egyéniségünkről, az önzésünkről!

Komoly erőfeszítések árán fogjuk megtanulni, hogyan bírjuk ki, hogy ne veszekedjünk másokkal, amikor felbosszantanak, ne haragudjunk sokáig, ne irigykedjünk senkire, ne aggódjunk semmiért stb.

Hogyan viselkedjünk, ha igazságtalanságok érnek, ha azokban az emberekben csalódunk, akik fontosak nekünk, vagy azok az emberek hagynak el bennünket, akiket nagyon szeretünk?

Hogyan viselkedjünk, ha elveszítjük a munkánkat és itt maradunk egy fillér nélkül, amikor azt érezzük, hogy mindenfelől „falakba ütközünk”, mert az Úr nem engedi, hogy megtegyük azt, amit meg akartunk tenni?

Ha nem bízunk meg Istenben és Jézusban, ha nem hagyatkozunk teljesen Rájuk, akkor kudarc hátán kudarc ér!

Meg kell tanulnunk megbízni Bennük!

Meg kell tanulnunk azt is, hogy mindent türelmesen ki kell várnunk!

Nem szabad magunkat megalázó helyzetben érezni, még akkor sem, ha megaláznak bennünket!

Istenért mindent el kell tudnunk szelíden viselni!

Ellen kell állnunk az irigységnek, a felindulásnak, a rosszsallásnak!

Az emberi társadalomban sok igazságtalanság létezik, azonban Istennél mindig igazság van!

Nem az számít, ami a Földön rossz, hanem ami az Isten országában jó! Ezért át kell értékelődnie mindennek bennünk!

Meg kell tanulnunk, hogy első helyen az életünkben egyedül Isten legyen! Senki más!

Neki kell engedelmeskednünk ahhoz, hogy szabadon, szeretetben, örömben és bölcsességben éljünk!

Amíg nem következik be a belső életünkben nagyobb változás, addig biztosak lehetünk abban, hogy a rossz hajlamaink még megtalálhatók bennünk! Addig lesznek kudarcok, „próbák”, amíg ki nem ábrázolódik bennünk a Krisztus!

A felülről való újjászületés erről szól!

A megtisztulás

„Jóra törekedjete, ne a rosszra, akkor életben maradtok.” /Ámos 5,14/a./

„Aki ragaszkodik az igazsághoz, az az életre jut, de aki a rosszat hajhássza, az a halálra.” /Péld. 11,19./

Isten irányítása nélkül sötétségben élünk, a sötét erőknek vagyunk kiszolgáltatva!

Isten bennünket a világosságra hív, ezért tőlünk függ, hogy elfogadjuk-e?

A világosságot csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha alávetjük magunkat a tisztulási folyamatnak, ha az akaratunkat átadjuk az Úrnak!

A világosság = szeretet, öröm, lelki tisztaság, lelki egyszerűség. /Nem tévesztendő össze az együgyűséggel!/
egyszerűség.

Amíg nem vagyunk tisztában azzal, hogy igazából nem mi irányítjuk az életünket, csak a döntés joga a miénk, addig nem tudhatjuk, hogy mi a lelki és mi a szellemi bennünk. Csak felületesen ismerhetjük magunkat.

Ez azért van, mert Isten a szellemi részünket a lelki részünkkel védi, hogy majd egyszer megnyithassa azt.

Majd ha eljutunk a teljes kilátástalansághoz, akkor azt akarjuk, hogy az Úr irányítsa az életünket, és mindenben engedelmeskedni fogunk Neki, és akkor Isten Szent Szelleme egyesül a mi szellemünkkel, mely által megnyílik a szellemi csatornánk és közvetlen kapcsolat alakul ki Istennel.

Engedelmességünk és figyelmünk révén megérteti, hogy mi miért történik velünk, illetve másokkal.

Megértjük a világban zajló történeteket, és értjük azt is, hogy mit kíván tőlünk Isten.

Beindul az életünkben egy tisztulási folyamat, amelynek folyamán fokozatosan megszítja velünk a bölcsessé-
gét.

Világos és érthető lesz sok minden, ami akár velünk, akár körülöttünk történik.

Egy teljesen új élet alakul ki bennünk, melynek az a következménye, hogy az egyéniségünk helyett, a személyiségünk kap nagyobb jelentőséget.

Lélek = egyéniség.

Ha a lelkünk irányítja az életünket, akkor a függetlenség útját járjuk. Mindentől és mindenkitől függetlenek akarunk lenni!

Igazából nem vagyunk függetlenek, egyedül Istentől vagyunk nagyon távol, kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek!

Ha mindenkitől függetlenné érezzük magunkat, akkor a Sátánhoz vagyunk közelebb, csak ezzel nem vagyunk tisztában, hiszen addig nem „támad” bennünket, amíg nem kezdjük el keresni Istent és nem kutatjuk a megoldást az életünkre.

Amikor elégedetlenek vagyunk magunkkal, a lelkünk és a testünk irányításával, amikor a hiányérzet egyre növekszik bennünk, akkor keresni fogjuk az életünkre a megoldást és az életünk értelmét!

Ha rátaláltunk Isten Útjára, Jézus Krisztusra, és érezzük, hogy ez az egyetlen értelme az életünknek, ez az egyetlen megoldás arra, hogy rendbe jöjjön az életünk, akkor beindul a tisztulási folyamat.

Ahogy haladunk a tisztulással és egyre engedelmesebbek leszünk Istennek, megnyílik a szellemi csatornánk is, mely által fokozatosan „bepillantást” kapunk a szellemi életünkbe.

A szellem = személyiség.

Ha megnyílik a szellemi csatornánk, akkor az egyesül Isten Szent Szellemével.

Ekkor értjük meg igazán és ekkor világosodik meg előttünk, hogy kik vagyunk mi valójában.

Ekkor érzük el azt az állapotot, amikor összhangban van a testünk a lelkünk és a szellemünk!

Ekkor mondhatjuk el magunkról, hogy egészségesek vagyunk, harmóniában élünk!

Ugyanis a lelkünk szabad és független akar lenni Istentől és mindenkitől, de amikor bekövetkezik önmagunk átadása Istennek, akkor a személyiségünk fog érvényesülni.

Ezután Jézus Krisztus irányítja az életünket. Ennek révén pedig sok, eddig nem tapasztalt élményben lesz részünk!

Sok mindent fogunk tudni, amit mások nem tudnak, nem értenek.

Előre tudhatunk bizonyos történésekről. Figyelmeztetéseket kapunk, hogy mitől óvakodjunk, mit tegyünk stb.

Sajnos nem csak Isten nyithatja meg a szellemi csatornákat, hanem a Sátán is.

Ez bizony nagyon veszélyes dolog! Elterel, eltérít bennünket Istentől.

Azok az emberek is tudnak szellemi élményeket produkálni, akik a Sátán irányítása alatt állnak, de ők a rossz

oldalon vannak! Ők azok, akik megjósolják a jövőt, a halottlátók stb.

Élvezik, hogy olyan tudással rendelkeznek, amelyekkel csak kevesen. Többen nem tudják, hogy milyen ártalmasak tudnak lenni mindenkire, akivel kapcsolatba kerülnek!

Megfertőzik a gonosz szellemükkel mindazokat, akik hozzájuk fordulnak segítségért, megnyugtatósért. Többszörre nincsenek tisztában azzal, hogy milyen károkat okoznak azoknak, akik kétségbeesésükben fordulnak hozzájuk.

Isten ajándéka

„És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt.” /Lukács 5,26./

Ez az ige arról szól, hogy mennyire ragaszkodunk a megszokásainkhoz, akár jók azok, akár rosszak!

Fontosnak tartjuk, hogy életben tartsuk mindazokat a tanokat, amiket apáinktól és anyáinktól tanultunk. Ezért az új tanításokat sokszor elutasítjuk. Nehezen változtunk a régi, megrögzött szokásainkon.

Pedig lehet, hogy az új szokások kialakítása sokkal hasznosabb lenne számunkra.

Elgondolkodtató, hogy az emberek zöme milyen nagy hangsúlyt fektet a külsőségekre, mert sokkal jobban figyelnek a látszatra, mint a belső fejlődésre.

Gyakorlatilag Jézus az új és a régi tanításokról beszél. Nem mondja azt, hogy a régi tanítások rosszak, hanem azt, hogy most teljesen újat hozott, újat tanít.

Úgy tanít bennünket, hogy azt meg tudjuk érteni és el tudjuk sajátítani, még akkor is, ha látszólag helytelennek tűnnek mások szemében, akik ragaszkodnak a hagyományokhoz, a dogmákhoz.

Ha ragaszkodunk a régi tanításokhoz és az újat nem tudjuk elfogadni, annak az a veszélye, hogy épp Istent hagyjuk ki az életünkéből, mert többnyire a régi, megszokott szertartásokhoz ragaszkodunk!

Ezekről a szertartásokról nem kezdődhet új élet se bennünk, se másokban. Ezek csak elkápráztatnak minket, elterelik a figyelmet a lényegről!

Pedig Jézus Krisztus egy nagyszerű távlatot mutat nekünk; a teljes megújulást, az újjászületést, a bennünk levő bűnös hajlamtól való végleges szabadulást!

Mindegy, hogy eszünk-e vagy böjtölünk, a lényeg, hogy mindent Isten nevében és Isten szeretetében tegyünk!

Soha semmiből ne hagyjuk ki Istent!

Minden gondolatunkban, minden tettünkben ott legyen!

A régi tanításokat nem lehet összekeverni az új tanításokkal, mert az káoszhoz, zavarhoz vezethet.

Jézus az új tanítás révén igazi örömhírrrel jött: van bűnbocsánat, és van élet az élet után!

Van lehetőség még az utolsó pillanatban is megbánni a bűneinket, az elmulasztott lehetőségeket!

Megszabadulhatunk a félelmeinktől, a fóbiáinktól és a fájdalmainktól, ha engedelmeskedünk az Úrnak!

A teljes méltatlanság érzete visz közelebb bennünket Istenhez! Amikor úgy érezzük, hogy arra sem vagyunk méltók, hogy az Úr észrevegyen minket!

Ekkor lép be az életünkbe Jézus, mert ekkorra válnunk alkalmassá arra, hogy megváltoztassuk addigi életünket!

Eddig kudarcot, kudarcra halmoztunk, és a „***már minden, mindegy***” állapotában ***el tudjuk fogadni Jézus segítő kezét, és ezzel az új lehetőségeket!***

Nagy csoda, hogy a Szent Szellem segítségével magunkévá tudjuk tenni a tanítását, és még nagyobb csoda,

amikor Jézus kiábrázolódik bennünk, és rájövünk, hogy nem ez a világ a mi világunk, hanem az a szellemi világ, amit az Atyától és Jézus Krisztustól kapunk szeretetből!

Azonban ahhoz, hogy mindez valósággá váljon, Jézusnak ténylegesen rendelkeznie kell az akaratunkkal! Mindenben engedelmeskedünk Neki!

Nem a saját elgondolásainkat vesszük véghez, hanem azt tesszük, amit Ő elvár tőlünk!

Ez nagyon nehéznek tűnik, és tulajdonképpen eleinte az is! De ha sikerül engedelmeskednünk, akkor válunk eggyé Isten akaratával, akkor válik valósággá az újjászületésünk, és akkor érezzük meg Isten mindenható szeretetét, örömet, gondoskodását, védelmét és bölcsességét!

Ez felülmúlhatatlan érzés!

Ha mindezeket megtapasztaltuk, már nem is akarunk önállóvá, függetlenné válni, hiszen olyan tökéletes harmóniában élünk, /legyenek bármilyenek is az élet-körülményeink/, amit soha semmivel fel nem cserélnénk! Ami nélkül már képtelenek lennénk élni, lélegezni!

Ez az az új tanítás, amit Jézus felkínál nekünk!

Ne a régi tanokhoz ragaszkodjunk, hanem ragaszkodjunk Őhozzá! Ezután mindig velünk lesz és vezet a mindennapok útvesztőiben!

Ha rá figyelünk, akkor soha nem érhet váratlanul semmi bennünket!

Mindenre felkészít, és ha bármilyen nehézség előtt állunk, akkor is vezetni fog, kivezet bennünket a válságokból, és adja az Ő ésszel fel nem fogható vigaszát!

De miért választják mégis kevesen Isten útját? Miért hagyják ott félúton Jézus Krisztust és a tanításait?

„Add el a vagyonodat és kövess engem...”

„Amíg meg nem gyűlölöd...”

Jézus azt kívánja a tanítványaitól és tőlünk is, hogy érzelmileg mindent és mindenkit hagyjunk el érte és Istenért!

Adjuk fel a létbiztonságunkat, és mondjunk le a földi javakról, a földi örömekről és a földi kötődésekről!

Minden gondolatunk, minden vágyunk, minden szeretetünk Isten körül forogjon! Ne törődjünk a földi hiá-bavalóságokkal, azok mind elmúlnak! Isten azonban örök!

Amit Ő kínál a földi boldogságunkért, az is örök!

Bizony sokan úgy érzik, hogy túl sokat kér tőlük Jézus Krisztus! Sokszor lehetetlennek érezzük az elvárásait! Hiszen szeretjük a családjunkat, a barátainkat, és nehezen válunk meg tőlük!

De igazán nem is ezt várja el, hanem azt, hogy **mindenekelőtt, és elsőként a „szeretet skálánkon” Isten álljon!**

Ő legyen a rajongásunk tárgya, Ő legyen minden gondolatunk, Ő legyen a példaképünk!

Jézus Krisztus azt akarja, hogy mindig, mindenkor álljunk Isten rendelkezésére!

Ne akarjunk kibújni, ne keressünk kifogásokat, amikor hív bennünket, se a fontos munkánk miatt, se a családjunk miatt, se a barátaink miatt!

Figyeljünk Istenre a nap minden pillanatában! Ne engedjük, hogy bármi vagy bárki elterelje a figyelmünket Róla, hiszen nem tudhatjuk, hogy mikor jön és mikor kér, illetve mikor vár el tőlünk valamit!

Ne csak a magasztos pillanatokat éljük át együtt, hanem merjünk belemerülni a hétköznapiakba is Vele, vállalva a nehézségeket és a fájdalmakat is érte!

Tulajdonképpen minden lemondás valamiről vagy valakiről egy-egy képletes „keresztre feszítés!” Hiszen a lemondások fájdalommal járnak. De ezek által érhetjük el az újjászületésünket, ezek által válhatunk tisztábbá!

Hatalmas belső harcok árán érhetjük el a megtisztulást a Szent Szellem segítségével!

Ha döntöttünk Jézus Krisztus felszólítása mellett és engedelmeskedünk Neki, akkor rövid időn belül bekövetkezik a mi „feltámadásunk is!” Ami azt jelenti, hogy a megkönnyebbülés és öröm mellett megszületik a harmónia köztünk és az Úr között!

Ez a belső, kimondhatatlan harmónia sok csodát tartogat nem csak a számunkra, hanem mindazok számára is, akik valamilyen kapcsolatban állnak velünk!

Az nem biztos, hogy ezt mások tudják vagy észreveszik, de annyi bizonyos, hogy velük is történnek majd olyan pozitív események, amelyeket nem tudnak logikus módon megmagyarázni. Amelyek előbb vagy utóbb **náluk is kibontakoznak és megszületik egy újabb élet Istennek köszönhetően!**

A hit II.

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,

Amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon:

Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését;

Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”
/Titus 2,11-14./

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.

Mert olyanok voltatok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.” /I. Péter 24,25./

A legtöbb ember nem is gondolja, milyen nehéz hívő embernek lenni!

Nem elég azt mondani, hogy vallásosak vagyunk, nem elég, ha rendszeresen járunk templomba és hallgatjuk az igét, az igemagyarázatokat, nem elég, ha csak időnként szánunk időt arra, hogy kettesben legyünk az Úrral, és az sem elég, hogy az időnk nagy része e világi problémák megoldásával teljen el!

Nagyon fontos, hogy eszünkbe jusson, hogy mi a feladatunk, miért születünk meg, és ha véget ér a földi életünk, akkor hova kerülünk, mi lesz velünk?

Nem jó, ha a gondolatainkat és az energiánkat a földi élet gondjai, örömei, feladatai foglalják le. Akkor nem jut idő se Istenre, se arra, hogy időben meg tudjunk változni, és Istennek megfelelő, értékes, használható „edényeivé” váljunk!

Sajnos nagyon sokan nem veszik komolyan Istent! Nem gondolnak bele, hogy milyen hatalmas lehetőséget szalasztanak el azzal, ha kényelemből vagy tudatlanságból visszautasítják a hívását.

Vannak olyan felekezetek, akiknek a tagjai hirdetik az „örömhírt” azoknak, akik még nem döntöttek, merre haladjon az életük, akik keresik az útjukat, azonban ezek az emberek olyan „üzenetvivők”, akik még nem adták át az akaratukat és nem mentek keresztül a tisztulási folyamatokon.

Ezért ezekben az emberekben nincs meg Isten Szent Szelleme, aminek az a következménye, hogy nem indulhatott be az új élet se! Nincs meg az a „szellemi töltet”, aminek minden hívó emberben benne kellene lennie!

Járnak emberek házról, házra, és igyekeznek meggyőzni honfitársaikat, hogy menjenek el a gyülekezetükbe, mert az az igazi, de új, valós életet nem tudnak átadni addig, amíg nem mennek át azon a „tűzön”, amely szerint nem ők mentik meg a lelkeket, hanem Isten, amíg nem adják át a tehetségüket, okosságukat, tudásukat, energiájukat Neki. Addig semmi közük Istenhez, csak Isten ügyéhez!

Istent nem lehet megszerezni!

Amíg ragaszkodunk önmagunkhoz, addig hitetlenek maradunk! Azért is, mert minden téren első helyre állítjuk önmagunkat! Mindenben elsőnek kell lennünk!

Ilyen például, ha azt hisszük; „*nem az a lényeg, hogy én tudok-e szeretni, hanem az, hogy engem szeressenek, mert én szeretetre méltó vagyok! Mindent és mindenkit birtokolni, uralni és irányítani akarok!*”

Rajongjanak értem és nézzenek fel rám! Azt akarom, hogy az akaratom mindenféleképpen érvényesüljön! Megérdemlem a testi-lelki kényeztetéseket, nekem különböző kiváltságok járnak, azt teszek, amit akarok stb.!”

Amíg az önző akaratunkból csak egy morzsányi is megtalálható bennünk, addig nem sok közünk van Istenhez és Istennek sincs köze hozzánk!

Meg kell tanulnunk, hogy egyedül Istenhez ragaszkodjunk!

Isten váltsága azt jelenti, hogy le kell mondanunk az egyéniségünkről, és a tisztulás folyamán a személyiségünk meg fog egyezni Jézus Krisztus személyiségével.

Az egyéniségünk viszont teljesen háttérbe szorul. „Olyanokká kell válnunk, mint Ő!”

Az Új élet úgy kezdődik, hogy a személyiségünk egygyé válik Istennel és Jézus Krisztus jellemzői kiábrázolódnak bennünk!

Ez azt jelenti, hogy minden durvaságunk, arroganciánk, hűsködésünk, hatalomvágyunk, önzőségünk megszűnik létezni, és **csak egy akaratunk van, mindig Istenben lenni Jézus Krisztussal!**

Tehát a valós hitnek nagy ára van! Le kell mondanunk önmagunkról, önmagunk imádásáról, az önmagunkhoz való jogunkról!

Saját magunkat kell a magunk-állította „trónunkról” letaszítani!

Egyedül Istent imádjuk!

Tekintsünk állandóan Jézus Krisztusra, Rá figyeljünk, hogy mi az akarata?

Ez az újjászületés!

„Íme, az én markaimba metszettek fel téged...
/Ézsaiás 49,16b/

Istennek is fájt, hogy a Fiát nagy megaláztatásoknak és fájdalomnak kellett kitennie, de fájdalom nélkül senki sem lehet létező kapcsolatban Istennel és Jézus Krisztussal!

Ezek nélkül valódi Isten-hívők sem lehetünk!

Mindenért meg kell szenvednünk!

A személyiségünk fokozatosan alakul át. Úgy lehetne fogalmazni, hogy olyan, mintha időnként egy-egy függöny nyílna szét az elménkről, és hirtelen valami nagyon világossá és érthetővé válik.

Egyre több ilyen megvilágosodásban lesz részünk.

Kezdjük megérteni az élet értelmét, hogy miért születünk meg, mit kell tennünk?

Megértjük azt is, hogy mi miért történik, akár szűkebb, akár tágabb környezetünkben vagy a világban.

Egyre okosabbak és bölcsőbbek leszünk Jézus Krisztus által.

Olyan tudás birtokába kerülünk, amit soha, semmiért el nem cserélnénk, és ami tényleg csoda, hogy mindezek mellett megmaradunk egyszerűnek! Nem érezzük magunkat felsőbbrendű embereknek, hanem szerényen és örömmel elfogadjuk Isten ajándékait, amivel megtisztel bennünket!

Tehát az egyéniségünkért cserébe, sokkal nagyobbat és jobbat kapunk, mint amit valaha remélni mernénk!

Ne féljünk lemondani önmagunkról!

Az e világi pénz és hatalom múlandó! „Fűszálak vagyunk, amely hamar elpusztul”, viszont az ***Isten által felkínált élet örök élet, örök szeretet, örök öröm, örök szabadság, örök biztonság, örök gondoskodás és örök bölcsesség!***

Ajánld fel hát az életedet Istennek! Feszítsd Jézus keresztfájára az egyéniségedet, és kövesd Jézus Krisztust!

„Nem léphetek be Isten királyságába, amíg felülről meg nem születtem - a természetes születéshez nem hasonlítható módon. „Szükséges nektek újonnan születnetek!” /János 3,7/.

Nem parancs ez, hanem alapvető tény. Az újjászületésre az a jellemző, hogy olyan tökéletesen átengedem magam Istennek, hogy Krisztus kiformalódik bennem. Mihelyt pedig Ő kiábrázolódik bennem, az Ő lénye kezd munkálkodni általam.

Isten megjelent testben - a megváltás ezt a mélységes csodát lehetővé tette neked és nekem.” /Oswald Chambers/

Mi a lényeg?

„Éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.” /Ef. 5,8-9./

Józan ésszel nem foghatjuk fel sikeres életnek azt, hogy Jézusnak vándorolnia kellett egész életében, nem volt állandó otthona, nem volt vagyona.

Mégis megelégedett azzal, amit Istentől kapott. Soha nem kereste a maga hasznát, nem foglalkozott azzal, hogy holnap mit eszik, vagy hol ébred fel? Tette a dolgát, amit Isten elvárt Tőle.

Nem harcolt az igazáért, de mindig kimondta az igazságot, nem törődve azzal, hogy kit, illetve kiket bánt meg ezzel.

Bár tudta, hogy az igazsággal kivívja a földi hatalmaságok haragját, és azzal is tisztában volt, hogy milyen vége lesz az életének.

Ő mindenféleképpen Istennek akart megfelelni és nem az embereknek!

Emberi szemszögből nézve, Jézus Krisztus kudarcot vallott az elfogatásával, megalázásával és végül a keresztre feszítésével.

Józan ésszel nehezen lehet felfogni, hogy Isten hogyan áldozhatta fel egyszerűült fiát, aki ráadásul büntelen volt?

Ez a történet legtöbbünkben résztvétet vált ki. Fáj a szívünknek és a lelkünknek, hogy milyen sokat kellett szenvednie Krisztusnak!

Azonban Ő soha nem kért a mi részvétünkéből! Elfogadta és teljesítette az Atya akaratát! Ezáltal olyan hatalmas tettet hajtott végre, amit szinte alig értünk meg!

Azzal, hogy magára vállalta az emberiség bűnét és azt felvitte a keresztre, hogy minden ember lehetőséget kapjon arra, hogyha akar, akkor megszabadulhasson a benne lévő bűntől!

Ez azt is jelenti, hogy ezáltal közvetlen kapcsolat alakulhat ki Jézussal és általa közelebb kerülhetünk Istenhez!

Jézus révén megszólíthatjuk Istent, aki gondot visel ránk, hiszen megad mindent, amire szükségünk van!

Mindezek mellett kapjuk Isten Szent Szellemét /Lelkét/, mely által lehetővé válik a lelkünk és szellemünk megtisztulása, és alkalmunk nyílik arra, hogy meg tapasztaljuk a természetfölötti világot és részesüljünk Isten minden képzeletet felülmúló szeretetében, örömeiben, biztonságában és bölcsességében!

Ennek fejében Isten azt várja el tőlünk, hogy mindenkor Rá figyeljünk, és az Ő akaratát teljesítsük!

Soha nem szabad sajnálnunk vagy sajnáltatnunk magunkat a nehéz életkörülményeink miatt, mert azzal Isten tervét gátoljuk meg!

Nekünk is vigyáznunk kell, hogy mások szenvedésével szemben hogyan viselkedünk, mert lehet, hogy a részvétünkkel éppen ellenkező hatással leszünk rájuk, mint amit Isten akar elérni az illetőkkel!

A szenvedés hozzátartozik az élethez és ezt el kell fogadnunk! Mindig mindennek megvan a miértje!

Szenvedés által válunk Isten számára engedelmes, hasznos emberekké! Minden szenvedés, minden kudarc jel kell, hogy legyen a keresztény ember számára, és fel kell hívnia a figyelmünket arra, hogy Isten valamit el akar érni velünk kapcsolatban!

Valami „akadály van bennünk”, amitől szeretne megszabadítani, megtisztítani bennünket! Ha sikerül minden akadályt legyőznie velünk együtt, akkor válik valósággá az Ő személye!

Az is előfordul, hogy azért élünk, hogy szenvedjünk!

Nem mártíromságról van szó, hanem arról, hogy el kell viselnünk és hordoznunk kell a nehézségeket!

Isten soha nem ígért könnyű életet, de az biztos, hogy bármilyen nehéz életünk legyen, Isten szeretete és öröme bennünk megtalálható lesz!

Ezért sem mindegy, hogy Istennel vagy Isten nélkül éljük át a nehézségeket!

Ha Isten nélkül élünk, az nagyon elviselhetetlen tud lenni! Jönnek a bajok „csőstül, amiből nem tudunk kivergődni”!

Azonban, ha reggel, imádkozás közben megkérjük Jézus Krisztust, hogy vegye le vállunkról a terheket és adja az Ő terhét, akkor biztosak lehetünk abban, hogy minden akadályt könnyedén tudunk venni.

Lehet, hogy a helyzet, amiben vagyunk, nem változik, de mégis elviselhetővé válik az életünk!

Megszűnik a kilátástalan és nyomasztó érzésünk, és egyik pillanatról a másikra azt vesszük észre, hogy elviselhető az életünk! Van erőnk és energiánk a problémák

elviseléséhez, és ráadásul már nem látjuk olyan sötétnek a helyzetet, amiben épp vagyunk!

Nem hagy el az Úr, ha szüntelen kérjük a segítségét, és hidd el, hogy segíteni fog, csak ne lankadj a kérésekkel!

Imádkozzál minél többet, hogy Jézus Krisztus meg-erősödjön benned! A hited is erősödik azzal, hogy mind-ent hálásan megköszönsz!

Köszönd meg a szép napot, vagy az esőset! Köszönj meg mindent! Köszönd meg, hogy kaptál erőt a munkához! Köszönd meg, ha türelmes vagy, és kérj bocsánatot, ha türelmetlen!

Szokj hozzá, hogy mindig beszélj Jézus Krisztussal! Szinte észrevétlenül bent lesz az életedben, és ha átadod az irányítást az életed felett, rendbe fogja hozni a lelki-világodat!

Légy türelmes, mert ez nem azonnal következik be, de úgy fog bekövetkezni, hogy azt veszed észre, hogy Jézus már benned van, veled van, és tökéletesen helyrehozta a lelkivilágodat!

A titok ez: IMÁDKOZZÁL, BÍZZÁL, KÉRJÉL ÉS HÁLÁSAN KÖSZÖNJ MEG MINDENT, MÉG A ROSSZAT IS!

Mondd azt, hogy biztosan megérdemelsz minden rosszat, mert engedetlen voltál, de most már engedelmes akarsz lenni! Segítsen meg ebben is téged az Úr!

Kérd meg, hogy világosítson meg téged és mutassa meg, hogy mi a „hiba” benned, majd segítsen mindent helyrehozni!

Bármit tettél a múltban és bármit teszel most, egyszer mindenért számot kell adnod, meg kell fizetned!

Most még lehetőség van arra, hogy itt a földi életben megfizess a tetteidért, és ez még a jobbik helyzet!

Tehát a lényeg:

Elsősorban minket, keresztényeket az különböztet meg a többi embertől, hogy rájövünk, nem az eszünk, nem a logikánk a legfontosabb, hanem az, hogy fel tudjuk fogni a természetfelettit!

A természetfeletti Isten ajándéka!

Ez azt jelenti, hogy engednünk kell, hogy bennünk „dolgozzon” a Szent Szellem /Lélek/ mindaddig, amíg láthatóvá nem válik Jézus Krisztus!

Hagyjuk, hogy Jézus szerény, egyszerű, szeretetteljes irányítása alatt éljük az életünket!

Ehhez **elsősorban imádkozni kell!** Minél többet!

Imádkozás révén növekedik és erősödik bennünk Krisztus!

Isten mindig meghallgatja a Fia imáját!

Ha bennünk megtalálható Jézus Krisztus, akkor a mi imáink is meghallgatásra fognak találni!

Ezért is fontos, hogy mindig Jézus nevében imádkozunk!

**„Azon a napon, az én nevemben kértek majd...”
/János 16,26./**

Ha már Krisztus bennünk él és egyek vagyunk Vele, akkor valósággá válik a lelkek megmentése.

Ha mi nem is vesszük észre, mégis rajtunk keresztül az Úr lelkeket ment meg!

Azt tudjuk, hogy fontos a lelkek megmentése, és Istennek szüksége van sok-sok alázatos és engedelmes keresztényre!

De van még valami nagyon fontos, amit kevesen tudnak, pedig nagyon jó lenne, ha mindenki tisztában lenne vele!

Isten angyalainak is segíteni kell, hogy minél többen jöhessenek be rajtunk keresztül a Földre!

A harc még ma is tart, és folytatódik a két szellemi világ /jó és gonosz/ között!

Nem mindegy, hogy melyik győz a mindennapjainkban!

Ezért is nagyon fontos, hogy minél többen imádkozunk, hogy Isten angyalai erősebbek legyenek és győzzenek a világ urai felett!

Ez a harc kihat a mi életünkre is, hiszen a környezetünk is úgy váltakozik, hogy milyen indulatok uralkodnak bennünk, illetve másokban!

Nem mindegy, hogy milyen lelkületű emberek alakítják a mindennapjainkat az otthonunkban, a munkahelyeinken, a városunkban, az országunkban és az egész világon!

Az se mindegy, hogy szeretetben, békében, nyugalomban éljük-e az életünket, vagy állandó konfliktusban, feszültségben és kétségbeesésben!

Az imának olyannak kellene lenni, mint a levegővételnek, folytonosnak!

Ezért tegyük meg minél előbb és minél többször!

Az imádkozással nem csak Krisztust erősítjük meg magunkban, nem csak az angyalokat, hanem mi magunk

is olyan csodálatos változáson megyünk keresztül, amelyben fő hangsúlyt kap a szeretet, az öröm, az elégedettség és a nyugalom!

Fontos, hogy ne csak a jó, a szimpatikus emberekért imádkozzunk, hanem azokért is, akik szerintünk nem érdemlik meg, hogy „törődjünk” velük!

Ugyanis az ima révén ők is megváltozhatnak, jobb emberekké válhatnak!

Istennek semmi sem lehetetlen!

A világunk is szebb lesz, ha minél több ember tapasztalja meg Isten szeretetét és adományait!

„Tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké.” /Róma 11,36./

„Segítsünk” Istennek és Jézus Krisztusnak az imádsággal, hiszen akaratunk ellenére nem szólnak bele az életünkbe és a világ történéseibe, csak ha mi is akarjuk, hogy tényleg legyen meg az Ő akaratuk!

Adakozás

„Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

Ki-ki, amint eltökélt szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek!”

„Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut.” /Péld¹. 11,24./

„Vigyázzatok, őrizzétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyon tartja meg.” /Lukács 12,15./

Sokféle ember él a földön. Egyik szeret adni, segíteni, a másik meg olyan fukar, hogy önmagától is sajnál mindent.

Vannak, akik nem fukarok, de a családjukon kívül másoknak nem akarnak adni. Úgy vannak vele, hogy mindenki a maga „szerencséjének a kovácsa”! Azt gondolják, hogyha szegény valaki, az meg is érdemli, hogy az maradjon!

Olyanok is akadnak, akik adhatnának, meg is van bennük az adakozási szándék, de mindig van valami, ami

1

eltereli a figyelmüket, így mégsem adnak senkinek semmit!

Adakozni többnyire úgy szoktunk, hogy megsajnáljuk a bajbajutott embert, „megesik rajta a szívünk”, ezért igyekszünk segíteni rajta. Elmegyünk hozzá és adunk neki valamit, amire pillanatnyilag szüksége lehet, ezzel letudva egy időre minden adakozásunkat! Lelkiismeretünk immár tisztának tűnik!

A keresztényeket az különbözteti meg a világi emberektől, hogy rendszeresen adakoznak!

Legalábbis segítőkésznek kellene lenniük!

Azt mondja a közmondás; adni öröm! Tényleg öröm?

Tudunk-e szívből, jóindulatúan adni másoknak?

Ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor tisztában vagyunk azzal, hogy milyen sokszor előfordult már velünk, hogy jó szívvel adtunk oda valamit valakinek, de később valamiért megbántuk a „meggondolatlan” jóságunkat!

Vagy hányszor jártunk már úgy, hogy szívesen segítettünk másoknak, de a megsegítették öröm helyett inkább durván viselkedtek és az egész adakozásnak „rossz íze” lett! Emiatt meg is bántuk, hogy egyáltalán segítettünk az illetőn vagy illetőkön!

Ha adunk, nem mindegy, hogyan adunk!

Adhatunk úgy, hogy „világgá kürtöljük”, hogy milyen jó emberek vagyunk, mert azt akarjuk, hogy mások is lássák, tudják és felnézzenek ránk, amiért mi jómódban élünk és ezért tudunk segíteni.

Vagy csodáljanak minket azért, amiért ilyen „jó szívűek” vagyunk!

Tényleg így kell adakoznunk szemtől szembe?

„Ne tudja a balkéz, mit akar a jobb!”

Jézus Krisztus ezzel a mondatával azt tudatja velünk, hogy úgy adakozzunk, hogy **a megsegített ember ne tudja meg, hogy kitől kapta a segítséget!**

Mi meg ne gondolkozzunk azon, hogy mit tettünk: jót-e vagy rosszat? Kellett-e a segítség, vagy sem? Az a lényeg, hogy **ha már adtunk, azt sohase bánjuk meg!**

Kapni is öröm?

Nem mindenki tud elfogadni! Isten segítsége nélkül nagyon nehéz elfogadni bármit is!

Van, aki öröm helyett inkább megalázónak érzi, ha másoktól bármilyen segítséget el kell fogadnia! Tisztában van azzal, hogy szüksége van a támogatásra, ám mégis elutasítja, mert a büszkesége nem engedi meg, hogy elfogadja azt!

Lehet, hogy később megbánja, hogy elutasította a segítséget, sőt biztos is, de képtelen elfogadni bármilyen támogatást!

Előfordulhat az is, hogy az illető elfogadja az adományt, ám már azon töri a fejét, hogyan tudja visszafizetni, esetleg megszolgálni!

Módja azonban nincs rá, csak ha adósságba keveri magát, amiből azután nagyon nehéz kijutni, vagy ki se tud menekülni, mert az egyik adósság követi a másikat!

Nagy kelepce ez! Úgyhogy a kezdeti jó szándékú segítség később rémálommá válhat!

Gyakran előfordulnak olyan esetek is, amikor az adakozással irigységet váltunk ki a megsegíteni kívánt emberekből! Ők azok, akik nem éreznek hálát azért, mert segíteni akarunk rajtuk, hanem inkább irigységet, illetve ha-

ragot gerjesztünk bennük, mert nekik nem adatott meg az a lehetőség, hogy ők is jó anyagi körülmények között éljenek. Irigyek arra, ami másoknak van!

De szép számmal akadnak olyan emberek is, akik mindenkinek úton-útfélen panaszkodnak, milyen nehéz életük van, közben nincsenek rászorulva a segítségre! Természetesen elvárják, hogy őket maximálisan támogassák, és amit kapnak, azt semmire sem becsülik!

Becsapják az adományozókat, és ha az adakozók rájönnek erre, a csalók azt érik el ezzel a viselkedéssel, hogy elveszik egy életre ezeknek az embereknek a kedvüket a további adakozástól, és éppen azok nem kapják meg a segítséget, akik tényleg rászorulnak és megérdemlik azt!

Kihasználnak mindenkit, akit csak lehet!

Itt feltehetjük a kérdést, hogy akkor kit, illetve kiket kell segítenünk?

Honnan tudjuk azt, hogy tényleg jó helyre megy-e az adományunk?

Ha megfigyeltük, akkor rájövünk arra, hogy *a fent említett adományozásokból kihagytuk Istent!*

Ha pedig kihagyjuk Istent, akkor az adományunk nem biztos, hogy oda jut el, ahova igazán szükség lenne rá, hanem általában oda, ahova nem kellene!

„A mi gondolataink nem az Ő gondolatai!”

Ezért meg kell várnunk azt a belső indítást, ami „útbaigazít” bennünket!

Talán úgy lehetne jellemezni az indítást, hogy egy nagyon szelíd, nagyon „halvány érzés, vagy nagyon halk

hang” az, ami beindítja bennünk a lelkiismeretet vagy a tettekkészséget!

Ezt a jelzést ne vegyük félvállról, hanem vegyük nagyon komolyan!

Ha úgy érezzük, hogy valakinek segítenünk kell, akkor ne halogassuk a segítségnyújtást, hanem tegyük meg mihamarabb!

Ösztönszerűen, spontán adjunk! Ne gondolkozzunk azon, hogy szerintünk az illető megérdemli-e vagy sem a segítséget! Ha megvan az indíttatás bennünk, akkor tegyük meg!

Nem csak ismert, hanem ismeretlen embereken is segítenünk kell! És nem csak azoknak kell segíteni, akik szimpatikusak nekünk, hanem azoknak is, akik szerintünk nem érdemlik meg!

Ez a legcsodálatosabb dolog a világon, hiszen **Isten fel tud minket használni mások megsegítésére!**

Az se baj, ha nekünk is kevés van és ebből a kevésből kell adnunk, mert az még nagyobb öröm, hogy egyáltalán adhatunk, annak dacára, hogy nekünk is alig van miből adományozni!

Hihetetlennek tűnik, de igaz, hogy az Úr mindent visszaad, sőt többet is kapunk vissza, mint amennyit mi adtunk!

Tulajdonképpen azzal, hogy segítjük a rászorulókat, nemhogy kár érne bennünket, hanem jócskán megtérül a „kiadásunk”!

„Tudtukon kívül, angyalokat segítenek meg!”

Már többször volt szó arról, hogy mindannyian szellemi hatalom alatt élünk, csak nem mindegy, hogy mi-

lyen szellemi erők irányítanak bennünket! Teljesen tőlünk függ, hogy kiknek engedjük meg, hogy befolyásolják az életünket!

Vannak olyan emberek, akikben gonosz szellemek vannak, és vannak olyanok, akikben angyalok, és vannak olyanok is, akikben hol az egyik, hol a másik szellemi erő kerül előtérbe. Attól függően, hogy épp milyen hangulatban vannak, illetve milyen döntéseket hoznak!

Tehát mi igazán nem tudhatjuk, hogy most éppen embert vagy a benne lévő angyalokat segítettük-e meg? Ez nem is a mi feladatunk eldönteni, azonban ha angyalokat segítettünk meg, akkor jó úton haladunk az igaz kereszténység és az igaz hit felé!

„Isten a jószívű adakozásban gyönyörködik!”

Ha jó szívvel adakoztunk, akkor leírhatatlan örömmel párosul az adakozásunk, főleg, ha úgy adunk, hogy az illető nem tudja, kitől kapta a segítséget!

Ugyanis ebben az esetben keresni kezdi, hogy ki volt a jótevője? Egy ismeretlen embernek nem lehet visszaadni a „tartozást”, nem lehet hálálkodni az illetőnek, sőt még rosszul és megaláztattnak sem érezheti magát az ember, mert nincs ki előtt!

Mivel nem talál magyarázatot, ezért ha keresztény a megajándékozott, akkor Istennek ad hálát, ha pedig nem keresztény az emberünk, akkor akarva, akaratlanul is a spiritualitáshoz fordul! Ami azt jelenti, hogy **megindul benne a hit kicsiny hajtása, és Istennek lesz hálás azért, amiért segítséget kapott!**

Ki másnak lehetne hálát mondani, ha nem Istennek?

A keresztény ember természetesen tudja, hogy tényleg Tőle és Általa kapta meg a segítséget! ***Mert minden em-***

bert Isten indít a segítségnyújtásra! Persze csak akkor, ha megtalálható bennük az a „lelki-szellemi kiskapu”, amely által indíthatóvá válhatnak.

A lényeg tehát, hogy ne mi „arassuk le” a hálát, hanem adjuk át Istennek a dicsőséget!

Ez nem jelenti azt, hogy akkor mi kimaradtunk az adás öröméből, hanem azt jelenti, hogy olyan felfoghatatlan örömteli élményben lesz részünk, amilyenben még eddig nem voltunk!

Isten busásan visszafizet a mindent átható örömeivel és szeretetével! Ez sokkal több, mint amit egy másik ember adhat nekünk! Ésszel és érzelemmel fel nem fogható!

Mindig figyeljünk a belső hangra, az Úr hangjára, és ne késlekedjünk teljesíteni az Ő akaratát!

Egyéniség vagy személyiség?

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régi elmúlt, és íme; új jött létre.” /2Kor. 5,17./

Amíg nem találkozunk Jézus Krisztussal, addig minden ember egyéniség, mivel a legtöbben ki akarnak tűnni a „tömegből”, az „átlagból”.

Ha ez nem sikerül a tehetségükkel, eszükkel, ügyességükkel, akkor akár bűncselekmény elkövetésének árán is, de mindenáron fel akarják hívni magukra a figyelmet!

A „testi” embernek annyira fontos a külső megjelenés, hogy nagyon sokan tragédiának tartják, ha a testük nem tökéletes.

A mai ember fontosabbnak tartja a testét, mint a lelkét és a szellemét! Az utóbbiakat többnyire elhanyagolja!

Ezen nem lehet csodálkozni, hiszen a filmekben és a reklámokban is azt látják és hallják, hogy a „tökéletes test” teljes karbantartása, kényeztetése „nélkülözhetetlen az emberi boldogsághoz!”

Tehát sokan a testüket tartják mindennél fontosabbnak!

Mégis, ha őszinték akarunk lenni, akkor be kell látnunk, hogy hiába szép, ápolt és egészséges a testünk, ettől még lehetünk boldogtalanok, és a lelkünk sok mindentől sérülhet, sőt sérül is!

Fontos a testünk, de nem a legfontosabb! ***Sokkal fontosabb a szellemünk és a lelkünk!***

Nem árt, ha tudjuk a sorrendet, hogy megértsük mi a lényeg az életünkben!

A lelkünknek együtt kellene működnie a szellemünkkel! Ez csak akkor lehetséges, ha a világ csábításai és a mindenáron való érvényesülési vágyaink helyett inkább Jézus Krisztus személyét helyezzük előtérbe.

Tisztában kellene lennünk azzal is, hogy melyik utat válasszuk! Hosszú távon nem élhetünk vakok és tudatlank módjára!

Ha valaki a kereszténység mellett dönt, akkor választania kell az egyénisége és a személyisége között!

Nem lehet többé egyéni az az ember, aki Krisztus követője akar lenni!

Az egyéniségünk eltávolít Istentől, mert nagy az érvényesülési vágyunk!

Mindenáron előtérbe helyezzük önmagunkat. Azonban ahogy csökken bennünk az egyéniség utáni vágy, úgy erősödik meg bennünk Krisztus személyisége által a személyiségünk.

Isten, Krisztus személyisége révén, a mi személyiségünket erősíti azzal, hogy lemondunk az egyéniségünkről.

Egyszerűbben fogalmazva: Ha lemondunk az egyéniségünkről, akkor a személyiségünk nagy átalakuláson megy keresztül, hiszen részesei leszünk Jézus Krisztus személyiségének!

Ez már a kezdet kezdetén megtapasztalható lesz, mihelyt engedelmeskedünk Isten akaratának!

Nemcsak közvetlen kapcsolatban leszünk az Úrral, hanem egyre inkább kiábrázolódik bennünk Jézus Krisztus személyisége!

Végül is ez a cél, hisz ha mindez megvalósul, akkor Isten engedelmes fiai és lányai leszünk, így rajtunk keresztül Isten céljai is megvalósulhatnak!

Addig, amíg nem tudunk engedelmeskedni az Úrnak, addig látszat keresztények vagyunk! ***Mihelyt engedünk, abban a pillanatban élő kapcsolat jön létre Jézus Krisztussal, és általa Istennel!***

Dolgozhatunk Istenért éjjel és nappal, lehet Isten ügye elsődleges célunk, ám ha nincs meg az élő kapcsolat közöttünk, nem sok értelme van a munkánknak!

Azért nincs sok értelme, mert még nem tudjuk, mi az Úr akarata, és emiatt a saját elgondolásainkat követjük és hajtjuk végre.

A saját elgondolásunk pedig azért nem jó, mert főleg az érzelmeink irányítanak bennünket. Az érzelmeink pedig nagyon sokszor becsapnak minket!

Érzelmeinkkel pedig nem vállal közösséget az Úr, hiszen tele van tévedésekkel, bonyolultsággal, és ezért a „legjobb akarattal” végzett munka is hiábavaló!

Ha a Szent Szellem még nem kezdte el a tisztító munkát bennünk, ha még nem szembesített önmagunkkal, a bennünk lévő rossz hajlamainkkal, addig gyakorlatilag, használhatatlanok vagyunk Isten számára!

A Bibliában számtalan példa van arra, hogy Isten elhívott embereket hatalmas feladatok elvégzésére, de amikor megkapták az elhívást, még alkalmatlanok voltak azok végrehajtására!

Mózes már fiatalon tudta, hogy az ő közreműködésével szabadul meg a zsidó nép az egyiptomiak rabságából. Tele volt önbizalommal, tettvágygal, ezért érzelmeitől indítatva, egyénileg igyekezett nekilátni a feladatának.

Az Úr megengedte, hogy elkövesse élete legnagyobb kudarcát, mely által nagyon mély lelki válságba került. Majd 40 évig formálta, tanította, amíg alkalmassá nem vált a feladatra.

Amikor az Úr újra közölte vele a célját, Mózes már annyira nem bízott önmagában, hogy teljesen alkalmatlannak találta magát a népe megmentésére. Nem volt már egy csepp önbizalma se, ami ebben az esetben egyáltalán nem rossz!

Emlékezhetünk Jákobra és Józsefre is, hogy milyen hosszú ideig kellett várniuk, mennyi szenvedésen és lemondáson kellett keresztül menniük ahhoz, hogy végül engedelmes, Isten által irányítható emberekké váljanak! Persze sorolhatnánk a többi elhívottat is, de nagyon hosszúra nyúlna a felsorolás.

Istennek ma is ilyen engedelmes emberekre van szüksége! „Az aratni való sok, a munkás kevés!”

Jelentkezzünk mi is munkásnak! Engedjünk a Szent Szellemnek, hogy elkezdje bennünk a tisztulási folyamatot! Merjük háttérbe szorítani az egyéniségünket és hagyjuk érvényesülni a személyiségünket!

Isten olyan embereket tud felhasználni tervei megvalósításához, akik már nem bíznak önmagukban, és teljes szívből és lélekből vágynak a szellemi irányításra! Csak ők képesek arra, hogy mindenben kövessék az Urat!

Akkor van értelme a keresztyénségnek, ha a keresztyén emberek alárendelik magukat Isten akaratának és mindenben követik Őt!

Hogy még érthetőbb legyen, leírok egy történetet. A televízióban Teréz anyáról vetítettek dokumentumfilmet.

Őt az egész világ csodálta! Tulajdonképpen hatalmas dolgot tett; kiszolgáltatott, sokszor menthetetlen embereken segített Indiában, ahol az embernek nincs értéke!

Érzelmileg nagyon megrázta az emberek nyomorúsága, kiszolgáltatottsága és rászorultsága! Ezért otthagyta a biztonságot nyújtó zárdát, és felvállalta, hogy eleinte el-lenséges környezetben, mindenféle hatás alatt lévő embe-reken fog segíteni.

A világ elismerte őt. Teréz anya segélykérése a világ leggazdagabb, legbefolyásosabb embereit mozgósította, akik különböző segítségekkel és hatalmas összegekkel támogatták őt.

Nobel békedíjjal tüntették ki! Szinte alig van olyan ember a világon, aki ne hallott volna róla!

Mindezek ellenére ő szerény, egyszerű apáca maradt. Amit kapott, a rászorulóknak adta, szinte mindent meg-vont magától.

És mégis volt valami nagy baj ebben a „csodában”!

A gyóntatópapja elmondta, hogy Teréz anya többször meggyóna neki, hogy ***őt nem szereti Isten!!!!***

Hiányzott az életéből Isten jelenléte, szeretete, bizton-sága!

Ez arra engedett következtetni, hogy nem jött létre az élő kapcsolat Teréz anya és az Úr között, pedig úgy vi-selkedett, mint aki hatalmat kapott az Úrtól!

Amíg ezen gondolkoztam, hogyan lehetséges ez, ha-marosan a válasz is megjött!

Teréz anya ***egyénileg és érzelmileg fordult a rászoru-lókhoz! Ő akart segíteni és nem várta meg, hogy az Úr indítsa!***

Nem akarom lekicsinyíteni, amit tett, hiszen hatalmas dolgot cselekedett! Rajta kívül kevesen merték volna vállalni ezt az embert igen megerőltető, önzetlen munkát!

Szóval hatalmas dolgot tett az emberiség szemében, ***de mekkorát Isten szemében?***

Miért nem érezte Isten szeretetét, közelségét?

Azért, mert ***nem mindegy, hogy Istenért, vagy Istennel egyetértésben teszünk-e meg valamit!***

Isten nem vállal közösséget olyan munkással, aki önállóan, az Ő beleegyezése nélkül dönt!

Ezért legelőször **meg kell tanulnunk engedelmeskedni, és Isten segítségével, az Ő akaratából tenni meg bármit!**

Ha előbb teszünk meg valamit, mielőtt engedelmeskednénk, akkor az a mi dicsőségünk lesz, hiába hangoztatjuk, hogy Isten nevében tettük, amit tettünk, ha Isten akaratát és segítsége nincs a munkánkban!

Mert azt bizony ***tudni lehet abból, hogy sok-sok öröm, szeretet, erő és párbeszéd alakul ki közöttünk! Mindig tudjuk, hogy mit tehetünk és mit nem! Az engedelmességünk révén eljutunk arra a szintre, amikor már nem kell kérdezni se, mert mielőtt kérdeznénk, már kapjuk a feleletet!***

Ez a történet azt mutatja, hogy Teréz anya egyéniség volt, bár neki nem ez volt a célja, ő csak segíteni akart a szegény, szerencsétlen embereken, akiket Isten nevében, Istennel akarta vezetni! Ez az emberek szemében igen dicséretes dolog!

Isten azt vizsgálja a keresztényekben, ki hajlandó Neki engedelmeskedni? Ki hajtja végre az Ő akara-

tát? Ki által tud megnyilvánulni? Ki az, aki mindig készen áll arra, hogy bármikor, bármilyen feladatra felhasználhatja?

Ilyen, mindenben engedelmes személyiségekre van szüksége Istennek!

Szolgaság és szabadság

„Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abba, Atya!” /Róma 8,15./

A keresztyén ember élete Istennek van alárendelve, ezért egyszerre éljük át a szolgaság és a szabadság érzését.

Felmerülhet bennünk a kérdés, hogy nem ellentmondásos-e az, hogy szolgálak is vagyunk, meg szabadok is?

Bármilyen hihetetlennek tűnik, de nem!

Arról van szó, hogy amikor átadjuk az életünket Jézus Krisztusnak, Ő nem engedi, hogy ezután is a lelkünk, a vágyaink és az önző gondolataink irányítsák az életünket!

Az „önzés szabadsága” nagymértékben korlátozódik! Már nem tehetjük azt, amit eddig tettünk, és nem tehetjük meg azt, amit mások megtehetnek, csak azt, amit az Úr enged!

Eleinte azt hisszük, hogy ez az igazi rabság! De hol van akkor a szabadság?

A szabadság érzetét tulajdonképpen a megnyílt szellemünk és a megtisztított lelkünk által éljük át úgy, hogy a Szent Szellem által fokozatosan előjönnek a rég eltemetett, elfelejtett bűnök és a megromlott jellemünk, amelyek a megbánás, a megvallás, majd a megbocsájtás után eltűnnek örökre!

Ezután már nem nyomasztanak, nem fájnak a régi sebek és ezáltal Isten megajándékoz a szabadság érzetével.

Csodálatos, alig felfogható érzés, hiszen eddig ilyen jól, ilyen szabadnak még soha nem éreztük magunkat! Nincsenek lelki problémáink, nincsen se depresszió, se lelki fájdalom, eltűnik a félelem az életünkből!

Már nem nyomasztanak a napi gondok, mert teljesen átalakul a gondolkodásunk és új távlatok nyílnak meg előttünk!

A bizalom Istenben megváltoztatja az életünket!
Természetessé válik, hogy semmi nem történhet az életünkben anélkül, hogy Isten ne tudna róla! Tudjuk, hogy bármilyen helyzetben vagyunk, Isten rendezte azt úgy, tehát nincsenek véletlenek!

Tulajdonképpen, az egész életünk a szellem és a lélek körül mozog!

Az értelmünk és a testünk, amire eddig hagyatkoztunk, teljesen háttérbe szorulnak.

Eddig azt hittük, hogy okosságunk, műveltségünk és tudásunk nélkül nem tudunk élni, nem tudunk érvényesülni a földi életben.

Újjászületésünk után azonban rájövünk, hogy ennél sokkal fontosabb a feltétlen engedelmesség Isten iránt!

Ez nem jelenti azt, hogy ezután már ostobák vagy „automaták” leszünk, hanem azt, hogy sok felesleges és értelmetlen dolog gyűlik fel életünk során, amelyeknek el kell tűnniük, vagy háttérbe kell kerülniük. Elméletek, tanok dőlnek meg, és megtapasztaljuk, hogy **életünk bizonyult teljesen letisztul, egyszerű, világos, érthető és élhető lesz!**

Bebizonyosodik, hogy amit eddig nélkülözhetetlennek, nagyon fontosnak tartottunk, mára értéktelenné, használhatatlanná válik!

Gondoljunk bele, hogy ott állunk Jézus Krisztus előtt, aki azt kérdezi tőlünk, mit tettünk életünk során, ami igazán értékelhető? Mi jót tettünk? Vagy csak a saját hasznunkat kerestük? Gondoltunk-e Istenre? Hívtuk-e Őt az életünkbe, hogy Vele éljük azt?

Ami egy kívülállónak butaságnak tűnik, az a keresztény ember szemében természetes és felbecsülhetetlen értékű.

Ilyenkor jövünk rá, hogy mennyire fölösleges és elvesztegetett idő volt az eddigi, szenvedésekkel teli életünk!

Isten nem akarja, hogy feleslegesen szenvedjünk, hanem azt akarja, hogy egyszerűen, de boldogan éljünk, és neki szenteljük az életünket, ne egy tanításnak, vagy egy elvnek áldozzuk oda magunkat!

Az legyen fontos számunkra, ami Neki is fontos!

Kezdjük el Neki és Érte élni, és ne a mi kívánságokkal teli életünket tartsuk fontosnak!

Szeressük annyira Őt, amennyire Ő szeret bennünket!

Ha azt hisszük, hogy ez lehetetlen, akkor tévedünk! Isten már most szeret bennünket, de nem vagyunk ezzel tisztában, mert a bennünk lévő sok-sok lelki akadály miatt még nem tudjuk érezni és elfogadni a szeretetét!

Azonban ha feladjuk az önzésünket és nem mi leszünk magunk számára a világon a legfontosabbak, akkor meg fogjuk tapasztalni Isten túlaradó szeretetét!

Ha mindennap felajánljuk önmagunkat az Úrnak, és ezt teljes szívből kívánjuk, akkor megtapasztaljuk az Ő szeretetét, örömet, biztonságát és gondoskodását!

Ha pedig ezeket a csodálatos élményeket átéltük egyszer, akkor mindig érezni akarjuk! ***Minél többször átélni, megélni Isten szeretetét, mert ennél tökéletesebb érzést soha nem tapasztaltunk eddig!***

Ettől kezdve egyre „könnyebbé” válik az önmagunkról való lemondás!

Persze nem könnyű átadni az akaratunkat, de a „csodás élmény” miatt meg fogjuk tenni!

Jézus Krisztus segíteni fog túljutni minden nehézségen!

Isten szeretete olyan „szárnyakat” ad a lelkünknek, amely által eddig nem tapasztalt szabadság-érzetünk lesz!

Valóságosan átlépünk a „halálból az életbe, a sötétből a világosságba!” Megértjük, hogy igazán az élet erről a szeretetről, világosságról, egyszerűségről és újonnan megtapasztalt bölcsességről szól!

A szeretet = szabadság!

A szeretet olyan erő, amivel képesek vagyunk a mindennapok feladatait megoldani, akadályait elhárítani és ellenállni a kísértéseknek!

A szeretet önzetlen! Annyira önzetlen, hogy már képesek leszünk továbbítani mindazoknak az embereknek, akik körülvesznek!

Az önzetlen szeretet képes arra, hogy azt is szeressük, aki minket nem szeret, aki rosszat gondol rólunk, akinek már oda tudjuk fordítani a „másik orcánkat, hogy oda is üssön”!

Képesek leszünk rá, hogy kényszer nélkül megtegyük a dupla utat, ha valaki kényszerít bennünket arra, hogy

kísérjük el egy darabig! Még az utolsó ruhadarabjainkat is meg tudjuk osztani másokkal.

Teljesen megszűnik a birtoklási és uralkodási vágyunk!

Már nem a világ anyagiassága vezet bennünket, hanem az a Jézus Krisztus, aki föláldozta magát értünk! Aki példát mutatott nekünk, hogy mindazt, amit Ő megtett, mi is megtehetjük, ha Istennek szánjuk oda magunkat és nem egy ügynek!

Ő mindenkinek adja a Szent Szellemet, akiben megtalálható a jóra való hajlam, aki vállalja az Istensíjúságot, aki lemond önmagáról Istenért!

De ha valaki ragaszkodik bármilyen földi dologhoz vagy az egoizmusához, ha nem adja át az élete irányítását az Úrnak, akkor soha nem fogja megtapasztalni se Isten szeretetét, se azt a szabadságot, amely minden értelmet felülmúl!

Rab marad örökké!

Isten = szeretet!

„A békesség Istene pedig tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké.” /Zsid. 13,20-21./

Tudjuk és mégis mindig elsiklunk afelett, hogy a szeretet hihetetlen dolgokra képes! Szeretettel nagyon sok mindent lehet elérni, és tudjuk, hogy a szeretet gyógyít!

A szeretet igazi csoda!

De miért felejtjük el, hogy milyen a szeretet, vagy mi a baj a mi szeretetünkkel?

Sajnos nagyon kevés ember tud úgy szeretni, hogy az eljusson Istenhez.

Az isteni szeretet az, amikor Ő szeret minket, és mi ezt a csodálatos szeretetet felajánljuk /visszaadjuk/ Neki, amit az Atya elfogad, és ezáltal a mi szeretetünk összekapcsolódik Isten szeretetével.

Kialakul egy végtelen adok-kapok szeretet, és ez az a szeretet, ami sok jóra képes!

Megváltoztatja az embereket, jobbra teszi őket.

Az isteni szeretet képes betegségek gyógyítására is!

Feltesszük akkor a kérdést, nekünk miért nem sikerül?

Őszintén nézzünk magunkba, és ha ezt megtettük, akkor rájövünk, mennyi akadály áll útjába a mi valós, tiszta szeretetünknek!

Például, ha haragszunk valakire, aki valamikor megbántott, vagy most is bántanak bennünket, Isten nélkül

nem tudjuk a haragot leküzdeni! Bármennyire is igyekszünk, nem tudunk szeretetet érezni azok iránt, akik megbántanak bennünket és megbocsájtani se tudunk nekik!

Pedig Isten éppen ezt várja el tőlünk! Azokat is szeretnünk kell, akik bántanak, akik nem szeretnek minket!

Azonban, ha kérjük a segítséget és imádkozzunk értük, hogy ők is megtapasztalják Isten szeretetét, akkor nekünk is sikerülni fog a megbocsájtás!

Lelkiismeret-furdalásunk van, mert valamikor ártottunk valakinek?

Kérjünk bocsánatot tőle és igyekezzünk szeretettel gondolni rá, szeretni őt, bármennyire messze van már!

Ebből is látszik, hogy nem könnyű szeretni, sőt nagyon nehéz önzetlenül szeretni, de gyakorlással sok mindent megtanulhatunk!

Figyeljünk arra, hogy a haragot és a csalódást ne dédelgessük magunkban! Engedjük el!

Nem kell mást tennünk, mint imáinkban mindennap elmondani, hogy szeretjük az illetőt, bocsásson meg mindenért, és ha beteg, akkor gyógyuljon meg!

Ezzel nem csak másokat segítünk a szeretet-fogadásban és -adásban, nem csak szeretetet tudunk továbbítani ezzel a módszerrel, hanem csodálatos módon mi is nagyon boldogok leszünk és az energiánk megsokszorozódik! Hihetetlen érzésben lesz részünk, amellet, hogy másoknak is ugyanezt az érzést továbbítjuk!

Aggódunk valamiért vagy valakiért? ***Bízzunk Isten mindenhatóságában!***

Az aggódás is meggátolja a szeretet terjedését. A szívünkben fájdalmat érzünk, a gondolkodásunk nem tud

másra koncentrálni, mint az aggodalmunk tárgyára, ezzel kirekesztjük Istent, és ez azt bizonyítja, hogy még nem tudunk megbízni Benne!

Ha nincs bizalom, akkor nincs valós hitünk se, így kapcsolat sem jöhet létre Istennel, vagy rövid időn belül megszakad!

Irigyek, féltékenyek vagyunk másokra?

Akkor kezdjük el adakozni!

Tegyük jót azokkal, akikre irigyek vagy féltékenyek vagyunk!

Először nagyon fáj az adakozás, de lassan megtanulhatjuk az önzetlen adást, ami egyre nagyobb örömmel tölt majd el bennünket!

Magányosak vagyunk?

Kérjük Jézus Krisztust, hogy legyen a társunk és ezután soha többé nem érezzük egyedül magunkat!

Rászoktunk valamire és nem tudunk megenni nélkül?

Kérjük Jézus Krisztus segítségét! Segíteni fog! Nagyon hamar be fog következni a csoda, még akkor is, ha ezt még nem érezzük át igazán, de ***ha mindennap gyakoroljuk és az életünket próbáljuk a szeretethez igazítani, ha nem hagyjuk, hogy bármi vagy bárki kizökkentsen bennünket a szeretet légköréből, akkor csodálatos dolgokra leszünk képesek Isten segítségével!***

Akkor is segít a szeretet-továbbítás, ha messze van tőlünk az az ember, akit szeretünk, akinek kérjük a bocsánatát, akinek kérjük a gyógyulását!

Ami nagyon fontos, hogy mindig ***mindenért adjunk hálát Istennek!***

Ne hagyjuk, hogy bármi felizgasson bennünket, legyen az akármilyen komolyan veszélyeztető tényező, hiszen Istennel, és a szeretettel minden negatív folyamat meg tudunk változtatni!

Legyünk állhatatosak a szeretetben!

Ha úgy érezzük, hogy valami vagy valaki durván megsértett bennünket, esetleg nehéz anyagi helyzetünkben kétségbeesés kerülget, hogy mi lesz velünk, akkor is forduljunk Istenhez!

Ne felejtjük el, hogy a harag, a düh, a gyűlölet, a pánik, a félelem és az aggodás minden ember ellensége! Erőt és energiát veszítünk általuk, amelyek kétségbeesésbe kergetnek bennünket!

A hittel és szeretettel viszont energiát veszünk fel, és ezt továbbíthatjuk nem csak a szeretteinknek, hanem mindenkinek, akinek szüksége van rá!

Ne legyünk személyválogatók!

Azoknak is segítsünk, azokat is szeressük, akiket pillanatnyilag nem tartunk érdemesnek semmi jóra, hiszen ***a szeretetünk által ők is jobbak, szerethetőbbekké válnak!***

Gondoljunk a súlyos betegekre is! Őket is meggyógyítja a szeretet! Akkor is, ha ők nem hisznek Istenben, és akkor is, ha nagyon távol vannak tőlünk!

Ha Istennek nincs más terve az illetővel vagy illetőkkel, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a szeretet, amit Istentől kaptunk és továbbítunk, majd meggyógyítja őt!

Tehát, ne legyünk lusták, kezdjük el tanulni az igaz szeretetet mindennap, hiszen tudjuk, hogy szeretetünk által boldogabb környezetben, boldogabb világban élhetünk!

Istenfélelem

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.” /Zsolt. 111,10./

„Az Úrnak félelme feje a bölcsességnek: a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megutálják.” /Péld. 1,7./

A Bibliában többször van szó arról, hogy féljük Istent, vagy Istenfélelemmel éljük a napjainkat, ami párhuzamba van állítva a bölcsességgel.

De kérdezhetjük, hogy a félelem és a bölcsesség hogyan férhet meg egymással?

Bevallom őszintén, hogy sokáig nem tetszett nekem ez a felszólítás, hogy féljem Istent! Úgy gondoltam, miért kellene félnem bárkitől is? Főleg Istentől, aki szeret engem? Ha szeret, akkor nem kell félni!

Persze, a félelem ebben az esetben félreérthető! Mert ma igazán úgy lehetne „fordítani”, hogy ***legyünk óvatosak, figyeljünk állandóan Istenre, hogy csapdákba ne essünk!***

Képzeljük el, hogy Isten olyan tiszta, olyan igazságszerető, hogy még egy mikroszkópnyi rossz sem található meg benne!

Ezért ugyanezt elvárja azoktól is, akik Őt választják, hogy bennük se legyen semmi rossz!

Ez azt jelenti, hogy nem tűr meg egy „ártatlannak látszó” hazugságot, trágár, rosszindulatú beszédet, csalást, egy félreérthető szót vagy helyzetet!

Persze, ez a szó, hogy „ártatlan”, a bűnnel kapcsolatban csak a mi szótárunkban létezik, Istennél nem!

Nem tűr meg semmilyen rosszindulatot sem, amely, ha nem vigyázunk, egyre jobban fokozódik, betölti a lelkünket és ténylegesen elveszítjük az önkontrollunkat!

Minden csábításnak, bármilyen kecsegtetőnek látszik is ránk nézve, amely eltereli Istentől a figyelmünket, háttalannak kell lennie számunkra!

Mint tudjuk, Ádámnak és Évának is el kellett hagynia az Édent, és ezáltal Isten védelméből is kiestek, mert hagyták magukat elcsábítani.

Isten semmit nem tűr meg, ami az igazságot elferdíti, a tisztaságot bemocskolja!

Ezért életünk minden pillanatában tisztának és őszintének kell lennünk ahhoz, hogy közösségben maradjunk Vele!

Ha bármiben vétkezünk, azt érzük el, hogy megszünteti velünk a kapcsolatot! Nem vállal közösséget olyan emberrel, akiben megtalálható a bűnnek akár „tűhegnyi foltja”, mert a bűn továbbterjed és beszennyezi az egész lelkünket! /Ez az úgynevezett kovász./

Nincs megállás, mert ha csak „egy kicsit is engedünk bármilyen csábításnak”, akkor ismét a bűnnek leszünk a szolgái. Ez pedig azzal jár, hogy megszakad a kapcsolat, megszűnik a védelem, a biztonság a szeretet, az öröm, és az elégedettség!

Akkor is megszakad a kapcsolat, ha nem engedelmeskedünk! Ha mi tervezzük meg a napjainkat vagy a holnapjainkat! Ha előre gondolkozunk, hogy mit fogunk tenni, esetleg mit mondunk majd valakinek. Már ezt se

tehetjük meg, hiszen Isten rendelkezik az akaratunkkal, tehát semmit előre nem tervezhetünk el!

Amikor átadtuk az Úrnak az akaratunkat, attól fogva Isten rendelkezik testünkkel, lelkünkkel és szellemünkkel! Az egész lényünk az Ő irányítása alá kerül!

Ha ennek ellenére valamit önállóan akarunk megvalósítani, azzal vétünk Isten ellen és az lázadásnak minősül. Ha pedig lázadunk, akkor Ő tovább nem irányíthat minket, ezért meg kell szakítania velünk a kapcsolatot!

Már megszoktuk, hogy egyfolytában kapjuk a szeretetet, részesülünk az örömeiben, olyan biztonságérzetünk van, amelyet azelőtt soha nem éreztünk, lelkileg stabilak, szabadok vagyunk, és ki nem mondott és fel nem tett kérdéseinkre is kapjuk a válaszokat! A mindennapjainkban természetes lett számunkra Isten bölcs vezetése!

Na, ezek szűnnek meg azáltal, ha vétkezünk vagy lázadunk!

Ettől kell annyira félnünk, hogy el ne veszítsük ezeket az adományokat, mert a hiányuk tényleg a poklot jelentik számunkra!

Isten nélkül, „kapaszkodó” nélkül, lelkileg nagyon súlyos helyzetbe kerülünk!

Ha már megtapasztaltuk az Úr közelségét, ha már részesei voltunk az adományainak, akkor ezután már nem akarunk nélkülük élni, mert ezek nélkül kifosztottak, megaláztak, árvák és szegények vagyunk!

Ezután a földi életet Isten nélkül már nem tudjuk élni! Tisztában vagyunk azzal, hogy miről kell lemondanunk, és ezt a veszteséget nehezen lehet kibírni!

Hát ez az Istenfélelem és a bölcsesség kezdete!

Annyira óvatossá válunk a tanulás, a próbák és a mindennapok során, hogy lassan megtanuljuk, hogyan kell viselkednünk, mit mondhatunk, mit tehetünk, nehogy visszakerüljünk az eredeti állapotunkba, nehogy megint Isten nélkül kelljen élnünk!

Amíg nem tapasztaltuk meg Isten közelségét és az adományait, addig igazán nem hiányzik! **Vagyis tudatosan nem hiányzik!**

Azt érezzük, hogy valami hiányzik, valami nem stimmel velünk, és igyekszünk pótolni sok mindennel, csak azzal nem vagyunk tisztában, hogy mi nélkül éltünk eddig! Sodródtunk ide-oda, belemerültünk a munkánkba, a családi és egyéb feladatokba, és különböző élvezetekbe, de ha egyszer megtapasztaltuk azokat a csodákat, amelyekkel Isten eláraszt bennünket, azután már létezni se akarunk és nem is tudunk nélkülük!

Ezt nevezik a bölcsesség kezdetének, Istenfélelemnek!

Vigyázzunk hát, nehogy elveszítsük az Ő szeretetét!

Nekünk kell eldöntenünk, hogy akarunk-e Neki engedelmeskedni, vagy sem?

Akarjuk-e hogy az akaratunk megegyezzen az Ő akaratával?

Isten felkínálja mindenkinek az adományait, a mi döntésünk az, hogy elfogadjuk-e, vagy se?

„Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik.

Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert akik őt félik, nincs fogyatkozásuk.” /Zsoltár 34,9-10./

A szeretet

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.” /Zsoltár 106,1b./

A szeretet nagyon hiányzik, ha nem kapjuk meg. Az igazi szeretetben „lubickol” az ember. Biztonságban érzi magát. Hatalmas támasz a szeretet!

A szeretet éltető erő, amely építi a lelket és a testet!

Szeretet állapotában könnyűnek, légiesnek érezzük magunkat. Ennél szebb érzést el se lehet képzelni!

A szeretettel öröm is párosul és elképzelhetetlen szabadságérzetünk van: „át tudnánk ölelni az egész világot!”

Mi tagadás, mennyei érzés!

Ha szeretet nélkül élünk, akkor úgy érezzük magunkat, mint a „partra vetett hal”!

Nem akarjuk elhinni, hogy szeretet nélkül kell élnünk! Magányosak, elveszettek vagyunk, súlyos depresszióban szenvedünk, ha nem szeretnek és ha nem szerethetünk senkit!

Nagyon rosszul viseljük a szeretet hiányát, hiszen ***alapvető szükségletünk, hogy szeressenek és szeressünk!***

Ha szeretünk, akkor szeretnénk megosztani ezt az érzést, ezt a csodát másokkal is, aminek az a következménye, hogy még inkább szeretni fogunk és kimondhatatlanul boldogok vagyunk!

Ezt a kibeszélhetetlen szeretetet akarja Isten minél több emberrel megtapasztaltatni!

Felbecsülhetetlen kincs! Olyan csodálatos élmény, amit Isten nélkül ember embernek nem tud átadni!

Azért sem, mert mi alapvetően önzőek vagyunk! Elsősorban magunknak akarunk minden jót megszerezni és csak azután másnak!

Legfontosabb számunkra az egoizmusunk, hogy nekünk jó legyen! Más már nem annyira érdekel minket!

A belső „kör” a fontos! A családunkon kívül másokkal ritkán, esetleg érdekből törődünk. Főleg, ha valami hasznunk is származhat belőlük!

Ezzel el is zártuk magunkat és persze másokat is a szeretet útjától!

Igazán nem tudunk szeretetet adni, se kapni!

Sajnos, mi szabtuk gátat a szeretetünknek!

Mivel Isten azt akarja, hogy el tudjuk fogadni az Ő szeretetét, ezért először kudarcélményeket kell átélnünk!

Annyira önhittek vagyunk, hogy fel se tudjuk fogni, mennyire szükségünk van az Ő szeretetére!

Meg vagyunk győződve arról, hogy mi tökéletesen irányítjuk az életünket és ez így van jól!

E miatt Jézus Krisztus kénytelen kudarcok sorozatába juttatni minket mindaddig, amíg meg nem értjük, hogy egyedül Isten által van megoldás a földi életünkre!

Ha Őt el tudjuk fogadni és általa az Atyát, csak ebben az esetben lehetünk részesei ennek a csodálatos szeretet folyamnak, a kibeszélhetetlen boldogságnak és a légies könnyebbségnek, és ezzel arányosan a végtelen szabadságnak!

Ezeket, és ennél sokkal több értéket kapunk cserébe, ha átadjuk az akaratunkat Istennek és elindulunk Jézus

Krisztus útján! Vállaljuk azokat a „pillanatnyi” nehézségeket, amelyek szembeállítanak bennünket saját gyarlóságainkkal. Hagyjuk, hogy a Szent Szellem által megtisztuljon a lelkünk, hogy végül Jézus Krisztus megoszthassa, átadhassa nekünk a saját jellemét, életét, amely által részesülünk az Atya szeretetében is.

Hihetetlennek tűnik, de igaz, hogy már a földi életünkben is részesülhetünk ebben a kegyben, ebben a csodában!

Minden rajtunk múlik, megtesszük-e a lépést Isten felé? Komolyan vesszük-e Őt?

Amíg nem tapasztaltuk meg az igazi szeretetet, addig nem is vágyódunk utána!

Azonban, ha egyszer már átéltük, mindig érezni akarjuk azt!

Addig is pótcselekvésekbe menekülünk; dolgozunk „látástól, vakulásig”, feláldozzuk magunkat a munkának, esetleg a családnak, hajszoljuk a pénzt, gyűjtögetünk mindenféle holmit, rosszabb esetben belevetjük magunkat különböző játékokba, amiket nem tudunk abbahagyni, mert szenvedélyünké válnak.

Még rosszabb esetekben alkohol mámorába vagy kábítószer élvezetébe menekülünk.

Soha nem fogjuk megtapasztalni a lélek igazi szabadságát, a szellemi szeretetet, ha nem fogadjuk el Jézus kedves hívását; **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan ...”**

A születés

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. ... Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.

... Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.”
/János 8,12b, 36, 51./

Ha az emberek nem jönnek rá még ebben a világban, hogy miért születtek meg, akkor az egész életüket elvesztegették!

Elmulasztják megtenni a legfontosabb dolgot; az újjászületést Jézus Krisztus és a Szent Szellem által!

Ebben az esetben, nem sok értelme volt az életüknek! Hányan távoznak így ebből a világból!

Az biztos, hogy ők egyszer mindenféleképpen nagyon megbánják, hogy elszalasztották az egyetlen esélyüket!

Keserves érzés lehet az, amikor ott állnak az Úr előtt és szembesülniük kell az elmúlt életükkel!

Minden napvilágra kerül! Nem mindegy, hogy szégyellnünk kell-e magunkat valamiért, vagy örülünk annak, hogy életünk egy részét már újjászületve, Jézusnak alárendelve éltük, és ezáltal a múltban elkövetett vétkeinket és a rossz hajlamainkat még itt a földi világban eltörölték!

Ebben az esetben a régi életünk itt a Földön lett bevallva, megbánva, és megbocsájtvá.

Nem mindegy!

Most még van lehetőség a helyrehozatalra!

Ne halogassuk tovább a dolgot, hanem most kérjük Jézus Krisztust, hogy jöjjön, és irányítsa az életünket!

Sajnos, sokan félremagyarázzák Isten jóságát! Azt hiszik, hogy bármit elkövethetnek, bárhogyan élhetnek, hiszen Isten úgys mindent megbocsájt nekik!

Valóban, Isten szerető és megbocsájtó Isten, de a bűnt nem tudja megbocsájtani, a bennünk lévő bűnös hajlamot se!

Vegyük például az első emberpárt. Isten szerette őket, mindent megadott nekik. Azonban Ádám és Éva semmi-be vette azt a csodálatos harmóniát, amiben addig éltek! Természetes volt, hogy mindent megkaptak Istentől, mégis többre vágytak.

Ádám és Éva semmibe vették azt a csodálatos harmóniát, amiben addig éltek!

A másik nagy probléma, hogy Ádám tudta, hogy rosszat tett, de a **tettéért nem vállalta a felelősséget**, ezért a bűnét áthárította Évára, Éva pedig a Sátánra.

Egyikükben sem volt megtalálható a megbánás! Itt már tényleg nyilvánvaló lett, hogy a rosszra való hajlam beköltözött a szívükbe.

Engedetlenségük révén beengedték a gonosz szellemeket, amelyek megfertőzték a lelküket és a szellemüket, így Istennek már nem marad hely!

Isten szerint engedetlenek voltak Vele szemben! Ez az Ő szemében lázadás volt, hiszen tiltása ellenére akarták tudni a jót és a gonoszt.

Sajnos ugyanezt a hajlamot örököljük mi is, és ettől a hajlamtól szabadít meg Isten úgy, hogy a Fiában újjá kell születnünk!

Ebben az esetben biztosak lehetünk abban, hogy Isten elkészítette a helyünket, és vár minket, hiszen már itt a földi életünkben is számtalan megerősítést és ízelítőt kapunk a mennyei világból.

Ha viszont nem születünk újjá, még mindig lehet esélyünk abban az esetben, ha valaki imádkozik értünk, és közbenjárásuk által lehetséges, hogy mégis bejutunk a mennyei hajlékba, azonban nem biztos, hogy ez jó lesz így nekünk, hiszen ott még nagyobb fájdalommal jár a megtisztulás és az újjászületés!

Szeretjük azt hinni, hogy Isten mindent megenged és mindent megbocsát, ez azonban ámtás!

Tényleg megbocsát abban az esetben, ha úgy hittük, hogy nem volt bűn, ahogyan eddig éltünk, amit tettünk, s csak később, amikor Isten Szent Szellemé megvilágosítja a tetteink súlyát, a bennünk lévő rossz hajlamot, ha ezekkel szembesülünk és őszintén megbánunk mindent, majd bevalljuk, hogy valóban bűnös emberek vagyunk!

De arra gondolni, hogy gátlástalanul mindent megengedhetünk magunknak, abban a hitben, hogy Isten úgylis megbocsátja, akkor nagyot fogunk csalódn!

Ha belegondolunk, akkor **se Ádámmal, se Jézussal nem vállalt közösséget, amikor a bűnt „vették magukra”!**

Jézus bűntelen volt, de az emberiség bűne miatt kellett szenvednie, és ezt a **BŰNT kellett testében felvinnie a keresztre!**

Isten nem vállal közösséget a bűnnel!

Jézus esetében az emberiség váltsága volt a tét! Isten az emberiség lelkét akarta megmenteni azzal, hogy a Fiát átadta a bűnnek, a testi és a lelki fájdalmaknak!

Ezért minden embernek, aki vállalja az újjászületést, Jézus Krisztus és a Szent Szellem /Lélek/ vezetésével át kell mennie testi és lelki fájdalmakon, ahhoz, hogy megtisztulva, új emberként álljon rendelkezésére Istennek és vigye végre az Ő akaratát!

Ennél szebb és gyönyörűbb érzés nem érhet embert, csak ha már újjászületett!

„Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örök-kévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.”
/Zsidókhöz írt levél 9,14/

Van remény!

**„Ekkor felelvén Jézus, mondta néki: Óh, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyult az ő leánya attól a pillanattól fogva.”
/Máté 15,28./**

Sokszor nem vesszük észre, hogy nem a kijelölt úton haladunk, hanem már régen letértünk arról az útról, amelyen elindultunk.

Jézus Krisztus számtalanszor igyekszik felhívni a figyelmünket erre, de mi ezt vagy nem vesszük figyelembe, vagy nem vesszük észre és folytatjuk eddigi életünket.

Azonban egy idő után kilátástalan, kétségbeejtő helyzetbe kerülünk. Képtelenek vagyunk felfogni, hogy miért pont velünk történnek meg ezek a drámai események? Hiszen eddig minden „jól működött!”

Életünk során, az Úr sokszor kemény próba elé állít minket, és ezekben a próbákban kell helyt állnunk, hiszen a próbák közben derül ki, hogy milyen és mekkora hittel rendelkezünk?

A családukon belül bekövetkezett bajok, tragédiák során eszmélünk föl a mindennapok taposómalmából, ekkor jövünk rá, hogy nem mi irányítjuk az életünket, hanem nálunk sokkal nagyobb erők!

Mi olyan kicsik és esendők vagyunk, és úgy érezzük, hogy bár sokszor szétfeszít bennünket a tenniakarás, mégse tehetünk semmit!

De miért következik be a baj?

***Az Úrnak igaz hitre, igaz hívőkre van szüksége!
Olyan emberekre, akik állandóan figyelnek Rá és ébe-
rek minden rezdülésére!***

Ha elterelődik a figyelmünk, akkor kénytelen felrázni, felébreszteni bennünket!

Ám ha még ekkor se figyelünk Rá, akkor valamilyen tragédiával, súlyos, kilátástalannak látszó helyzettel hívja fel a figyelmünket magára, az **Ő AKARATÁRA!**

***Azt kívánja minden lélektől, hogy maximálisan irá-
nyítása alatt éljenek!***

Ha időben észrevevesszük és megértjük, hogy mit kíván tőlünk az Úr, akkor van lehetőség a dolgok rendbehozatalára, a szenvedések enyhítésére, illetve megszüntetésére.

Ebben az esetben Isten helyreállítja az életkörülményeinket, nekünk meg az a feladatunk, hogy felajánljuk és Jézus Krisztus rendelkezésére bocsássuk az akaratumkat!

Minden imádkozás alkalmával kérjük az Urat, hogy rendelkezzen az akaratumkkal!

Először nem fogjuk tudni átadni az életünk felett az irányítást, de ebben is a segítségét kell kérnünk, hogy mihamarabb bekövetkezzen az akaratumk átadása!

A kérésünkkel legyünk mindig állhatatosak! Mint a fenti idézetben a kananeusi asszony.

Bár őt először elutasította Jézus, ám mégsem hagyta magát elzavarni, nem tágitott, mert **hitte és tudta, hogy egyedül Jézus az, aki tud segíteni a lányán,** és ezzel az asszony családján.

Igaza lett, hiszen Jézus, amikor látta, hogy mekkora hit lakozik benne, teljesítette a kérését és meggyógyult a lánya.

Ezért mi se tágíthatunk a kérésekben, még akkor sem, ha a látszat mást mutat!

Nem szabad kétségbeesnünk, se kételkednünk!

Jusson eszünkbe, hogy Isten mindenható akarattal rendelkezik, tehát bármit megtehet! Gyógyíthat és elvehet!

Ha a hitben kitartóak vagyunk, akkor kapjuk a minden értelmet meghaladó szeretetet és örömet!

Jézus is azokat az embereket gyógyította meg, akiknek volt hitük.

Ha a betegnek nem is volt igazi hite, de a hozzátartozók hittek Isten gyógyító erejében, akkor is csodát művelt!

Merjünk őszinte szívvel hinni Isten gyógyító képességében!

Figyeljünk állandóan az Úrra, és mondjunk hálát Neki, még abban az esetben is, ha eddig nem következett be semmi változás!

Hálával erősödik meg bennünk a hit!

Nagyon fontos tudnunk, *hogy addig nem történik semmi pozitív változás az életünkben, amíg őszintén fel nem ajánljuk az akaratunkat Istennek!*

Igaz, hogy az akaratátadás fájdalmonkon visz bennünket keresztül, később azonban a világ legboldogabb emberévé fogunk válni!

A megtisztulás

„Jézus ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” /János 8,12./

Isten irányítása nélkül sötétségben élünk. Sötét erőnek vagyunk kiszolgáltatva.

Isten bennünket a világosságra hív! Tőlünk függ, hogy elfogadjuk-e?

A világosságot csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha alávétjük magunkat a tisztulási folyamatnak, és ha az akaratunkat átadjuk az Úrnak!

A világosság = szeretet, öröm, lelki tisztaság, lelki egyszerűség.

Amíg nem vagyunk tisztában azzal, hogy nem mi irányítjuk az életünket, csak a döntés joga a miénk, addig a következményeket nem tudjuk.

Addig nem tudhatjuk azt se, hogy mi a lelki és mi a szellemi bennünk? Csak felületesen ismerhetjük magunkat.

Ez azért van, mert Isten a szellemünket, a lelkünkkel védi, hogy majd egyszer megnyithassa azt.

Ha eljutunk a „bölcességünk” határához, amikor tehetetlennek érezzük magunkat és azt akarjuk, hogy az Úr irányítsa az életünket, akkor Isten megnyitja a szellemi csatornánkat, amely által a Szent Szelleme egyesül a mi szellemünkkel és közvetlen kapcsolat alakul ki közöttünk.

Engedelmességünk és figyelmünk révén megérteti velünk, hogy mi miért történik velünk, illetve másokkal?

Megértjük a világban való történéseket. Értjük azt is, hogy mit kíván tőlünk Isten!

Beindul az életünkben egy tisztulási folyamat, amelynek során fokozatosan szabadok leszünk, és ezen felül megosztja velünk a bölcsességét, ami által egy teljesen új élet alakul ki bennünk.

Így az egyéniségünk helyett a személyiségünk kap nagyobb jelentőséget.

Ha a lélek /egyéniiség/ irányítja az életünket, akkor a függetlenség útját járjuk. Mindentől és mindenkitől függetlenek akarunk lenni!

A valóságban azonban nem vagyunk függetlenek, csak Istentől vagyunk nagyon távol, és emiatt a Sátánhoz kerültünk sokkal közelebb!

A probléma az, hogy nagyon sokáig nem vagyunk ezzel tisztában!

Amikor nem vagyunk elégedettek a lelkünk és a testünk irányításával, amikor a hiányérzet egyre növekszik bennünk, addig nem is támad bennünket a Sátán!

De amint elkezdjük keresni Istent és a tartós, jó megoldást az életünkre, akkor számíthatunk arra, hogy sok mindent bevet annak érdekében, hogy soha ne érijük el a célunkat!

Ezért is nagyon fontos, hogy mindig figyeljünk Jézusra, figyeljünk a belső hangra, ami figyelmeztet bennünket! Hallgassunk Rá!

Ha rátaláltunk Isten Útjára, Jézus Krisztusra, akkor beindul a tisztulási folyamat, közben megnyílik a szelle-

mi csatornánk is. Ekkor értjük meg igazán és ekkor világosodik meg előttünk, hogy kik vagyunk mi valójában!

Ekkor érzük el azt az állapotot, amikor összhangban van a testünk a lelkünk és a szellemünk!

Ekkor mondhatjuk el magunkról, hogy egészségesek és boldogok vagyunk, harmóniában élünk!

Ugyanis az egyéniségünk szabad és független akar lenni Istentől és mindenkitől, de amikor bekövetkezik az akaratunk átadása Istennek, akkor a személyiségünk tud érvényesülni, amely ha egyesül Isten személyiségével, akkor teljesen megegyezik azzal.

Ezután Jézus Krisztus irányítja az életünket, melynek révén sok, eddig soha nem tapasztalt élményben lesz részünk!

Sok mindent tudni fogunk, amit mások nem tudnak, nem értenek.

Előre tudhatunk bizonyos történésekről. Figyelmeztetéseket kapunk, hogy mitől óvakodjunk, mit tegyünk stb.

Istennel, vagy nélküle?

„A mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk, meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.” /1János 1,3b-4./

A legtöbb problémánk nem a Sátánnal és a gonosz szellemekkel van, hanem a bennünk lévő önzéssel.

Ne keressük, hogy hol a gonoszság bennünk, mert sokszor nem erről van szó, hanem inkább arra gondolunk, hogy tele vagyunk különböző kívánságokkal, vágyakkal és elégedetlenséggel.

Figyeljük meg azt is, hogy mennyivel többre tartjuk magunkat másoknál!

Mindent, amit most még szépnek, jónak és értékesnek tartunk, azt Istennek le kell rombolnia bennünk, hogy eggyé válhassunk Vele.

Ehhez azonban nekünk is engednünk kell! Sőt, ha már felismertük, hogy mi okoz problémát a mindennapi kapcsolatunkban, akkor kérnünk kell a segítségét!

„Normális körülmények között” nem szívesen mondunk le se a lelkünk, se a testünk kényeztetéséről.

Jézus azt mondja, hogy „add el, amid van, oszd szét a szegények között”, azt is, hogy „hagyd el apádat, anyádat, az addigi életedet minden „fontosságával” együtt, és „jer, kövess engem.”

Ezeknek a felszólításoknak Isten Szent Szelleme /Lelke/ nélkül senki sem tud eleget tenni, hiszen mindannyian ragaszkodunk a családunkhoz, a barátainkhoz, az

otthoni kényelmünkhöz, a tárgyainkhoz, a munkánkhoz, a biztos megélhetésünkhöz stb.

Tehát első hallásra lehetetlennek tűnik, hogy mindezt megtegyük.

Azonban Istennek semmi se lehetetlen! Ezért hoz bennünket olyan helyzetbe, amit mi magunk nem tudunk megoldani.

A körülményeink megváltoztatásával kénytelenek leszünk lemondani a luxus- és kényelmi dolgainkról. Vagy így, vagy úgy, de mindenféleképpen elveszíthetjük a legfontosabbnak tartott dolgainkat, illetve a számunkra fontos, nagyon szeretett embereket.

Istennek muszáj ilyen drasztikus megoldáshoz folyamodnia, mert ha nem teszi meg, akkor nem Ő lesz a szívünkben és az elménkben az ELSŐ és EGYETLEN!

A lényeg, hogy eleinte fájni és hiányozni fog a megszokott életünk, de ez a hiányérzet és fájdalom egyre csökken majd az idő múlásával, és betölti Isten végtelen nagy szeretete!

Nagyon sok idő telik el, amíg végre el tudjuk engedni mindazokat, és mindazt, aki, illetve ami eddig fontos volt az életünkben.

Tíz-húsz, akár több év is elmúlhat, mire egyszerűvé és engedelmessé válunk Isten számára. Tőlünk függ az idő. Minél hamarabb engedünk, annál hamarabb következnek be az életünkbe a pozitív változások!

Eljön az az idő, amikor rájövünk, hogy egygyé kell válnunk Jézus Krisztussal és általa az Atyával, hogy helyreálljon az eredeti kapcsolat közöttünk!

Amíg mindez nem következik be, addig a saját akaratunk csapdájában vergődünk.

Ilyen csapda lehet a kívánság, az elégedetlenség, a félelem, az aggodás stb.

A legnagyobb akadály az életünkben, ami eltávolít bennünket Istentől:

A kívánság:

Ha meglátunk valamit vagy valakit, ami vagy aki nagyon tetszik nekünk, akkor mindenáron meg akarjuk szerezni, birtokolni és uralni akarjuk. El se bírjuk képzelni az életet nélkülük. Ha megkaptuk vagy elértük a vágyaink tárgyát, akkor jön a következő csábítás, aminek szintén nem akarunk ellenállni, és soha, de soha nincs vége!

Elégedetlenség:

Gyakorlatilag semmiben nem szenvedünk hiányt, de mégis van valami, ami nem a miénk, ezért örök elégedetlenségben élünk.

A bennünk lévő vágy mindig többet és többet akar! A jónál mindig van még jobb!

Ezért mindenféleképpen le kell mondanunk az önzésünkről és a kívánságainkról, amely távol tart Istentől!

Általában tudjuk, mit akarunk elérni, milyenné szeretnénk válni, de sok mindent nem tudunk önmagunkról. Ezért akarjuk „megvalósítani”, illetve kibontakoztatni önmagunkat. Kutatjuk, hogy igazából kik vagyunk, keressük az identitásunkat /hovatartozásunkat/.

Isten nélkül nem tudjuk megismerni a valós énünket, emiatt sokszor nem is tudunk kibékülni önmagunkkal.

Ha sikerül az egyéniségünkről lemondani, akkor lehetővé válik, hogy megismerjük a személyiségünket, amely maximális elégedettséggel párosul.

Ha mindez bekövetkezik, akkor a személyiségünk egyesül Jézus Krisztus személyiségével és általa Istenével! Ez olyan csoda, olyan harmonikus állapot, amelyet még soha nem tapasztaltunk meg eddigi életünkben!

Ezért a megtapasztalásért sok mindenről kellett lemondanunk, azonban *Isten cserébe MINDENT nekünk ajándékozott!*

A személyiségünk érvényesülésével már nem esik nehezünkre az engedelmesség, sőt ezt tartjuk természetesnek!

Természetes, hogy mindig *Isten akarata* érvényesül az életünkben, mert tisztában vagyunk azzal, hogy az **TÖKÉLETES!**

Ez a harmonikus kapcsolat mindaddig tart, amíg meg nem engedjük, hogy a földi élet gondjai, bajai, kívánságai és félelmei eltérítsenek minket Istentől!

Ha bármelyiknek engedünk, akkor ezzel Istent bántjuk meg, hiszen azt bizonyítjuk a viselkedésünkkel, hogy már nem bízunk meg Benne!

Ha a hitünk valódisága meginog, akkor megszakad a kapcsolatunk. Ezáltal sivár, magányos, rossz életbe csöppenünk vissza, amit nehezen tudunk elviselni! Tele leszünk újra félelmekkel, elégedetlenséggel.

Nagy árat kell fizetnünk a bizalmatlanságunkért!

Hétköznapi csodák

„Járjatok, amíg világosságotok van, hogy a sötétség ne lépjen meg titeket.” /János 12,35./

Mindannyiunkkal történnek csodák nap, mint nap, csak sokszor nem vesszük észre, vagy nem tulajdonítunk nekik semmilyen jelentőséget.

Azt hisszük, hogyha jó dolog történik velünk, akkor szerencsések vagyunk, ha pedig valami rossz dolog történik, akkor pedig balszerencsések!

Pedig olyan, hogy szerencse, illetve balszerencse nem létezik!

Rajtunk kívül álló szellemi erők befolyásolják, irányítják az életünket, hol rosszul, hol jól. Attól függően, milyen szellemi hatalom alatt állunk, illetve élünk.

Persze, ebben nekünk is van némi befolyásunk, mert minden attól függ, hogy melyik szellemi hatalom által felkínált lehetőséggel élünk?

Mindig vannak alternatívák és azt mi döntjük el, hogy merre akarjuk vezetni az életünket. Ezzel általában nem vagyunk tisztában és legtöbbször az ösztöneink, vagy az érzelmeink irányításával választjuk meg az utunkat.

Nagyon sok hibát követünk el, nagyon sok téves döntést hozunk, és rendszerint csak későn jövünk rá, hogy mit kellett volna tennünk, vagy mit kellett volna mondanunk.

Sajnos legtöbbször csak utólag vagyunk okosak!

Nem volna szabad kétszer vagy többször elkövetni ugyanazt a hibát, de mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy elkövessük.

Sokszor csodálkozunk azon, hogy hogyan lehet az, hogy már megint elromlott az életünk? Mit lehet itt tenni?

Hogy elkerüljük a „csöbörből vödörbe” jutást, ***sose hagyjuk ki Jézus Krisztust az életünkéből!*** Ne felejtsünk el segítséget, illetve tanácsot kérni Tőle!

Figyeljünk az „apró” jelekre, figyelmeztetésekre! Mert bizony sok-sok figyelmeztetést kapunk, amit rendszerint el szoktuk hessegetni, lényegtelennek tartjuk! Pedig ha figyelünk és a figyelmünk nem lankad el, akkor nagyon sok csodának leszünk a részesei!

Az igaz barát

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért... Titeket pedig barátainak mondalak.” /János 15,13-15./

Jézus Krisztus nem azt kéri tőlünk, hogy haljunk meg érte, hanem hogy engedjük át az életünket Neki, mint ahogyan Ő is átengedte életét Istennek.

Nem elég csak egyszer lemondanunk Isten javára, hanem mindennap újra meg újra át kell adnunk életünk felett az irányítást.

Ha nem tesszük meg mindennap, akkor ki leszünk téve a kísértéseknek, amelyeknek nem tudunk majd ellenállni, és ezáltal eltávolodunk Istentől és megszakad a kapcsolatunk Vele!

Ha eldöntöttük, hogy Jézus Krisztus követői leszünk, akkor úgy kell viselkednünk, hogy ne hozzunk Rá ségyent!

Isten használható embereket akar, akik Őt képviselik, akik az Ő akaratát hajtják végre! Akiket példaképül állít olyan emberek elé, akik még most keresik az életük értelmét! Akik nem elégednek meg azzal az élettel, amit élnek!

Nem önmagunknak, nem egy másik embernek élünk, hanem Istennek! Ezért születhettünk meg!

Sajnos elfelejtettük, hogy milyen szörnyű körülmények között tengődünk, mielőtt megszülettünk volna a Földre! Ha emlékeznénk rá, mindent elkövetnénk annak érdekében, hogy soha többé ne kerüljünk vissza oda!

Amíg meg nem világosodunk, addig nem vagyunk tisztában azzal, hogy idegen uralom alatt élünk. Ez a földi élet nem a valóság, nem az otthonunk! Sajnos ezt látjuk valóságnak, pedig ez az élet véges! Majd az ezután következő élet lesz végtelen, örök élet!

Jézus azt mondja: **„Az én országom, az én uralmam nem ebből a világból való.”**

Nekünk is el kell egyszer jutnunk Jézus Krisztus országába, ahol már készítik nekünk a helyet!

„Ne uralkodjék a bűn a ti halandó testetekben.”
/Róma 6,12./

Nem könnyű megszabadulni a bűnös hajlamainktól! Amikor úgy érezzük, hogy bármennyire is szeretnénk, de képtelenek vagyunk tőlük megszabadulni, akkor kérnünk kell és jönni fog a segítség!

Ténylegesen megbizonyosodhatunk arról, hogy Jézus Krisztus valóban Szabadító! Ez a megtapasztalás hihetetlen örömmel párosul! Mindez azonban csak akkor következik be, ha valóban vágyódunk a szabadításra!

Az Úr folyamatosan végzi a szabadítását, mely által az Ő élete is fokozatosan betölt bennünket! A szívünkbe, az életünkbe folyamatosan építi az uralmát.

A sötétségből szépen kivezet a világosságba!

Minél előbb kezdjük el az új szokásokat kialakítani és begyakorolni, hogy mihamarabb a természetünké váljanak!

Mindennap újra meg újra ismételnünk kell, amíg valóban szokásunkká nem válik a teljes jó indulat, a szeretet, az imádkozás, a béketűrés, a megbocsájtás, a segíteni akarás, az adakozás, a türelem stb.

Állandóan gyakorolni kell az újonnan tanultakat!

Ha nem gyakoroljuk mindennap, akkor nem tudjuk valós keresztényként élni az életünket.

A régi szokásainkat pedig meg kell szüntetnünk, meg kell szabadulnunk tőlük!

„Istenfiúságot” csak akkor érhetjük el, ha kíváncsiak és nyitottak vagyunk Istenre, ha vágyunk arra, hogy mielőbb bekövetkezzen a teljes testi-lelki-szellemi átadás!

„Bizony mondom neked, ki nem jössz onnét, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.” /Máté 5,26/

Isten miért kegyetlen?

„De azoknak többségét nem kedvelte az Isten, mert elhullottak a pusztában.

Ezek a példáink azért vannak, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak.

Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leült a nép enni és inni és felkeltek játszani.”

„Se pedig ne paráználkodjunk, mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon huszonhárom-ezren.

Se Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt.

Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen ő közülük zúgolódtak némelyek, elvesztek a pusztító által.” /1. Korinthusi 10, 5-10./

Miért voltak háborúk és gyilkosságok a Bibliában?

A konkrét háborúk és gyilkosságok olyan emberek és embercsoportok ellen folytak, akik bűnben, fertőben és bálványimádásban éltek az életüket. Erkölcstelenek voltak, akik nem vágytak a jóra, csak a gonoszságra. Istentelenek voltak.

A kívánság, a vágy a még jobb utáni vágyakozás anynyira fertőző, hogy még a legjobbakat, a legkiválóbbakat is eltérítheti a helyes iránytól!

Az emberek nehezen állnak ellen, hogy még jobban érezzék magukat!

Ahhoz, hogy Isten népéhez tartozzunk, a **mai napig nem szabad semmilyen közösséget vállalnunk olyan emberekkel, akikben nem található meg a jóra való hajlam!**

Többek között azért se, mert félő, hogy nem mi leszünk nekik a követendő példa, nem mi leszünk jó hatással rájuk, hanem fordítva, ők fognak bennünket úgy befolyásolni, hogy észre se vesszük és már a kárhozatban találjuk magunkat! Csak későn döbbenünk rá, hogy mennyire eltávolodtunk Istentől, ha egyáltalán észre vesszük ezt! Lehet, hogy van visszaút, de az is lehet, hogy már késő visszakozni.

A Bibliában számtalan történetet olvashatunk arról, hogy a kezdetben jól indított emberek bűnbe estek éppen azért, mert olyan közegbe kerültek, hogy észre se vették, mennyire eltávolodtak Istentől.

Volt, akinek volt visszaút, és volt, akinek nem!

Ilyenek voltak például Ábrahám, aki csalt, hogy mentse az életét, Jákob, aki szintén csalással szerezte meg az elsőszülött jogát, Dávid, aki halálba küldte szerelme férjét, a fia Salamon, aki öregségére bálvány-imádó lett, és még folytathatnám.

Ezért is kell kiirtani még az „írmagját” is a gonosz lelkeknek!

Isten azért harcol, hogy a kiválasztott népe ne essen kísértésbe!

Olyan rejtett csapdák vannak, amit nem találunk rossznak. Sokszor nem tudjuk szét választani a jót a rossztól!

Ezért kell, hogy Isten vagy a Szent Szellem időben figyelmeztessen, hogy mit tegyünk, és mit ne tegyünk

meg! Nekünk meg figyelniünk kell a belső hangra és hallgatnunk rá!

Lehet, hogy már képesek vagyunk arra, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól, de annyira csábító a rossz, hogy mégsem tudunk ellenállni a kísértésnek. Ezek a kísértések nem csak Izrael népét, hanem minket is körülvesznek és állandóan „bombáznak”, amíg fel nem adjuk az ellenállást.

Bizony, sokszor észre se vesszük, hogy rosszul döntünk! Abban a hitben élünk, hogy minden rendben van, hiszünk Istenben, és megyünk az úton, csak nem felfelé, hanem lefelé. Eleinte örülünk is ennek, hiszen először könnyűnek érzünk mindent, talán még boldogok is vagyunk, hogy sikerülnek a dolgaink és abban a hitben élünk, hogy Isten áldása van rajtunk.

Ám ekkor bukunk el Isten szemében és ekkor már nem vállal velünk közösséget!

Hát ezektől a csapdától akarta megvédeni Isten a népét úgy, hogy sokszor nem kerülhették el a háborúságot és a gyilkosságokat sem!

A kereszténység, a keresztény hit nagyon komoly dolog! Nem lehet félvállról venni! Vagy hisz az ember, vagy hitetlen!

El kell döntenie, hogy melyiket választja!

Ebben az esetben nincs középút!

Ha hiszünk Istenben, akkor komolyan kell vennünk mindazt, amit elvár tőlünk!

Nem tűrhet meg semmi „sötét foltot” az életünkben, a lelkünkben!

Mindent kér tőlünk, ami eddig a miénk volt, amihez ragaszkodtunk, amit vagy akit szerettünk, és aminek, illetve akinek az elvesztése fájdalmat, hiányérzetet okoz!

Cserébe pedig mindent megad, ami eddig soha nem volt a miénk, ami mindig hiányzott az életünkéből, amit mindig kerestünk, amitől kiegyensúlyozottak, nyugodtak és boldogok lehetünk!

„De amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém.

Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” /Filippi 3,7-8./

A tehercipelés

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak és megterhelgettetek, és én megnyugtatlak titeket.

Vegyétek magatokra az én igámat ...

Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.” /Máté 11,28-30./

Az életben kétféle nehézséget különböztethetünk meg.

Vannak olyan terhek, amiket a bűnök és a kételyek miatt szenvedünk el, és vannak, amiket Isten rak ránk!

Ha Isten nélkül élünk, akkor a bűnök és a kételyek terhei lelkileg egyre mélyebbre sújtanak minket, amikből nem látjuk a kiutat.

Lelkileg teljesen összetörnek!

Hiába fordulunk orvoshoz, vagy szedünk gyógyszereket, az eredendő problémát nem oldja meg egyik sem! Nem találunk enyhülést, illetve szabadulást a gondoktól, bajoktól.

Ezek a nehézségek addig nyomasztanak, bántanak bennünket, amíg nem kérünk Istentől segítséget.

Azonban vannak olyan nehézségek is, amiktől Isten nem akar megszabadítani bennünket.

Mindezt azért teszi, mert ***azt akarja elérni, hogy engedelmessédjünk Neki, és végül visszarakjuk Rá a problémáink súlyát.***

„Vessed az Úrra a te terhedet.”

Ha azt állítjuk, hogy Istenért élünk, Érte dolgozunk, de nincs meg a közvetlen kapcsolat közöttünk, akkor min-

den külső nehézség elviselhetetlenül hat ránk. Depressziótól kezdve, bármilyen súlyos lelki problémánk adódhat.

Azonban ha a kapcsolatunk élő, akkor visszarakjuk Istenre a problémáinkat, és lelkileg megkönnyebbülünk. Szabadokká válunk.

Leveszi vállunkról a felelősség súlyát és nem csak a megkönnyebbülést érezzük, hanem nyilvánvalóvá teszi, hogy ***Ő VAN, és mindezek mellett bebizonyítja, hogy mindenhez van Hatalma!***

Ezért soha ne utasítsuk vissza azt a terhet, amit Isten rakott ránk, /bármilyen nehézségről legyen szó/, hanem kérjük a közös teherviselést!

„Vedd le vállamról a súlyos terhet, és add a te terhedet, ami gyönyörűséges és könnyű!”

Mert ha a probléma meg is marad, az életünk mégis kiegyensúlyozottá válik!

***Mindig elégedettek leszünk azzal az állapottal, ami-
ben éppen vagyunk!***

Nagy szó az ember életében az elégedettség! Hiszen Isten nélkül hosszútávon nem lehet megtapasztalni. Sőt azt az örömet se, ami ezzel párosul!

Lehetsz szegény, egyedülálló, beteg, ha veled van az Úr minden egyszerűvé, élhetővé válik! Semmiben se szenvedsz hiányt, hiszen amire szükséged van, azt mindig megkapod!

Csak kérj, és kapsz segítséget!

Sokan összeroppannak amiatt, hogy nem bírják elviselni azt a helyzetet, amiben épp vannak. Pedig nem kellene így lennie!

Nem kell hozzá se pszichológus, se pszichiáter, mert ők nem tudnak meggyógyítani, nem tudják megoldani a problémáidat, csak tüneti kezeléssel segítenek, ha lehet ezt segítségnek mondani!

Egyedül Isten segíthet!

Ezért kérd szüntelenül és adj hálát mindenért! Mert hálával jön be az életedbe a hit, hálával és imádkozással erősödik meg benned Jézus Krisztus!

Ha tudsz, akkor mindennap olvass el egy-egy részt a Bibliából!

Megtapasztalhatod, hogy miközben olvasod, akkor szeretet, nyugalom és elégedettség érzete leng körül téged!

Az utolsó óra

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővén az ő lámpásaikat, kimennek a vőlegény elé.

Öt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat.

... Mikor pedig visszamentek venni, megérkezett a vőlegény; és akik készen voltak, bementek övele a menyegzőre és bezárták az ajtót.

Később pedig a többi szüzek is megjöttek mondván: Uram! Uram! Nyisd meg minékünk.

Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.

Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljön.” /Máté 25,13./

Az eddigi írásokban már többször volt szó arról, hogy szüntelenül figyelniünk kell!

Az időnket nem szabad elfecsérelni, mert nagy árat fizetünk azért, ha nem tartjuk be az ígéretünket, amit egykor tettünk Istennek!

Megígértük, hogy itt megkeressük Jézus Krisztust és átadjuk Neki az akaratomkat, hogy még a Földi életünkben megtisztuljon a lelkünk és a szellemünk, mely által helyre állhat Istennel a kapcsolatunk.

Ha mindez sikerül, akkor fel tudjon használni minket a céljai eléréséhez, valamint az elkövetkezendő életünkben visszasikerüljünk Isten országába!

Ezért érdemes minél hamarabb alávetnünk magunkat a tisztulási folyamatnak, mert már itt megtapasztalhatjuk a mennyei szeretetet, az örömet, a tisztaságot, a szabadságot, a lelki harmóniát, a nyugalmat, a békességet és a biztonságot!

Ezek mindaddig hiányoznak, és hiányérzetet keltenek, amíg ki nem alakul a közösség Jézus Krisztussal!

Mivel a hiányérzet nem csitul, ezért keressük önmagunkat és keressük az ön-megvalósításunkat.

Azonban hiába erőlködünk, nincs megnyugvás addig, amíg át nem adjuk az akaratunk irányítását!

Itt, a földi életünkben kell megtalálnunk a lelki békénket, a lelki nyugalmost!

Ahhoz, hogy mindezt elérjük, nekünk is akarnunk kell és sok mindenre oda kell figyelünk!

Legyünk óvatosnak! Például ne barátkozzunk olyan emberekkel, akik romlásba vihetnek bennünket, vagy elterelik a figyelmünket Istenről!

Ne engedjük szabad utat a negatív érzelmeknek és a negatív hatásoknak!

Vannak, akik úgy érzik, hogy ráérnek foglalkozni azal, hogy mi történik a földi életük után, hiszen az még nagyon messze van!

Azonban senki nem tudhatja, hogy mikor következik be a földi pályafutása! Bármikor megtörténhet, és már nem biztos, hogy helyre tudjuk hozni a problémákat, vagy be tudjuk pótolni mindazt, amit elmulasztottunk!

Ha lehetőségünk van rá, akkor álljunk Isten rendelkezésére, hagyjuk, hogy a Szent Szellem /Lelke/ megtisztítsa a lelkünket, és helyreálljon a kapcsolatunk Jézus Krisztussal, és általa Istennel!

Ha helyes viszonyban vagyunk egymással, akkor képesek leszünk együttműködni Vele, mely által betöltjük azt a feladatot, amivel megbízott minket!

Sok-sok dolgunk van, amit meg kell tennünk, hogy Isten terve megvalósuljon!

Éppen ezért nem szabad megfélekezelnünk arról, hogy miért is születünk ide a Földre!

Sok ember nincs tisztában ezzel, de éppen ezért kell a figyelmüket felhívni erre!

Minél többen győződünk meg Isten és Jézus Krisztus fontosságáról, annál több lélek menekülhet meg a földi, és ezáltal a túlvilági rabságból!

Ez a rabság lehet önzés, irigység, féltékenység, elégedetlenség, félelem, aggodás, szeretethiány stb.

Ha ezektől a bennünk lévő rossz hajlamoktól sikerül megszabadulnunk, már felbecsülhetetlenül sokat kapunk, mert azt a lelki szabadságot, szeretetet és örömet, amit megtapasztalunk, soha nem értük volna el Isten, a fia Jézus, és a Szent Szellem /Lélek/ nélkül!

Ezért engedjük meg Istennek, hogy mindent és mindenkit eltávolítson tőlünk ami vagy aki eddig nagyon fontos volt nekünk! Mert ezek azok amik, illetve akik meggátolják azt a lehetőséget, hogy közvetlen kapcsolat alakuljon ki Jézus Krisztussal!

Eddig ők voltak a szívünkben, lelkünkben az első helyen, most meg Isten lesz az első helyen!

„Add el vagyonodat, és jer, kövess engem!”

„Tagadd meg atyádat, anyádat...”

Isten legyen mindennél és mindenkinél a legfontosabb!

Vannak mindennapi feladataink is, amiket nem szabad elhanyagolnunk, és ez az IMA!

A Szent Szellem /Lélek/ megtanít minket imádkozni! Persze nem azonnal, hanem fokozatosan mutatja meg, hogy hogyan, miért és kikért kell imádkoznunk!

Nagyon fontos az ima a keresztény ember életében!

Egy napon belül minél többször imádkozunk, annál hatékonyabbak leszünk Isten számára! De vigyázzunk arra, hogy ne legyünk „szószátyárok”! Istennek nem jó, ha üres beszédekkel bosszantjuk Őt!

Mindig tartalmas és értelmes legyen az imánk!

A lényeg, hogy megteremtődjön közöttünk az a meghitt légkör, amely mindig visszavisz az imához, amikor nem érezzük se tehernek, se nehéznek az imádkozást! Nem lehet leírni azt az érzést, amikor létrejön a kapcsolat egymás között, de az biztos, hogy ha valaki egyszer megtapasztalta, mindig érezni akarja! Ezt másképpen nem élhetjük át!

Az imához visszatérve, szó volt már arról is, hogy milyen fontos a másokért való imádkozás, a „közbenjárás”! Nem csak a rokonokért vagy ismerősökért kell imádkozni, hanem azokért is, akiket majd a Szent Szellem /Lélek/ juttat az eszünkbe!

A kapcsolatunk a külvilággal jó legyen! Mindenkit szeretettel és nyitottan kell elfogadni.

Arról van szó, hogy egy keresztény ember se teheti meg, hogy rosszindulatú megjegyzést tegyen valakiről! Nem bánthatunk meg soha senkit! Ez nem méltó hozzánk!

Mi már tudjuk, hogy Isten képes arra, hogy a legádázabb embert is magához vonzza és megváltoztassa!

Mi a feladatunk?

„Isten megítél minden tettet, minden titkolt dolgot, akár jó, akár rossz az.” /Préd. 12,14./

„Mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni.” /Róm. 2,6/.

A papokkal és a lelkesekkel kapcsolatban mostanában nagyon megdöbbentő híreket lehet olvasni és hallani a médiákban.

Igazán fel se lehet fogni, hogy az állítólagos „Isten emberei” gyermekeket rontanak meg, vagy bántalmazzák őket.

Épp az ellenkezőjét teszik annak, mint ami a feladatuk lenne!

A keresztény egyházakra igen rossz fényt vetnek az ilyen bűncselekmények!

Ezek az „eltorzulások” nem csak a keresztényeket döbbentik meg, hanem azokat az embereket is visszafordítja, illetve eltávolítja Istentől, akik szeretnének hinni Benne!

Éppen Isten példaképeinek tartott egyházi vezetők mutatnak rossz példát!

A televízióban néztem a híradót, ahol bemondták, hogy nemrég kitüntettek egy magyar magas rangú egyházi vezetőt, akiről kiderült, hogy tudott „kollegái” pedofil viselkedéseiről, mégsem tett ellenük semmit! Hagyta őket tovább a bűnben, kiszolgáltatva nekik azokat a gyerekeket, akiket molesztáltak.

Hát, ez is elképesztő, hogy ennek az állítólagos „keresztény” egyházfőnek egy csipetnyi empátiakészsége sincs!

Isten vezetésének hiányáról már nem is beszélünk, hiszen ha lenne, akkor nem a bűnös úton járó munkatársait védi a hallgatásával, hanem azokat a gyermekeket menti meg, akik soha az életben nem fogják kiheverni a szörnyű élményeiket! Ezzel a sorsuk is meg lett pecsételve, hiszen azok után, amit átéltek, soha többé nem fognak hinni se Istenben, se Jézus Krisztusban, és a keresztény egyházakat is messze el fogják kerülni!

Ennek további következményei is vannak, hiszen a hitetlenségük és a rossz tapasztalataik miatt az ismerőseiket és az utódaikat is el fogják téríteni attól, hogy közeledjenek Istenhez és Isten egyházához!

Milyen sok ember veszíti el a hitét az ilyen méltatlan, bűnös viselkedésű papok és lelkészek miatt! Ezeknek semmi közük sincs Istenhez, se a keresztény egyházhoz!

Bűne ez minden olyan keresztény embernek is, akik tudnak ezekről az esetekről, mégsem tesznek ellene semmit!

Úgy csinálnak, mintha mi sem történt volna!

Néhány hete vetítettek a tévében egy riportot, ahol nem keresztény szülők feljelentettek egy kistelepülésen ügyködő lelkészt, mert verte, fojtogatta és rugdosta a rábízott gyermekeket.

Ami nagyon megdöbbentő volt, hogy a gyülekezeti tagok nagyon elnézőek voltak a lelkipásztorukkal szemben! Igyekeztek a tényeket kisebbíteni! Nemhogy tettek volna valamit az ellen, hogy soha többé ne bántassa a

gyerekeket, hanem mosolyogva mondták, hogy egy „kicsit” indulatos a lelkészük.

**Egy egyházi vezető nem lehet se pedofil, se indulatos!
Ez kizárja azt, hogy bármi köze lenne Istenhez! Megengedhetetlen!**

Azért azon érdemes elgondolkozni, hogy hogyan történhetnek meg mindezek?

A bűn a keresztény gyülekezeteket sem kíméli meg! Megfertőz mindenkit, akik „védtelenek”, és azokat is, akik nincsenek Isten védelme alatt!

Nem látják a bűnt bűnnek!

Isten védelme alatt pedig azok vannak, akik teljesen odaszánják magukat Istennek!

Elgondolkoztam azon is, hogy érettségi után bárki jelentkezhet egyházi főiskolára vagy egyetemre, függetlenül attól, hogy az illető ténylegesen alkalmas-e erre a pályára, vagy sem!

Sokan nincsenek igazán tisztában azzal, hogy aki a papi, illetve a lelkési pályát választja élete céljául, annak hihetetlenül nagy felelőssége lesz!

Sokkal nagyobb, mint bármely más szakmabeli embernek, mert Istent kell képviselnie itt a Földön!

Hiszen Istenre hivatkozik, az Ő igéjét kell, hogy hirdesse, és úgy kell élnie, hogy példát mutasson a többi „halandó” embernek!

Vezetnie kell Isten népét itt a Földön úgy, hogy a gyülekezet tagjai betöltsék a kijelölt feladatukat!

Neki tudnia kell, mit vár el tőle és másoktól Isten!

Tudnia kell azokat a válaszokat is, hogy kik vagyunk, miért vagyunk, mi a feladatunk?

Akár hiszi, akár nem, de minden egyházi embernek minden elszalasztott alkalomért, minden egyes szaváért, tévedéséért, elkövetett vétkéért egyszer felelnie kell!

Azonban nem csak ezekért, hanem minden egyes rá bízott emberért is felelnie kell!

Sokkal nagyobb a felelősségük ezeknek az embereknek, mint a többi halandónak!

Éppen ezért nem képviselheti akárki Istent, csak az, akit Ő felhatalmaz rá!

Igaz, sajnos sokszor a gyakorlat nem ez mutatja!

Bár mindenkinek felelnie kell az itteni életében elkövetett tetteiért, szavaiért, de aki vállalta, illetve vállalja, hogy Istent képviseli itt a Földön és a nevében szól, annak duplán kell felelnie!

Nem csak a bántalmazásokért, hanem minden egyes lélekért, aki hozzá fordult, vagy szeretett volna hozzáfordulni, de nem vette észre, esetleg nem vett tudomást az Istent kereső emberről! Akkor is felelősséggel tartozik, ha nincs tisztában ezekkel!

Miért?

Azért, mert olyan „érzékenynek” kell lennie, hogy a ki nem mondott szavakról is tudnia kell! /Csak Isten nyithatja meg az ember szemeit, füleit és értelmét!/ Ez pedig csak akkor lehetséges, hogyha tényleg Isten által irányított emberről van szó, mert akkor a Szent Szellem tudatja a pappal vagy a lelkésszel, hogy azzal az emberrel hogyan kell foglalkoznia, ezáltal tud segíteni abban, hogy az „útkereső” illető megtalálja a helyes utat!

Úgy kell foglalkozni másokkal, hogy minden esetben át kell engedni az Úrnak az irányítást!

Mert nem szabad elfelejteni, hogy tulajdonképpen Isten menti meg az emberek lelkét a papon vagy a lelkészen keresztül!

Tehát arról van szó, hogy minden egyházi vezetőnek, aki emberekkel foglalkozik, át kellene adnia az akaratát teljesen Istennek, hogy ezáltal tudja őt felhasználni saját céljai eléréséhez!

Fel tudja használni arra is, hogy egy egész gyülekezetet megmentsen és az Úr betekintést adjon a szellemi világból.

Hiszen Isten országa bennünk van és ha bennünk megtalálható, akkor a gyülekezeti tagok többségében is ott kell, hogy legyen, amely ellenáll minden kísértéseknek!

Ha ez meg tud valósulni, akkor egyre többen, akik keresik a helyüket, felfigyelnek ezekre a közösségekre, amelyekre sok-sok ember vágyik, és sorban alakulnak újabbnál, újabb közösségek, amelyeket igazából Jézus Krisztus vezet!

Ezért sem mindegy, hogy milyen identitású emberek vezetik a gyülekezeteket!

Az volna a jó, ha csak azok a kiválasztottak mennének egyházi pályára, akik elhívást kaptak az Úrtól!

Akkor biztosítva lenne a keresztény egyházak jelene és jövője!

Akkor valóban Isten a kiválasztott, megtisztított „gyermekét” által vezethetné a keresztény gyülekezetek tagjait és a jövőbeni tagjait arra a kijelölt útra, amely az üdvösségre vezet!

Akkor Jézus Krisztus nem csak a lelkipásztort, hanem minden egyes gyülekezeti tagot is fel tudna hasz-

nálni arra, hogy minél több lélek vágyódjon Isten után, vágyódjon a gyülekezet után, minél többen megtalálják az Utat hazafelé!

Mint tudjuk és már számtalanszor olvastuk, hogy Isten szeretet, és ahol Isten van, ott egyetértés és harmónia van!

Ezért a gyülekezetekben a tagoknak igazán testvéreknek kellene, lenniük, akik egyformán szeretik és becsülik egymást, függetlenül minden emberi tényezőtől!

Ki ne vágyna arra, hogy szeressék és becsüljék?

Az ember úgy teremtdött meg, hogy eleve társas lény! Nem csak a családjához, hanem az emberiség nagy családjához is tartozik!

Az igazi nagycsalád, a kereszténység családja!

De menjünk vissza az előbbi témához:

Az is nagy baj, ha szellemileg nem mozdul a közösség sehova!

A gyülekezeteknek élniük kell, állandóan gyarapodniuk kell új lelkekkel, akik megmentésre várnak!

Tehát nagy felelőssége van minden egyes lelkipásztornak, papnak stb.!

Tulajdonképpen a gyülekezet minden tagja felelős azért, hogy jó példát mutassanak mindazoknak, akik még nem tagjai Isten egyházának!

Be kell bizonyítaniuk, hogy Isten ÉLŐ ISTEN, ma is ugyanúgy szól hozzánk a Fián keresztül, ma is ugyanúgy vezet a Szent Szellemen keresztül, mint egykor!

Ez nem mese, ez a valóság!

Azonban ahhoz, hogy másoknak is valóság legyen, nekünk, keresztényeknek példát kell mutatnunk az életünkön keresztül!

Nem színjátékról vagy érzelgősségről van szó, hanem olyan hiteles életről, amely megszabadít a sátáni erőktől és a bennünk lévő egoizmustól!

Egy Istentől vezetett ember is sokat tehet a bűn terjedése ellen, de egy egész gyülekezet hihetetlen erőt jelentene!

Minél több ember vállalja, hogy Isten által vezetett ember legyen, és vállalkozik arra, hogy Isten Szent Szelme megtisztítsa, annál nagyobb az esély arra, hogy Isten visszاسzerzi hatalmát a gyülekezeteken keresztül!

Ahol Isten és angyalai vannak, onnan elkotródik a Sátán a bukott angyalaival, meg a gonosz démonaival együtt!

Nem csak a gonoszság terjed nagymértékben, hanem a szeretet is!

Nézzünk csak szét a szűkebb környezetünkben! Mindenütt agresszió, harag, gyűlölet, irigység, féltékenység, kapzsiság uralkodik!

Ha bekapcsoljuk a tévét, elképesztően sok negatív információt kapunk!

Háborúk dúlnak, békétlenségek vannak mindenütt!

De a szórakoztató iparban is az a film, zene, könyv stb. sikeres, ahol minél több agresszió, szex, és durva beszéd és végtelen butaság van! Felfordult a világ!

Az értékrendek gyökerestül megváltoztak és ebben nőnek fel a gyermekeink, az unokáink és dédunokáink!

Mi egyedül nem tudjuk őket megvédeni, mert úgy terjed a gonoszság, mint a pestis!

Ezért kell Istenhez fordulni, ezért kellenek olyan egyházi vezetők a gyülekezetek élére, akik által Isten vissza tudja fordítani a világ negatív dolgait!

Ehhez azonban Isten vezetése és sok-sok Isten által vezetett ember kell!

Nem lehetetlen!

Ne elégedjünk meg a rosszal, ne fogadjunk el mindent és mindenkit úgy, ahogy van, hanem tegyünk azért, hogy minél többen megtalálják a helyes Utat, mi pedig valóban az élő Isten egyházának tagjai legyünk!

Mi a gyülekezetek rendeltetése?

„Vannak pedig hamis próféták is a nép között, amiképpen tiköztetek is lesznek, hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadván, önmagukra hirtelen való veszedelmet hoznak.” /Péter 2,1./

Egyik kedves ismerősöm elmondta, hogy mennyire fáj neki, amiért a régi tiszteletes halála után sokan elhagyták a gyülekezetüket, ami addig sem volt nagy, de mégis egy összetartó kis közösség volt.

Ehhez a gyülekezethez, bár kis létszámú volt, mégis többen vidékről utaztak minden vasárnap és csütörtökön, hogy hallhassák a lelkipásztort.

Sajnos már nincs közöttünk. Miután eltemették, a legtöbben még maradtak egy darabig, de aztán szépen fokozatosan elmaradoztak. Más gyülekezetekbe járnak, vagy nem járnak sehova.

Felmerül a kérdés, hogy miért mentek el egyesek?

Gyülekezetekbe többnyire azért járnak az emberek, hogy hallják, sőt átéljék Isten igéjét! Megtapasztalják az Úr jelenlétét igehallgatás közben!

Tulajdonképpen a tiszteletes, a pap, vagy az igehirdető közvetíti Isten igéjét, üzeneteit és az akaratát!

Mindannyian át akarjuk élni azt az élményt, amikor Isten hozzánk szól, nekünk válaszol igehallgatás közben, az igehirdetőn keresztül! ***Megérint bennünket az Úr!***

A legtöbben élő igét akarunk hallani, át akarjuk élni azt a csodát, hogy minket is megszólít Jézus és felajánlja a közvetlen kapcsolatot Vele, és általa Istennel!

Azonban sajnos az a helyzet, hogy a legtöbb igehirdető, pap, tiszteletes stb. is keresi Istent! Még nekik sincs meg a közvetlen kapcsolatuk az Úrral. Ebből az következik, hogy a saját elgondolásuk, vágyuk, érzésük alapján prédikálnak, amiben nem található meg **Isten életet adó üzenete!**

Ezért sajnos alkalmatlanok arra, hogy hirdessék az igét! Mert lehet „jókat mondani”, „igazakat szólni”, ha nincs Isten élete és igazsága abban, amit hirdetnek, akkor gyakorlatilag nem sokat ér a prédikáció, hiszen az emberek gyorsan elfelejtik, miről is volt szó?

Volt egy kellemes óra, amit eltöltöttek a templomban, találkoztak kedves ismerősökkel, jókat beszélgettek egymással és semmi több!

Ezekhez a találkozókhöz nincs köze Istennek!

Isten radikális változásokat hoz létre az emberek életében! Ha valaki valóban kapcsolatba kerül az Úrral, az már teljesen Isten uralma és irányítása alatt van, és nincs más vágya és célja, mint az, hogy mindenkivel megismertesse Jézust és Istent, tolmácsolja az akaratukat!

Annak az embernek, aki átment a megtisztuláson és az akarata átadásán, már nem öncélú az élete, hanem mindig igyekszik Isten akaratának megfelelni, és hagyja, hogy Ő irányítsa az életét! Megszűnik az önzés, és csak a lelki-szellemi kitárulkozás és az átadás létezik!

Kétkelkedhetnek benne, de semmi nem tántoríthatja el Isten céljaitól! Az ilyen ember állandó nevelés és tanítás alatt áll!

Sok ilyen tiszteletesre, papra, illetve igehirdetőre lenne szüksége Istennek, hogy minél több emberrel létre tudja hozni a közvetlen kapcsolatot! Akik mindig jó példával állnak a gyülekezet előtt! Mintát mutatnak, hogy milyenekké kell nekik is válniuk!

Az emberek többsége nem egy „szimpatikus, jó ember” után vágyakozik, hanem Isten után, aki helyre tudja állítani a lelki egyensúlyt, aki helyre tudja állítani az embert, aki létre tudja hozni a kapcsolatot Vele, ami Ádám-mal elveszett, ám Jézus által újra helyreállítható!

Az embereknek nem helyhez, nem személyekhez kellene kötődniük, hanem Istenhez! Meg kell találniuk Isten szolgáit ahhoz, hogy ők is kapcsolatot tudjanak teremteni Jézussal, és általa Istennel!

Minél hamarabb, mert az idő elfogy, és akkor nem teljesítettük az ígéretünket, amit egykor tettünk, és nem teljesítettük be a küldetésünket, amiért megszülethettünk!

Tehát a fő cél az, hogy a gyülekezet tagjai is személyes kapcsolatban legyenek Istennel! Ne csak a papok és a tiszteletesek, hanem minden egyes tag!

Csak ebben az esetben jöhet létre Isten fő célja, az **ÉLŐ GYÜLEKEZET!**

Ha a gyülekezet nem élő, akkor nevezhetjük akár „kellemes baráti találkozóknak” is, de azokkal Isten nem tudja elérni a célját!

Tehát az emberek keresik az Urat, és ha valamelyik gyülekezetben nem találják meg, akkor tovább keresnek, hátha valahol valaki segít nekik megtalálni!

Ha sikerül létrehozni a közvetlen kapcsolatot Istennel, akkor az emberek megtalálják az életük értelmét és a lelki békét is!

Betölthetik azt a küldetést, amiért megszülettek!

Ha majd ott állunk Jézus Krisztus ítélő széke előtt, boldogan fogadjuk a dicsértét, miszerint megtettük mindazt, amit ránk bízott! Nem éltünk hiába!

Kereszténynek lenni

„Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.

Aki egyik arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, aki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se.

Mindennek pedig, aki tőled kér, adj; és attól, aki elveszi a tiédet, ne kérd vissza.

**És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjetek azokkal.”
/Lukács 6,29-31./**

Keresztény embernek lenni nagyon nehéz! Ha belegondolunk, egyetlen keresztény embernek se volt könnyű a földi élete, de mégsem csüggedt el, mégse kesergett azon, hogy milyen nehéz életet kell élnie!

Főleg Jézus Krisztus és az apostolok példája mutatja meg nekünk, hogy milyen keserves az Istenben hívő ember élete, és mégis győzedelmes, mégis gyönyörű!

Ne ijedjünk meg, ha nehézségek, fájdalmak és veszteségek érnek bennünket! Ez a keresztények életével együtt jár!

Gondoljunk csak Jézus hegyi beszédére, ahol azt mondja, hogyha vállaljuk a kereszténységet, akkor ezzel együtt vállalnunk kell annak „következményeit” is!

Ha megütik a bal arcodat, akkor tartsd oda jobb arcod is! Ha elveszik a felső ruhádat, add oda az alsót is! Ha kényszerítenek arra, hogy elkísérj valakit egy darabon, akkor kísérd el akár hazáig is stb.!

Ne keresd az igazadat, a törvényességet, a jólétet és a kényelmet! Add fel Istenért mindezeket!

Mindez azt jelenti, hogy mindegy milyen nehézségekkel állsz szemben, mindegy, hogy milyen fájdalmakat kell elszenvedned, a lényeg, hogy kiábrázolódjon benned Jézus! Őt kell megmutatni minden embernek!

Minden keresztény emberben ki kell ábrázolódnia Jézusnak!

Ez azonban sok lemondással és fájdalommal jár!

Ez az újjászületés, és mint tudjuk, minden születés fájdalommal, de később annál nagyobb örömmel párosul!

Az öröm elfelejteti velünk mindazt a rosszat, nehézséget és fájdalmat, ami velünk történik.

Ha átadtuk az irányítást életünk felett az Úrnak, akkor „kettős” életet élünk.

Így leírva hihetetlennek és valószínűtlennek tűnik, azonban mindez igaz!

Az életünk tovább folytatódik a földi, anyagi életben, ahol be kell tartanunk az emberek által elvált normákat, de már van egy sokkal erősebb hatással lévő életünk is a szellemi világban, aminek szintén meg akarunk felelni, és ez bizony belső konfliktushoz vezet!

El kell döntenünk melyik a fontosabb számunkra?

Ha a földi életünket tartjuk fontosnak, akkor elveszítjük a szellemi képességeinket, a szellemi irányítást és a kapcsolatot Jézussal!

Ha viszont követjük a szellemi életünket, akkor számíthatunk a kiközösítésre, az emberek rosszindulatára, ellenségeskedésre!

Mindkettőt nehéz elviselni.

Itt azonban az a fő kérdés, amit magunknak fel kell tenni, hogy melyik élet nyújt nekünk többet?

Tudjuk, hogy a földi élet véges.

Hisszük, hogy a földi élet után következik be a végtelen életünk! Ezért nem mindegy, hogy a végtelen életben, a szellemi életünk hogyan folytatódik?

Ne higgyük azt, hogy Isten úgymint megbocsájt nekünk mindent! Nem fog!

A Bibliában számtalan helyen olvashatjuk, hogy bűnös ember nem mehet be a mennyek országába!

Ha az emberben benne van az eredendő bűnre való hajlam, és azt nem veszi észre, nem bánja meg, akkor nem kapja meg a bűnbocsánatot, ezért nem is mehet be Isten országába, akkor a pokolra jut!

Egyszer mindannyian odaállunk Isten ítélőszéke elé, és lesz, aki felvétetik, és lesz, aki nem!

„Nem mindenki megy be Isten országába, aki azt mondta; Istenem!”

Ez azt is jelenti, hogy igazán az se jelent „biztosítékot”, ha valaki rendszeresen jár templomba!

Isten nem a külsőségeket nézi, vagy hogy hány embert sikerült templomba hívni vagy kényszeríteni?

Az se jelent sokat, ha Istenről vagy Jézusról beszélünk az embereknek mindaddig, amíg át nem adtuk az életünket Neki!

Isten a „szíveket” vizsgálja! Az emberben levő hajlamot!

A kérdés az, hogy hajlandó vagyok-e elfogadni és elviselni, hogy mindenkit elveszíthetek, akiket szeretetek,

akik fontosak voltak nekem azért, hogy Isten töltsé be a szívemben az ő helyüket, az első helyet?

Egyedül csak Ő legyen bennem! */Ez nem jelenti azt, hogy ezután nem fogunk szeretni senkit Istenen kívül! Dehogynem! Sőt, még inkább fogjuk szeretni a szeretteinket, csak a rangsor változik meg!/*

Hajlandó vagyok-e szenvedni azért, hogy Isten engem megtisztítson, „átformáljon”, hogy olyanná váljak, mint az Ő szeretett Fia, Jézus? Eggyé tudok-e válni Vele?

Ha mindez sikerül, akkor lehet bármilyen nehéz a földi életünk, ezek elviseléséhez kapjuk Isten leírhatatlan, csodálatos szeretetét, az öröm forrását, a nyugalmat, a biztonságot és a minden értelmet felülmúló bölcsességét!

Nincs az a pénz, az a vagyon, az a földi szeretetteljes kapcsolat, amiért mindez felcserélhető lenne!

A legvégső cél

„Isteni életszabály. Miután tudatára ébredünk annak, hogy Isten Krisztus Jézusban kiválasztott minket magának, először leromboljuk előítéleteinket, szűklátókörű véleményeinket, a hozzátartozóink és hazánk iránti elfogultságot és azután szolgálni kezdünk Istennek.

Csak ezért jött létre az emberi nemzetség, hogy Istent dicsőítse, és örökre benne örüljön, de a bűn az emberiséget más vágányra kapcsolta át. Ezzel azonban semmit se változott Isten célja, és amikor újonnan születünk, minket is belevon nagy tervének megvalósításába.

„Isten önmagának teremtetett.” „Ő alkotott engem.” Isten kiválasztásának ez a megvalósulása a legörömteljesebb valóság a földön. Meg kell tanulnunk ráhatározni Isten roppant nagy teremtő céljaira.” /Oswald Chambers, Krisztus mindenek felett/

A mindennapokban a gondolataink és az életünk mindig magunk körül folyik.

Tulajdonképpen „én” központúak vagyunk! Minden belőlünk és tőlünk származik.

Ez azt jelenti, hogy másokkal szemben egy kicsit, vagy nagyon, önzők vagyunk!

Elsődleges célunk, hogy nekünk mindenünk meglegyen, aztán ha van időnk és energiánk, akkor esetleg gondolunk másokra is!

Ezzel a felfogással, ezzel a mentalitással a Sátán is maximálisan egyetért! Neki ennyi bőven elég ahhoz, hogy nyugodtan foglalkozzon másokkal, akik már kezdik keresni, esetleg érteni, a születésük és az életük lényegét! Na, azokkal sok baja van! Mindent el kell követnie ahhoz, nehogy valaki megtalálja az Urat és nehogy megvilágosodjon az elméje!

Minden praktikát elkövet annak érdekében, hogy közelébe se jusson egyetlen ember se a világossághoz és a megvilágosodáshoz!

De miről is van szó?

Isten magasabb rendű céljáról: az ÉLŐ GYÜLEKEZETRŐL!

Sok-sok gyülekezet van a világban, mégis kevés az olyan gyülekezet, amely valóban betölti azt a szerepet, amit Isten eltervezett!

Sajnos sok a „stagnáló” gyülekezet, amely régóta „egy helyben áll”, amelyek „vakvágányra” kerültek, de vannak olyanok is, amelyek szektává torzultak.

Egyik se jó, mert nincs meg ezeknek a gyülekezeteknek a lelkeszeikben és valószínűleg a tagjaikban sem Jézus Krisztus élete!

Isten magasabb rendű célja az egyénekből létrehozott gyülekezet!

Minden tagnak önzetlennek kell lennie és szeretnie kellene a többi tagot, akik egymást a Krisztusban testvéreknek vallják.

Nem tesznek különbséget, hanem egyformán elfogadják és tisztelik egymást!

Akik nem csak befogadják az újonnan bekerülő embereket, hanem örömmel és szeretettel veszik körül, hiszen Isten újabb „elveszett báránya” került be a gyülekezetbe, aki keresi a helyét az életben, aki tartozni akar egy közösséghez, ahol „otthon” érzi magát! Aki tényleg vissza akar találni Istenhez!

Minél több embert tud szeretettel befogadni a gyülekezet, annál több lélek menekülhet meg Jézus Krisztus által.

Persze mindez csak akkor lehetséges, ha a lelkipásztor Jézus Krisztus által vezetett ember! Aki tisztában van azzal, hogy Isten mit vár el tőle, mi a feladata neki és a gyülekezetnek, amit vezet!

Ha tisztában van azzal, hogy Isten rajta keresztül tudja megszólítani a tagokat és nem a saját bölcsességeit mondja a prédikációk során, hanem amit az Úr ad a szájába! Mert csak ebben az esetben lehet „élő és ható az Ige!”

Ha az ige nem él és nem hat, abban az esetben a gyülekezeti tagokban sem ébred fel a vágy, hogy Ők is eljussanak abba a szellemi állapotba, hogy megtisztulva éljék az életüket, akkor nem tudnak fejlődni és a közvetlen kapcsolat se jöhet létre köztük és Jézus Krisztus között!

Az Igének Útmutatónak kell lennie, a lelkipásztornak pedig példamutatónak ahhoz, hogy valóban hitelesnek lássák, valóban alkalmasnak találják Isten Igéjének hirdetésére!

Jézus Krisztus kihangsúlyozta, **hogy vak nem vezethet világtalanokat, mert mindnyájan a „gödörbe esnek”!**

Ez pedig azt jelenti, hogy annak a gyülekezetnek nincs igazi élete, amelynek a „lelkipásztorának” nincs közvetlen kapcsolata az Úrral, ezért élet se lehet abban a gyülekezetben.

Ha nincs élet, akkor nem sokban különbözik, egy kellemes, összeszokott társaságtól, akik jól elvannak egymással!

Sajnos a legtöbb lelkipásztor maga is keresi az Utat, keresi Istent! Ha pedig keresi, illetve még nem találta meg, akkor hogyan vezethet gyülekezetet, hogyan tolmácsolhatná Isten üzeneteit?

Hova jut az a gyülekezet, amelynek a „lelkipásztora” nem tud vigyázni igazán a tagjaira?

Ez Isten és az emberek nagy „tragédiája”, hogy kevés az igazi „pásztor”, akin keresztül Jézus Krisztus irányíthatja a gyülekezeteket! Olyan gyülekezeteket, amelyeket fokozatosan beavathat a terveibe, hogy a gyülekezetek azokat a terveket végre tudják hajtani!

Tulajdonképpen arról van szó, hogy ***olyan gyülekezetre van Istennek szüksége, ahol a tagok beengedik az életükbe az angyalokat és megengedik, hogy rajtuk keresztül ki- és bejárjanak!***

Olyan megmentett lelkekre van szüksége Istennek, akik imájukkal mindig megerősítik az angyalokat és győzelemre segítik őket a sátáni erőkkel szemben!

Mert a mi életünknek nem arról kellene szólnia, hogy milyenek az életkörülményeink, van-e pénzünk, jól nézünk-e ki, van-e állásunk, stb., hanem arról kell szólnia, **hogy imáink révén az isteni erőknek segítségünkre győzelemre jutni, elterjedni, és Istennek visszaszolgáltatni a földi hatalmat!**

Mert a Föld és minden rajta levő élőlény Istené!

A Földet a Sátán, a démonai és a bukott angyalai uralják azokkal az emberekkel együtt, akik az ő szellemükből merítenek erőt!

Nézzünk körül, mindenütt gonoszság vesz bennünket körül! Gyilkosságok, erőszak, félelem uralkodik az emberekben! „Eltévelyedett lelkek” veszik át a hatalmat országok és emberek felett, és viszik bűnbe és kétségbe a többieket!

Jelenleg a Sátán uralkodik a Földünkön, és az embereket megcsalva, becsapva, eltereli a figyelmüket Istenről és az Ő tervéről!

A harcot egyedül a gyülekezetek tudják megvívni!

A gyülekezetek tudnak támogatást adni az angyaloknak a győzelemhez!

Ehhez azonban olyan lelkipásztorokra van szükségük a gyülekezeteknek, akik keresztülmentek a Szent Szellem tisztításán és létrejött a közvetlen kapcsolat Isten és a lelkipásztorok között!

Ha a lelkipásztorok engedelmes szolgálói Istennek, akkor azokat a gyülekezeteket, amelyeket vezetnek, gyakorlatilag Jézus Krisztus vezeti győzelemre rajtuk keresztül!

Azonban, ha a lelkipásztornak nincs meg a közvetlen kapcsolata az Úrral, az a gyülekezet nem vezethet senkit győzelemre, az a gyülekezet Isten szempontjából nem él!

Nem tudja használni se a tagokat, se a lelkipásztort, míg meg nem tisztulnak! Akkor pedig sok-sok elvesztett idő telik el!

Tehát igazából nem a lelkipásztornak kell vezetnie a gyülekezeteket, hanem a lelkipásztoron keresztül Istennek!

Hiszen Isten terve az, hogy embereken keresztül győzhesse le a Sátánt és a követőit!

Ezért az egyházak vezetőinek Istennek hasznos, közvetlen, engedelmes munkatársakká kell válniuk!

Ha ez nem következik be, akkor Isten magasabb rendű terve, hogy embereken keresztül veszi vissza a hatalmát a Föld felett, késedelmeskedik!

Minden gyülekezetnek erős, megbízható támasza kell lennie az Úrnak, amely képes felvenni a sátáni erőkkal a harcot, amely képes legyőzni a Sátánt és a seregét, amely képes az emberek zömét Isten mellé állítani!

Nagyon komolyan kellene venni a hitet, a célt és Isten akaratát!

A gyülekezeteknek példamutatóknak kell lenniük, hogy feltűnjön a még hitetlen és útkereső embereknek, a fiataloknak, hogy ők is vágyjanak arra, hogy egy igaz hitű gyülekezethez tartozzanak, egy olyan közösséghez, amelyben a szeretet, megértés, egyetértés és engedelmes-ség uralkodik, ahol nincs személyválogatás, és egyetlen cél vezérel minden tagot; az, hogy Istennek és Jézus Krisztusnak hű, megbízható társaivá váljanak!

Akik mindenekelőtt Isten és Jézus Krisztus akaratát akarják végrehajtani és nem az önös céljaikat tartják fontosnak!

Akiknek minden gondolatuk, minden figyelmük az Úrra tekint és mindig lesik az akaratát!

Akik már teljesen Rá bízzák magukat, s engedik, hogy Isten irányítsa, vezesse az életüket!

Az egyénieskedéstől el kell jutni a „kollektív tudatig”, miszerint fontos kellékei vagyunk egy nagy harc kimeneteleének, és tőlünk is függ, hogy alkalmassá tudunk-e válni ennek a kihívásnak!

Az igaz, hogy Isten nélkülünk is le tudná győzni a Sátánt és a szellemeit, de azt akarja, hogy emberek által győzzön!

Ember /Ádám/ által veszett el a Földi uralom, és emberek /Jézus Krisztus és a keresztények/ által akarja visszaszerezni azt!

Tőlünk függ, hogy mikorra teljesedik be ez a győzelem!

Bár a harc egy másik dimenzióban folyik, mégis itt dől el a csata kimenetele, és itt dől el, hogy melyik fél győz!

A tudatlanság és az önzés a Sátánnak kedvez!

Csak tudatos, Istennek engedelmes keresztények által győzhetnek az angyalok!

Ezért válasszuk Istent és az Ő Útját! **Fogjunk össze minden kereszténnyel, hogy Istent győzelemre segítsük!**

Istennek nem passzív és nem aktív keresztényekre van szüksége, hanem maximálisan engedelmes, mindig Rá figyelő keresztényekre!

Milyenek vagyunk?

Az ember azért születik és él, hogy szeressen, szeressék, hogy megtalálja élete értelmét és munkájában kibontakozzon. Szóval boldog legyen! Mégis olyan kevesen vannak, akik elmondhatják magukról, hogy boldogok!

Miért van az, hogy a többség boldogtalanul éli az életét?

Hiába van meg anyagilag mindene, hiába találta meg élete párját, hiába szereti a munkáját, mégse boldog. Ha érzett is valami öröm-félét, az hamar elszállt! Valami mindig hiányzik!

Mi hiányzik? Mi okozza ezt a hiányérzetet?

Az emberek többsége nincs tisztában azzal, hogy hármas felépítésű; test-lélek- és szellem! A testtel és a lélekkel tisztában vannak, de a szellemi rész hiányzik! Amíg nem rendelkezünk a szellemi részünkkel, addig nem lehetünk boldogok, csak ideig-óráig!

Ahhoz, hogy világosan értsük, miről van szó, egy kicsit belevágunk a pszichológiába.

Freud, a pszichológia tudomány atyja, három részre osztotta az emberi agyat. Tudatra, tudat felettesre és tudatalattira. A három részt elválasztó vonalakat kontrolloknak /ellenőrző vonalaknak/ nevezte el.

Freud abban tévedett nagyot, hogy „csak” három részre osztotta az agyat, holott négy részből áll, és abban is nagyot tévedett, hogy az emberek lelki problémáit visszavezette a gyermekkori szexualitáshoz. Nagyvonalak-

ban írom, mert nem ez a lényeg a mi esetünkben. A lényeg, hogy Freudot kimondottan az ember tudatalattija érdekelte.

Térjünk vissza ahhoz a gondolatmenethez, hogy a kontrollok fontos szerepet töltenek be az életünk, az egyéniségünk, illetve a személyiségünk kialakulásában. Többek között ezektől függ, hogy milyen minőségben éljük az életünket. Az életminőségünk is attól függ, mennyire engedjük, illetve hagyjuk nyitva a kontrollokat. Nem mindegy, hogy melyik a nyitottabb, vagy a zártabb!

Legnagyobb befolyással a tudatunk van, hiszen ezzel fogjuk fel, illetve értjük meg a mindennapjainkat. Kikkel találkozunk, milyen információkat hallunk, mit tanulunk, milyen érzelmi befolyások érnek bennünket. Ezeket az információkat raktározzuk el a tudat felettesbe, illetve a tudatalattinkból is előhívunk különböző információkat, illetve reakciókat.

Freud kihagyott valami nagyon fontosat! Az a baj a mai pszichológiával és a pszichiátriával is, hogy az embert, mint testet és lelket /tudatot és tudatalattit/ vizsgál. A pszichoanalízisnél fogva a pszichével, /a lélekkel/ foglalkoznak. Bár meggyógyítani nem tudják az embert, mert ahhoz ismerni kellene az agy negyedik részének fontosságát, a szellemet, hisz az ember nem csak testből és lélekből, hanem szellemből is áll. Ha bármelyiket kihagyjuk a számításból, akkor az az ember nem EGÉSZ-séges! Csak „töredék” ember, akiből hiányzik egy nagyon fontos rész!

A probléma az, hogy ez a szellemi rész sokáig titokban marad! Kevesen tudnak róla, ezért tagadják, hogy létezik. Azonban minden emberben egyszer előjön a „hi-

ányérzet, ami nem hagyja nyugodni. Ilyenkor keresik az emberek az önmegvalósításukat, tudni akarják, hogy kik ők, mi a céljuk, mi az értelme az életüknek? Mihelyt részeseivé válnak a szellemi életnek, már többé ezek a kérdések fel sem merülnek, mert tisztában lesznek azzal, hogy kik ők, mi a céljuk, mi értelme van az életüknek? De térjünk vissza a fő témánkhoz:

Freud a három részre osztott agyat a következőképpen nevezte el:

A legfelső rész a TUDAT FELETTES, ahol a szépérzék, a kulturális, tanult és tapasztalt dolgokat lehet elraktározni.

A középső rész a TUDAT, amely a mindennapi dolgainkat, kapcsolatainkat tudjuk észben és kézben tartani, az épp aktuális problémákat megoldani, itt döntődik el, hogy hogyan viszonyulunk bizonyos feladatokhoz, illetve emberekhez, vagy különböző kihívásokhoz?

A harmadik rész a TUDATALATTI. Itt található az ösztön, ahol az önzésünk, a kívánságaink, a vágyaink, a szexualitásunk és egyéb hajlamaink, indulataink vannak.

A TUDAT és a TUDATALATTI, valamint a TUDAT és a TUDAT FELETTES között van az úgynevezett kontroll. Ha a tudat és a tudatalatti kontroll minél nagyobb részben marad „nyitva”, vagyis ha engedjük, hogy az ösztöneink bejussanak a TUDATUNKBA, és megengedjük, hogy az ösztöneink irányítsák az életünket, akkor bizonyos idő után már nem tudjuk kordában tartani az indulatainkat, vágyainkat. Például, ha minél többször dühöngünk, minél többször megengedjük az önző indulatainkat magunknak, annál gátlástalanabbá válunk, akkor ez a kontroll mind jobban kinyílik. Tehát, ha hagyjuk,

hogy az indulataink, vágyaink, kívánságaink irányítsanak, akkor nagyobb eséllyel jutunk abba az állapotba, amikor már nem, vagy nagyon nehezen tudunk normálisan viselkedni. Mindennel elégedetlenek leszünk, minden miatt másokat hibáztatunk, ezért tehetetlenségünkben másokat szidunk, másokat okolunk, káromkodunk, és eljutunk abba az állapotba, amikor már nem tudunk kialakítani senkivel, bármennyire is szeretnénk, egy hosszú távú, normális, harmonikus kapcsolatot. Elképesztően sok ember válik az ösztönei rabjává!

Freud megállapította, hogy minél nyitottabb ez a kontroll, annál gátlástalanabbá válik az ember! Nem tudja irányítani az ösztöneit! Ösztönös embereknek tartotta nem csak a hétköznapi embereket, hanem ezeken kívül még a bűnözőket és az elmebetegeket is. Ezeknél az embereknél egyáltalán nincs, vagy majdnem teljesen nyitott a kontroll! Szóval nincs kontrolljuk, nem tudják ellenőrizni a viselkedésüket.

Ugyanígy működik a tudat felettes és a tudat közötti kontroll is! Minél többet tanulunk, minél több információt raktároz el az agyunk, minél szélesebb skálán található a szépérzékünk, a művészi vagy tudományos tudásunk, annál nyitottabb lesz a kontrollunk, annál intelligensebbé, műveltebbé válunk.

Az intelligenciát is sokan félremagyarázzák. Eredetileg azt jelenti, hogy hogyan tudunk egy adott problémát megoldani, hogyan viszonyulunk valami kihívásra, illetve az emberekhez?

Most térjünk rá a tudatunk negyedik részéhez, a szellemhez. Most már tudjuk, hogy mindannyian szellemi emberek is vagyunk, de ehhez a szellemhez nekünk nem

lehet hozzáférni. A tudat feletti és a szellem közötti kontrollt Isten zárta le és csak Ő nyithatja meg! Semmi negatívum nem mehet be oda! Ha a tudatba beáramlik valami negatívum a tudatalattiból, akkor ismét bezárul a kontroll, így a szellemünkhöz már nem tudunk hozzáférni! Ezért is kell nagyon vigyázni arra, hogy még a tudatunkba se jusson be semmi a tudat alattiból, hiszen megfertőzi az egész valónkat! Pál azt mondja; „Állj ellen!” Tehát minden kívánságnak, vágynak stb. gátat kell szabni!

Akiknek megnyílt a szellemi rész, azoknak alapjaiban változott meg az életük. Teljes „pálfordulás” állt be náluk. Nem azok az emberek már, akik egykor voltak!

Tulajdonképpen a szellemi részben is van egy kis nyitott rész, mint ahogy mindegyik kontroll valamennyire nyitott. Tőlünk függ, hogy melyiket akarjuk erősíteni, melyik fontosabb számunkra.

Minél fontosabb valami, minél jobban utána járunk, tanulunk ahhoz, hogy többet tudjunk, az adott kontroll úgy válik nyitottabbá vagy zártabbá.

A mindennapi életünkben is megtapasztalhatóak a különböző hatások. Hol negatív, hol pozitív érzelmek kerítnek bennünket hatalmukba attól függően, hogy melyik kontroll nyílik meg. Minden részből áramlanak a tudatunkba különböző érzelmek, érzések, és emiatt vagy jól érezzük magunkat, vagy rosszul. Persze mások érzelmi hatásai is érintenek bennünket, amiket későbbiekben majd ki is tudunk védeni.

A szellemi világból is tapasztalunk meg bizonyos dolgokat, csak nem vagyunk tisztában azzal, hogy azt a helyzetet, amit nem tudunk megmagyarázni, a szellemi világból kaptuk. Sokszor ráfogjuk a telepátiaira, a „hete-

dik érzékre”, vagy valami másra. Pedig épp a szellemi világból kaptunk „kóstolót”. Ilyen lehet egy leheletnyi gondolat, ami valósággá válik, vagy megmagyarázhatatlan boldogság-érzet, megérzések, esetleg csodálatos módon megmenekülünk valami súlyos helyzetből, egy váratlan találkozás stb. Sok-sok élményben lehet részünk, amit most még nem értünk. Ám azok az emberek, akik mindennap részesei a szellemi életnek, azok már tudják, hogy semmi nem véletlen, ami velük történik egy napon belül! Mindennek oka van, és ők már többnyire tudják, hogy mi az?

A szellemi kontroll hozzáféréseinek egyetlen módja van, ha önként lemondunk az ösztönös életünkről. Tehát a vágyainkról, a kívánságainkról, és életünk minden pillanatát felajánljuk Istennek! Ez lehetetlennek és talán kegyetlenül nehéznek tűnhet, ám ez csak addig tart, amíg be nem következik az akaratunk átadása. Nagyon nagy csodát kapunk cserébe! Megkapjuk Jézus Krisztus személyiségét minden „kincsével” együtt! Ezért mondják azt, hogy más emberré fogunk válni, ez a Bibliában is leírt „újjászületés!”

Részesei leszünk egy olyan szellemi világnak, amit eddig igazán nem is sejtettünk, és csak nagyon ritkán, de az is lehet, hogy soha nem tapasztaltunk meg!

A legelső megtapasztalásunk a mindent átható és fel nem fogható SZERETET és ÖRÖM érzése. Részei leszünk az ÖRÖM FORRÁSÁNAK, amit annyi Bibliatudós szeretne megtalálni, de csak keveseknek sikerült! Persze ebben nekünk is nagy szerepünk van, hiszen a lényeg, hogy mi akarjunk a rossz hajlamainktól megszabadulni!

A második csoda a FÉLELMEINK MEGSZŰNÉSE! Eddigi életünkben annyi mindentől féltünk, most meg hirtelen mindez megszűnik! Bármilyen körülmények között éljünk, már nem félünk semmitől és senkitől, mert tudjuk, hogy mindenkinél nagyobb hatalom védelme alatt állunk! Ebből következik a BIZALOM és a NYUGALOM kialakulása.

A negyedik megtapasztalás a SZABADSÁG érzete! Ennyire könnyűnek és felszabadultnak még soha nem éreztük magunkat! Persze, ez akkor következik be, amikor a Szent Szellem /Lélek/ felhossa és szembesít bennünket az elnyomott bűneinkkel, a rossz hajlamainkkal, és mindezeket megbánjuk, majd hangosan bevalljuk Istennek! A megbocsátás után jön a szabadság érzése! Minden napvilágra kerül és már nem nyomaszt bennünket semmi! A lelki-szellemi szabadság megtapasztalását a Biblia „tágas térnek” nevezi! Hihetetlenül csodálatos érzés!

Ha mindezekkel tisztában vagyunk, akkor nézzük ezt a felfedezést Isten szempontjából. Mit akar velünk elérni Isten?

Mint az ábrán látható, minden kontroll valamennyire, vagyis résnyire mindenkinél nyitva van, melyek által mindenféle szellemi irányzatok befolyásolhatnak bennünket. Természetesen úgy, hogy ezzel nem vagyunk tisztában. Ezért élünk sokáig Isten szempontjából „vakon és süketen”. A szellemi csatornákat, ami a tudat felettes fölött található, egyedül Isten nyithatja meg. A Biblia szerint azért, hogy ezáltal mutassa meg a nagy kegyelmét! Ha ez megnyílik, akkor a tudatalatti résznek teljesen be kell zárulnia. Ez csak úgy lehetséges, ha mi zárjuk le, saját akaratunkból!

Mindez azért nehéz, mert itt található az önzésünk, a hatalom-, az uralni- és uralkodási vágyunk, az irigységünk, mindenféle hamisságunk, haragunk és a mértéktelen szexualitás, szexuális eltorzulások.

Míg lelki emberek vagyunk, addig mindent és mindenkit birtokolni akarunk. Ha valaki nem ért egyet velünk és semmilyen módon nem tudjuk befolyásolni, akkor ellenséggé válik az illető. Gyűlölködünk, szidni kezdjük, kiabálunk, hogy az akaratunknak érvényt szerezzünk. A vágyak sokaságai találhatóak még itt. Megszerezni mindent, amit csak lehet, bármilyen áron. Felhalmozni a javakat, és vigyázni, nehogy veszteség érjen bennünket, valamint a különféle félelmeink is a tudatalattinkban találhatóak. Félünk a jövőtől, a különböző kihívásoktól stb.

A Bibliában ezek jelentik a megköötöttségeket, gyakorlatilag rabok vagyunk és ezektől akar Isten megszabadítani. Ha sikerül a tudatalattinknak ellenállnunk, akkor érezzük, hogy nagyon nagy súlyoktól, nehézségektől szabadultunk meg!

Amíg a rossz hajlamaink megtalálhatóak bennünk, amíg nem mondunk le róluk, addig „keskeny úton” járunk. Addig kevés lehetőségünk van, de mihelyt kierünk a „tágas térre”, mihelyt megszabadulunk a berögződött rossz hajlamainktól, illetve szokásainktól, onnantól kezdve, már valóban szabadok leszünk! Már egyáltalán nem érezzük Isten elvárásait nehéznek! Sőt! Roppant egyszerűvé válik az életünk!

Egyik legnagyobb csodája ennek a tudatalatti kontroll lezárásának az, hogy minden lelki problémánk és minden lelki bonyolultságunk megszűnik! Nem létezik! Hihet-

len élmény mindezt átélni! Sok öröm, szeretet és biztonság érzése lesz az életünk része!

Persze, mindig akadnak nehézségek az életünkben, de Jézus segítségével ezeket könnyebben, lelki sérülések nélkül vészeljük át. Nem lesz ezután se egyszerű és problémamentes életünk, viszont nem rokkannunk bele, nem fulladunk a pótselekvésekbe, hanem felülről kapjuk a segítséget, ha kérjük.

Csak egyet nem szabad elfelejtenünk, a HÁLÁT!
Mindig mindent meg kell köszönnünk! Csak így működik az adok-kapok!

Mindenkor legyen meg Isten akarata!